ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்தாபகர் நூற்றாண்டு நினைவு மலர் 3

ஆசார்யாக்ரேஸரரான
பிள்ளை லோகாசார்யர்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

முமுக்ஷுப்படி

என்னும் ரஹஸ்ய ரத்நமும்

இதற்கு
மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருமந்த்ரார்த்தம்

என்னும் வ்யாக்யாநமும்

[முகவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுடன் கூடியது]
[மூன்றாம் பதிப்பு]

பதிப்பாசிரியர்:-
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்
அட்வகேட்,
3 பி புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி-17.

விலை ரூ 15.00 தபால் செலவு தனி

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

★ முதல் பதிப்பின் முகவுரை ★

1. ஸர்வதா4ரி ஆனியில் பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய பரந்தரஹஸ்யம் முதலான எட்டு ரஹஸ்யக்3ரந்த2ங்கள் அஸ்மத்தாதபாத3ர்களால் வெளியிடப்பட்டன. அப்போது அகப்படாததும், பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளியதுமான தத்வத்ரய ஸங்க்3ரஹமென்னும் ரஹஸ்யமும், ஸர்வஜ்ஞஸார்வபௌ4மரான பிள்ளைலோகாசார்யரருளிய முமுக்ஷுப்படியென்னும் ரஹஸ்ய ரத்நமும், அதற்கு விஶத3வாக்சிகா2மணியென்னும் விருது பெற்ற ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளருளிய திருமந்த்ரார்த்த2 வ்யாக்2யானமும் ஸ்ரீஸூக்திமாலை பத்தொன்பதாவது மலராக விளம்பி ஆவணி ரோகிணியில் வெளியிடப்பெறுகிறது.

2. ரஹஸ்யத்ரய ஸங்க்3ரஹமென்னும் அதிக3ம்பீ4ர ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்ட இந்த கிரந்தத்திலுள்ள சில வாக்கியங்கள் தத்வத்ரய வ்யாக்2யானத்தில் மணவாளமாமுனிகளால் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குத் தத்வத்ரய விவரணமென்னும் வியாக்கியானமொன்று ஆச்சான்பிள்ளை தம்மாலேயே அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளதென்றும் தத்வத்ரய வியாக்கியானத்திலிருந்தே தெரிகிறது. தத்வத்ரய விவரணத்திலிருந்தும் மாமுனிகள் பல வாக்கியங்களை எடுத்திருக்கிறார். தௌர்பாக்கியவசத்தால் அந்த அத்3பு4தவிவரணக்3ரந்த2மும் எங்கு தேடியும் கிடைக்கவில்லை. 'ரஹஸ்யத்ரய ஸங்க்3ரஹம்' மதராஸ் ஓரியண்டல் மானுஸ்க்ரிப்ட்ஸ் லைப்ரரியிலுள்ள ஒரு ஓலை ஸ்ரீகோஶத்திலுள்ளது. அதைக்கொண்டே இப்போது இது அடியேனால அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. இது பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளியதே என்பதை மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு மேலே நிரூபிப்போம்.

3. பெரியவாச்சான்பிள்ளை பல ரஹஸ்யங்கள் அருளியிருந்தபோதிலும் அவற்றில் பெரும்பான்மையானவை வெங்

க்₃ரஹமானவை. மிகவிரிவான பலரஹஸ்யக்₃ரந்த₂ங்களை முதன்முதலாக அருளிச்செய்தபெருமை பிள்ளைலோகாசார்யர் ஒருவருக்கே உரியதாகும். அவற்றிலும் முமுக்ஷுப்படி என்னும் ரஹஸ்யம். ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அரும்பொருள்களனைத்தையும் பேதைபாமரரும் உணரும்படியான எளிய நடையில் அமைந்துள்ளது. இதனாலேயே மாமுனிகள் ப்₃ரஹ்ம ஸூத்ரம்போல் க₃ம்பீ₄ரமான இதற்கு வியாக்கியானமருளிச் செய்தார்; ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் முழுவதும் இதைக் காலக்ஷேபக்₃ரந்த₂மாகக்கொண்டு குலாவுகின்றது.

4. இதற்குமாமுனிகள் அருளியுள்ளவியாக்கியானம் அதிக₃ம்பீ₄ரமானதாய். "உக்தார்த்த₂விஶதீ₃காரயுக்தார்த்த₂ாந்தரபோ₃தந₄ம் | மதம விவரணம்" என்னும் விவரணலக்ஷணத்திற்கு ஏகலக்ஷ்யமாயிருப்பதாய், பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸாரத்தைப் பிழிந்து கருமதாயிருக்கிறது. இந்த வியாக்கியானத்தில் பற்பலவிடங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிய பரந்தரஹஸ்யத்தின் பங்க்திகளை. பிள்ளை லோகாசார்யரருளிய அர்த்த₂ங்களுக்கு ஸ்வாத₃ப்ரமாணமாகக் காட்டியருளுகிறார் மாமுனிகள்.

5. ஸுப்ரஸித்₃த₄ மஹாவித்₃வானும்.தென்மொழி வடமொழி வேதங்கரைகண்டவரும், ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகத்திற்கு அத்யந்தோபகர்ரகருமான காஞ்சீ ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமிகள் பரந்தரஹஸ்யகர்த்ரு விஷயத்தில் கருத்துவேற்றுமை கொண்டுள்ளார்கள். (அஷ்டாத்₄யாயீ முதலானவற்றிலுள்ளபடி) அவர்களுடைய திருவுள்ளம் பின்வருமாறு:-(1) தத்வத்ரயம் அசித்ப்ரகரணம் 27-வது சூர்ணையின் வ்யாக்₂யானத்தில். "தத்வத்ரயவிவரணத்தில் ஆச்சான் பிள்ளை ஒருவிதமாக ஆவரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்தார். தத்வநிரூபணத்திலே (வாதி₃கேஸரி) ஜீயர் மற்றொருவிதமாக ஆவரணக்ரமத்தை அருளினார். பிள்ளைலோகாசார்யர் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறவராகையாலே, ஆவரணக்ரமத்தை அரு

ளிச்செய்யாமலே விட்டுவிட்டார். பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இப்படியன்றோ அருளிச்செய்தது" என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளியிருக்கிறார். (2) இதிலிருந்து விவரண கர்த்தாவான ஆச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளையிலும் வேறுபட்டவரென்று தெரிகிறது. (3) பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸாதித்த சுருக்கமானதொரு தத்வத்ரயக்ரந்தத்திற்கு அவருடைய குமாரரான (நாயனார்) ஆச்சான்பிள்ளை விரிவான வியாக்யானமாக தத்வத்ரய விவரணத்தை வெளியிட்டிருக்கிறாரென்றும் தெரிகிறது. (4) மணவாளமாமுனிகள் ரஹஸ்யவ்யாக்யானங்களிலே பரந்தரஹஸ்யம், மாணிக்கமாலை, ஜிதந்தேவ்யாக்யானம், த்வயவ்யாக்யானம், தத்வத்ரய விவரணம் ஆகிய கிரந்தங்களின் கர்த்தாவாக எடுக்கும் ஆச்சான்பிள்ளை நாயனாராச்சான்பிள்ளையேயொழிய பெரியவாச்சான்பிள்ளையல்லர் என்பதும் விளங்குகிறது. இது ஸ்ரீகாஞ்சிஸ்வாமியின் திருவுள்ளம்.

6. உபயவேதாந்த ரஹஸ்ய குருபரம்பரா திக்ரந்தங்களில் அப்ரதிமமான ஜ்ஞானமுள்ளவரும், ஆராய்ச்சியாளரில் தலைவரும், அநந்தகல்யாணகுணநிதியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகத்திற்கு நிலைநிற்கும் உபகாரங்கள் பல செய்திருப்பவருமான அஸ்மத்தாதபாதர்கள் ஆச்சான்பிள்ளையென்று மாமுனிகளால் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் எடுக்கப்பட்ட பரந்த ரஹஸ்யாதிகர்த்தா பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்று ஷோடசாத்யாயியில் பல கிரந்தங்களைக்காட்டி நிரூபித்தார்கள். மாமுனிகளுக்கு முன்னும், அதிஸமீபகாலத்தில் பின்னும் தோன்றிய பரகாலநல்லான் ரஹஸ்யம், ரஹஸ்யவிவேகம், அஷ்டச்லோகீவ்யாக்யானம், பெரியதிருமுடியடைவு முதலான பல கிரந்தங்களில் பரந்தரஹஸ்யாதிகளைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையுடையதாகவே எடுத்திருப்பதை விரிவாகக் காட்டியருளினார்கள். இவற்றுக்கு பூர்வபக்ஷமில்லாதபடி மாமுனிகளின் தத்வத்ரயவ்யாக்யானஸ்ரீஸூக்திக்கு "ஸ்திதஸ்ய கதிசிந்தநீயா" என்கிற ரீதியிலே ஒருவகையாக நிர்வாஹமும் காட்டி

ளுர்கள். தத்வத்ரயஸங்க்₃ரமென்னும் (இப்போது அடியேன் அச்சிட்டிருக்கும்) க்₃ரந்த₂ம் அப்போது கிடைக்காமையாலே அப்படி நிர்வஹிக்கநேரிட்டது. பரந்தரஹஸ்ய விவாத₃ம் முடிந்தபிறகு அடியேன் சென்னையிலிருக்கையில்ராஜகீய புஸ்தகாலயத்திலிருந்து தத்வத்ரய ஸங்க்₃ரஹத்தைஙகலெடுத்துப் பார்த்ததில் பல புதியவிஷயங்கள் வெளியாயின. அவற்றை ஸமய விஶேஷத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகிற்கு வெளிப்படுத்தும்படி அப்போதே அடியேனை எந்தையார் நியமித்தருளினார். அந்நியமனத்தைப் பின்பற்றிச் சிறது எழுதுகிறேனடியேன். மஹான்கள் குற்றம் நீக்கிக் குணங்கொள்வாராக.

7. தத்வத்ரயம், அசித்ப்ரகரணம் 27-வது சூர்ணையின் வ்யாக்யானத்தில் "பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இப்படியிறே அருளிச்செய்தது" என்று மாமுனிகள் அருளிச்செய்தது— தத்வத்ரயவிவரணத்துக்கு மூலமான (இப்போது அச்சிட்டிருக்கும்) தத்வத்ரயஸங்க்₃ரஹம் என்னும் கிரந்தத்தின் 13-முதல் 22 வரையிலுள்ள சூர்ணைகளில் (பிள்ளைலோகாசார்யரைப்போல்) ஆவரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்யாமல் அருளியிருக்கும் ஸூக்திகளையே விஷயமாகக்கொண்டதென்பது தத்வத்ரயஸங்க்₃ரஹத்தைப் படிப்பார்க்குப் புலப்படும். ஆகையால்,இத்தத்வத்ரய ஸங்க்₃ரஹத்தையருளியவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்று ஸித்₃தி₄த்தது. தத்வத்ரயஸங்க்₃ரஹகர்த்தாவான இப்பெரியவாச்சான்பிள்ளையை இதற்கு முன்னும் பின்னும் ஆச்சான்பிள்ளையென்றும் மாமுனிகள் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காட்டுவோம் இனி. தத்வத்ரயம் ஈஶ்வரப்ரகரணம் 47-வது சூர்ணையின் வியாக்கியானத்தில். "'இவ்வண்ட₃த்திலே ப₃த்₃த₄ஸமஷ்டி பூ₄தனான ப்₃ரஹ்மா பிறக்கும்; இதுக்குக் கீழ் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே எம்பெருமான் தானே ஸ்ருஷ்டித்தருளும், இதுக்கு மேல் ப்₃ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும்' என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்கையாலும்" என்று மாமுனிகள் அருளியுள்ளார். இதில் ஆச்சான்பிள்ளையுடையவையாக எடுக்கப்

பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகள் தத்வத்ரயஸங்க்₃ரஹத்தில் 25 26-வது சூர்ணைகளாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். ஆகையால் பெரியவாச்சான் பிள்ளையையே மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளை யென்று குறிப்பிட்டாரென்று ஸித்₃தி₄க்கது.

8. தத்வத்ரயம் ஈஶ்வரப்ரகரணம் ஆறுவது சூர்ணை வ்யாக்₂யானத்தில் "எம்பெருமானுடைய தி₃வ்யாத்மகு₃ணங்களாவன-ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃ ஷட்₃கு₃ணங்களும் அதிலே பிறந்த ஸௌஶீல்யாதி₃களும்" என்றதத்வத்ரயஸங்க்₃ரஹ(சூர்ணை 45) ஸ்ரீஸூக்தியை எடுத்து "அதிலே பிறக்கையாவது-வஸ்தூத்கர்ஷாபாத₃கஷா₃ட்₃கு₃ண்யாயத்தகு₃ணபூ₄வமாகை" என்று அதற்கு விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அர்த்த₂மெழுதினார் என்று மாமுனிகள் அருளியிருக்கிறார். இதிலிருந்து தத்வத்ரயஸங்க்₃ரஹத்துக்கு வ்யாக்₂யானமாகவே தத்வத்ரய விவரணம் அமைந்ததென்று தெளிவாகிறது.

9. தத்வதரயவ்யாக்₂யான அவதாரிகையில் 'நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டர், ஆச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரப₃ந்த₄நிர்மாணத்துக்கும் கருத்து இதுவே' என்று அருளியுள்ளார் மாமுனிகள். இங்கு குறிக்கப்பட்ட ஆச்சான்பிள்ளையும், மூலமான தத்வத்ரயஸங்க்₃ரஹ கர்த்தாவான பெரியவாச்சான்பிள்ளையாகவே இருக்கமுடியும்.

10. தத்வத்ரயம் சித்ப்ரகரணம் மூன்றாவது சூர்ணை வியாக்கியானத்தில், "நடுவிற்றிருவீதிப்பிள்ளைபட்டரும், ஆச்சான்பிள்ளையும் முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச்செய்கிறவிடத்தில் அசித்₃பக்ரமமாக அருளிச்செய்தார்கள்" என்று அருளினார் மாமுனிகள். தத்வத்ரயஸங்க்₃ரஹம் அசித்₃பக்ரமமாகவே அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மூலமான அந்த கிரந்தத்தை அருளிய பெரியவாச்சான்பிள்ளையையே ஆச்சான்பிள்ளையென்று மாமுனிகள் இவ்விடத்திலும் குறிப்பிடுகிறார் என்பது தெளிவு. ஆக, பெரியவாச்சான்பிள்ளை யென்று நடுவில் குறிப்பிடப்பெற்றவரையே தொடக்கத்தில்

இரண்டிடங்களிலும், கடைசியில் ஓரிடத்திலும் மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்பது மறுக்கவொண்ணாதது.

11. இதனால் தத்வத்ரயஸங்க்₃ரஹத்தை அருளியவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்பதும் அவரை மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையென்று குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதும் உறுதியாகிறது. தத்வத்ரய விவரணமருளியவரையும் ஆச்சான்பிள்ளையென்றே குறிப்பிடுவதால் அவரும் பெரிய வாச்சான்பிள்ளையேயாகவேண்டும்.

12. இவற்றிலிருந்து மாமுனிகளால் ரஹஸ்ய வ்யாக்₂யானங்களில் பரந்தரஹஸ்யம், மாணிக்கமாலை, ஜிதந்தே வ்யாக்₂யானம், க₃த்₃யவ்யாக்₂யானம் ஆகிய கிரந்தங்களை அருளியவராகக் குறிப்பிடப்பட்ட ஆச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான் பிள்ளையே என்பது தெளிவாகிறது. இது மற்ற ப்ராசீநக்₂ரந்த₂ங்களாலும் பின்வரும் காரணங்களாலும் வலியுறுத்தப்படுகிறது; (1) மாமுனிகளின் திருவடியான பரவஸ்து பட்டர்பிரான்ஜீயர் தாமருளிய அந்திமோபாயநிஷ்டை₂யில் மாணிக்கமாலையைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளியதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். (2) மாமுனிகளுக்கு சுமார் நூறுவருஷங்களுக்குள்ளிருந்த ரஹஸ்யவிவேககாரர் பரந்தரஹஸ்யம், க₃த்₃ய வ்யாக்₂யானம் முதலானவற்றைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (3) மாமுனிகளுக்கு சுமார் நூறு வருஷங்களுக்குள்ளிருந்த அஷ்டச்லோகீவ்யாக்₂யாதாவும் நாயனாராச்சான்பிள்ளையிலும் வேறுபட்டவரான ஆச்சான்பிள்ளையே பரந்தரஹஸ்யாதி₃கர்த்தா என்று காட்டுகிறார். அதோடு வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையருளிய அஷ்டாக்ஷர தீ₃பிகையென்னும் ரஹஸ்யத்திலும் பரந்தரஹஸ்யத்திலும் வெகுநீண்டதான ஒரு பகுதி ஒரே மாதிரியாயிருப்பதைக் காட்டியிருக்கிறார். இதனாலும் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் ஸப்₃ரஹ்மசாரியான பெரியவாச்சான்பிள்ளையே பரந்த

ரஹஸ்யகர்த்தா என்பது ஸித்₃த₄ம். (4)திருமுடியடைவுகள் முதலானவையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே பரந்தரஹஸ்ய கர்த்தாவென்று கோ₄ஷிக்கின்றன. (5)வெகுஸமீபகாலத்திலிருந்த கோ₃வர்த்த₄னம் ஸ்வாமியையும் அயோத்திஜீயர் ஸ்வாமியையும் தவிர ப்ராசீனர் எவருமே இந்த கிரந்தங்களை நாயனாராச்சான் பிள்ளையுடையவைகளாகச் சொல்லியதில்லை. (6) இன்றளவும் எல்லா வித்வான்களாலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையுடையதெனக் காலக்ஷேபகோ₃ஷ்டி₂களில் குலாவப் பட்டுவரும் க₃த்₃யவ்யாக்₂யானத்தை மாமுனிகள் தத்வத்ரய வ்யாக்₂யானததில் ஆச்சான்பிள்ளையுடையதென எடுத்திருக்கிறார். இதுவும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே மாமுனிகளெடுக்கும் ஆச்சான் பிள்ளையெனத் தெளிவாக்குகிறது. (7) ஸகல வித்₃வான்களாலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையுடையதெனக் குலாவப்படும் ஜிதந்தேவ்யாக்₂யானத்தையும் மாமுனிகள் ஆச்சான் பிள்ளையுடையதாக எடுத்திருப்பதும் இதையே வலியுறுத்துகிறது. இக்காரணங்களால் முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்₂யானத்தில் ஆச்சான்பிள்ளையருளியதாகப் பலகால் எடுக்கப்படும் பரந்தரஹஸ்யத்தை அருளியவர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையே என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். இது அஸ்மத்தாதபாத₃ர்களின் திருவுள்ளம்.

13. மாமுனிகளின் ரஹஸ்யவ்யாக்₂யானங்களில் எடுக்கப்படும் ஆச்சான் பிள்ளை யார் என்று கண்ணாடிபோல் காட்டித் தருவதாகையாலே 'தத்வத்ரயஸங்க்₃ரஹம்' எனனும் கிரந்தம் முமுக்ஷுப்படி வியாக்கியானத்தோடு சேர்த்து வெளியிடப் படுகிறது. இதுவரை இந்நூல் வேறு எவராலும் வெளியிடப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

14. தத்வத்ரயவிஷயமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், ரஹஸ்யத்ரயவிஷயமாகப் பிள்ளைலோகாசார்யரும் மணவாள மாமுனிகளும் அருளியிருப்பவையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகத்திற்கு அத்யந்தோபகாரகமானவையுமான ஸ்ரீஸூக்திகளை

ஒரே ஸம்புடமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் அவதார திநமான ஸ்ரீஜயந்தியன்று வெளியிடுவதன் மூலம் ஜந்ம ஸாபல்யம் பெற்றவனாகிறேன்.

விளம்பி, இங்ஙனம்,
ஆவணியில் ரோகிணி. ஸ்ரீவைஷ்ணவ தாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

மூன்றாவது பதிப்பின் முகவுரை

மணவாள மாமுனிகளின் ஆறாவது நூற்றாண்டு விழாவை முன்னிட்டு ஸாதாரண வருஷம் ஐப்பசித் திருமூல நன்னாளில் இந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு வெளியிடப்பட்டது. இப்பொழுது இந்த மூன்றாவது பதிப்பு திருவல்லிக்கேணி என்னென்ஜே பிரிண்டர்ஸ் மூலம் பாலிமார் பிரிண்டிங் முறையில் அவ்விரண்டாவது பதிப்பின் மறுபதிப்பாக அச்சிடப்பட்டு வெளிவருகிறது. முதல் இரண்டு பதிப்புக்களில் சேர்க்கப்பட்டிருந்த தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹம் அடியேனெழுதிய உரையுடன் தனியாக வெளியிடப்பட்டு விட்டபடியால் இப்பதிப்பில் சேர்க்கப்படவில்லை. இந்நூல் ஸுதர்சனம் ஸ்தாபகரின் நூற்றாண்டு விழாவையொட்டி மூன்றாவது நினைவு மலராக வெளிவருகிறது.

ப்ரஜோத்பத்தி
சித்திரையில்
செய்ய திருவாதிரை.

தாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
'ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்.

I

ஸ்ரீ :

திருமந்த்ரார்த்த2ம் தொடங்கும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்

[''ஸ்ரீஶைலேஶ''விலிருந்து ''ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்''வரை பொதுத்தனியன்களை அநுஸந்தித்தபின் பின்வரும் தனியன்களை அநுஸந்திப்பது.]

மாமுனிகள் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யார்த்த2 ஸம்ப்ரதா3ய பரம்பரையின் ஒட்டுத்தனி

लोकगुरुं गुरुभिस्सह पूर्वैः कूरकुलोत्तमदासमुदारम्।
श्रीनगपत्यभिरामवरेशौ दीप्रशयानगुरुञ्च भजेऽहम्॥

லோககு3ரும் கு3ருபி4ஸ்ஸஹ பூர்வை: கூரகுலோத்தமதா3ஸ முதா3ராம்।
ஸ்ரீநக3பத்யபி4ராமவரேஶௌ தீ3ப்ரஶயாநகு3ருஞ்ச ப4ஜேऽஹம்॥

பூர்வோக்த கு3ருபரம்பரைக்கு ப்ரத்யேக தனியன்கள்

பிள்ளைலோகாசார்யர் தனியன்

(ஈயுண்ணி பத்3மநாப4ர் அருளிச்செய்தது)

लोकाचार्याय गुरवे कृष्णपादस्य सूनवे।
संसारभोगिसन्दष्टजीवजीवातवे नमः॥

லோகாசார்யாய கு3ரவே க்ருஷ்ணபாத3ஸ்ய ஸூநவே।
ஸம்ஸாரபோ4கி3ஸந்த3ஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம:॥

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த கூரகுலோத்தமதா3ஸர் தனியன்

लोकाचार्यकृपापात्रं कौण्डिन्यकुलभूषणम्।
समस्तात्मगुणावासं वन्दे कूरकुलोत्तमम्॥

லோகாசார்யக்ருபாபாத்ரம் கௌண்டி3ந்யகுலபூ4ஷணம்।
ஸமஸ்தாத்மகு3ணாவாஸம் வந்தே3 கூரகுலோத்தமம்॥

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தனியன்

नमः श्रीशैलनाथाय कुन्तीनगरजन्मने।
प्रसादलब्धपरमप्राप्यकैङ्कर्यशालिने॥

நமஶ்ஶ்ரீஶைலநாதா2ய குந்தீநக3ரஜந்மநே।
ப்ரஸாத3லப்3த4பரம ப்ராப்ய கைங்கர்யஶாலிநே॥

மணவாளமாமுனிகளுக்கு மாதாமஹரான
கோட்டூர் அழகியமணவாளப்பெருமாள்பிள்ளை தனியன்

लोकाचार्यपदांभोजराजहंसायितान्तरम्।
ज्ञानवैराग्यजलधिं वन्दे सौम्यवरं गुरुम्॥

லோகாசார்ய பத₃ாம்போ₄ஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்।
ஜ்ஞாநவைராக்₃யஜலதி₄ம் வந்தே₃ ஸௌம்யவரம் கு₃ரும்॥

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த
திகழக்கிடந்தான் திருநாவீறுடையபிரான தாதரண்ணரையர்தனியன்

श्रीजिह्वावदधीशदासममलमशेषशास्त्रविदम्।
सुन्दरवरगुरुकरुणाकन्दलितज्ञानमन्दिरं कलये॥

ஸ்ரீஜிஹ்வாவத₃தீ₄ஶதா₃ஸமமல மஶேஷஶாஸ்த்ரவித₃ம்।
ஸுந்த₃ர வரகு₃ருகருணாகந்த₃ளித ஜ்ஞாநமந்தி₃ரம் கலயே॥

இதன்பிறகு ஸ்வாசார்யபரம்பரைத் தனியன்களை அநுஸந்திக்க வேண்டும்.

சாற்றும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்.
வாநமாமலைசீயர் அருளிச்செய்தது.

கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
தீதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவை மணவாளர்
ஓதுபுகழ்த்திருநாவீறுடையபிரான் தாதருடன்
போதமணவாளமுனியொன்னடிகள் போற்றுவனே.

வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுகுலம்
வாழி முடும்பையென்னுமாநகரம்—வாழி
மனஞ் சூழ்ந்த பேரின்பமல்குமிகுநல்லா
ரினஞ் சூழ்ந்திருக்குமிருப்பு.

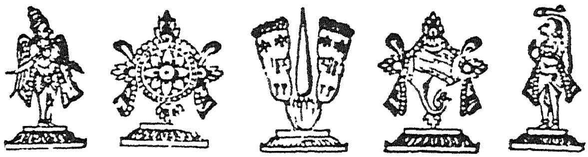
ஓதுமுடும்பையுலகாசிரியனரு
ளேது மறவாத வெம்பெருமான்—நீதி
வழுவாச் சிறுநல்லூர் மாமறையோன் பாதந்
தொழுவார்க்கு வாராதுயர்.

இதன்பிறகு "நம:ஸ்ரீஶைல" என்று தொடங்கி ஸ்வாசார்ய பரம்பரைத் தனியன்களை முன்போல் அநுஸந்தித்து முடிக்கவேண்டும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரணம்.
சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:



மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்2யான

அவதாரிகை

ஶ்ரிய:பதியாய், ஸ்ரீவைகுண்ட2நிகேதநனாய், நித்யமுக்தாநுப4ாவ்யனாய், நிரதிஶயாநந்த3 யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன், அந்த நித்யஸூரிகளோபாதி தன்னை அநுப4வித்து நித்யகைங்கர்யரஸராய் வாழுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அத்தை இழந்து, 1. "असन्नेव" (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே அஸத்கல்பராய்க்கிடக்கிற ஸம்ஸாரிசேதநருடைய இழவை அநுஸந்தி4த்து, அத்யந்த வ்யாகுலசித்தனாய், இவர்கள் கரணகளேப3ரங்களை இழந்து இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கிடக்கிற த3ஶையிலே கரணாதி3களைக் கொடுத்து, அவற்றைக்கொண்டு வ்யபி4சரியாதே தன்னையாஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உடலாக, அபௌருஷேயமாய், நித்யநிர்தோ3ஷமாய், ஸ்வத:ப்ரமாணமான வேத3த்தையும் தது3பப்3ரும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணாதி3களையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும், அந்த ஶாஸ்த்ராப்4யாஸத்துக்கு அநேகயோக்3யதை வேண்டுகையாலே, அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்கை அரிதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸகல ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் ஸங்க்3ரஹமாக இவர்கள் அறியலாம்படி பண்ணவேணுமென்று, ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த2 யாதா2த்ம்ய ப்ரதிபாத3கமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும், ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாய் நின்று ப்ரகாஶிப்பித்தருளினான்.

அதில், திருமந்த்ரத்தை ஸ்ரீபத3ரிகாஶ்ரமத்திலே ஸ்வாமஶூத்4ரகனான நரன் விஷயமாக ப்ரகாஶிப்பித்தான். த்3வயத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டி விஷயமாக ப்ரகாஶிப்பித்தான். சரமஶ்லோகத்தைத் திருத்தேர்த் தட்டிலே ஸ்வாஶ்ரிதனான அர்ஜுநன் விஷயமாக ப்ரகாஶிப்பித்தான். ஆகையாலிறே. 2."लक्ष्मीनाथसमारम्भां" (லக்ஷ்மீ நாத2 ஸமாரம்ப4ாம்) என்று கு3ருபரம்பராதி3யிலே ஈஶ்வரனை அநுஸந்தி4க்கிறது.

இனி இந்த ரஹஸ்யத்ரயந்தான் ஶப்3த3ம் ஸூக்ஷ்மமாயிருந்ததேயாகிலும் அர்த்த2ம் உபதே3ஶக3ம்யமாகையாலும், அதறிந்தே எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும், அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதே3ஶ பரம்பரா ப்ராப்தமான அர்த்த2 விஶேஷங்களை ஸர்வர்க்கும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் வ்யக்தமாகவும் பிள்ளைலோகாசார்யர் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே இப்ரப3ந்த4முகே2ந அருளிச்செய்கிறார். முன்பே ரஹஸ்யதரய விஷயமாக மூன்று ப்ரப3ந்த4ம் இட்டருளியிருக்கச்செய்தேயும், அதில் யாத்3ருச்சி2கப்படி அதிஸங்க்ஷேபமாகையாலும், பரந்தபடி அதிவிஸ்த்ருதமாகையாலும், ஶ்ரிய:பதிப்படி உப4யதோ3ஷமுமின்றிக்கே இருந்ததேயாகிலும் ஸம்ஸ்க்ருதவாக்யப3ஹுளமாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதி4கரிக்கப் போகாமையாலும், த்ரிவித4தோ3ஷமுமில்லாதபடி இன்னமும் ஒரு ப்ரப3ந்த4மிட வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, எல்லாவற்றுக்கும் பின்பிறே முமுக்ஷுப்படியாகிற இப்ரப3ந்த4ம் இட்டருளிற்று.

ஆகையிறே, அல்லாத ப்ரப3ந்த4ங்கள் கிடக்க, இத்தை எல்லாரும் அதி4கரித்துப்போருகிறது. இன்னமும் பூர்வ ப்ரப3ந்த4ங்களில் அநுக்தமான அர்த்த2 விஶேஷங்களும் இப்ரப3ந்த4த்திலே உண்டாகையாலும், இதுவே எல்லார்க்கும் ஆத3ரணீயமாயிருக்கும்.

வ்யாக்2யாந அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

முமுக்ஷுப்படி-திருமந்த்ரப்ரகரணம்

மூ. 1. முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம்மூன்று.

முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்2யானம்—திருமந்த்ரப்ரகரணம்

வ்யாக்2யானம்:—(முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று) முமுக்ஷுவாகிறான் மோக்ஷத்திலே இச்சை2யுடையனானவன். "मुच्ल मोक्षणे" (முச்ல் மோக்ஷணே)யிறே தா4து. இத்தால், ஸம்ஸார விமோசநத்தில இச்சை2 பிறந்தவனுக்கு என்றபடி. ஆத்மப்ராபதி காமனுககும் முமுக்ஷுத்வமுண்டேயாகிலும், இவ்விடததில் அவன விவக்ஷிதனன்று. அவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞாநாபேக்ஷை இல்லையிறே. ஆகையால். இவர் முமுக்ஷுவென்கிறது. ப4க3வத்ப்ராப்தி காமதயா ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சை2 பிறந்தவனை. ஏவம்பூ4தனானவனுக்கு (அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம மூன்று) என்றது—இவனுக்கு அவஶ்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாயுள்ளது ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த2ங்களாகையாலும. அவற்றை இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் உள்ளபடி ப்ரதிபாதி3க்கையாலும், ரஹஸ்யத்ரயமுமே அறியவேண்டுவது—என்கை 3. "स्वज्ञानं प्रापकज्ञानं प्राप्यज्ञानं मुमुक्षुभिः। ज्ञानत्रयमुपादेयमेतदन्यन्न किञ्चन॥" (ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபக ஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுபி4:। ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதே3யம் ஏதத3ந்யந்ந கிஞ்சந॥) என்னக்கடவதிறே. (ரஹஸ்யம் மூன்று) என்று இவர் உத்3தே3ஶிக்கிறது—திருமந்த்ரமும் த்3வயமும் சரமஶ்லோகமுமாகிற இவற்றை என்னுமிடம் மேலே ஸுஸ்பஷ்டம். இவற்றை ரஹஸ்யங்களென்கிறது—ஸகல வேதா3ந்த ஸாரார்த்த2 ப்ரதிபாத3கதயா பரமகு3ஹ்யங்களாகையாலே. ஆக. இவ்வாக்யத்தால், அதி4காரி நிர்த்தே3ஶமும், தத்3ஜ்ஞாதவ்ய நிர்த்தே3ஶமும்பண்ணியருளினாராய்த்து.

இனி, அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதமரஹஸ்யம் ஏது என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார். 'அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்' என்று:

மூ. 2. அதில் ப்ரதம ரஹஸ்யம்—திருமந்த்ரம்.

வ்யா:—அதாவது-அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, இவ்வதிகாரிக்கு ப்ரதமம் ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யம் ஸ்வரூபயாதாத்ம்யபரமாய், த்யாஜ்யோபாதேயவிபாக ஜ்ஞாநத்தைப் பரிபூர்ணமாகப்பிறப்பிக்குமதான திருமந்த்ரம்-எனகை. அநந்யார்ஹஶேஷத்வம், அநந்யஶரணத்வம், அநந்ய போக்யத்வமாகிற ஆகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே சேதநஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதநபரமாய்,ததநுகுணமான த்யாஜ்ய உபாதேயவிபாகத்தையும்ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதியாநின்றுள்ள இம்மந்த்ரத்தாலே ஸுஶிக்ஷிதமான ஸ்வரூபத்தை உடையவனுக்கிறே,மற்றை ரஹஸ்யங்களிரண்டாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற உபாயோபேயங்களில் அபேக்ஷை ஜநிப்பது. ஆகையால், ஸ்வரூபயாதாத்ம்யபரமான திருமந்த்ரம், ப்ரதம ரஹஸ்யமென்னக் குறையில்லை. இன்னமும், ப்ரணவத்துக்கு மந்த்ரஶேஷம் விவரணமானாற் போலே மந்த்ரஶேஷத்துக்கு த்வயம் விவரணமாய், த்வயத்துக்குச் சரமஶ்லோகம் விவரணமாயிறே இருப்பது. அந்த ந்யாயத்தாலும்,இதினுடைய ப்ராதம்யம் ஸித்தமிறே.ஆக, இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து 'ப்ரதம ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்' என்று இவர் அருளிச்செய்தது. இத்தை மந்த்ரமென்கிறது 4. "मन्तारं त्रायत इति मन्त्रः" (மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:) என்கிறபடியே ஶப்தஶக்தியாலும் அர்த்தபோதநத்தாலும்தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு ரக்ஷகமாகையாலே. ஶப்தஶக்தியாலே ரக்ஷகமாம், ஜபஹோமாதிகளாலே கார்யங்கொள்ளும் உபாஸகர்க்கு. அர்த்த போதநத்தாலே ரக்ஷகமாம் ஈஶ்வரனே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்நர்க்கு. அர்த்தபோதநத்தாலே

ரக்ஷகமாகையாவது. 5. "देहासक्तात्मबुद्धिर्यदि भवति पदं साधु विद्यात् तृतीयं, स्वातन्त्र्यान्धो यदि स्यात्प्रथममितरशेषत्वधीश्चेद्द्वितीयम्। आत्मत्राणोन्मुखश्चेन्नम इति च पदं बान्धवाभाससलोलः शब्दं नारायणाख्यं विषयचपलधीश्चेत् चतुर्थीं प्रपन्नः ॥" (தே₃ஹாஸக்தாத்மபு₃த்₃தி₄ர் யதி₃ ப₄வதி பத₃ம ஸாது₄ வித்₃யாத் த்ருதீயம், ஸ்வாதந்த்ர் யாந்தே₄ா யதி₃ ஸ்யாத் ப்ரத₂மம் இதரஶேஷத்வதீ₄ஶ்சேத்₃ த்₃விதீயம்। ஆத்மத்ராணோந்முக₂ஶ்சேந்நம இதி ச பத₃ம் பா₃ந் த₄வாபா₄ஸலோலஶ் ஶப்₃த₃ம் நாராயணாக்₂யம் விஷய சபல தீ₄ஶ்சேச் சதுர்த்தீ₂ம் ப்ரபந்ந: ॥) என்று ப₄ட்டர் அருளிச்செய்த படியே தன்னை அநுஸந்தி₄ப்பார்க்கு தே₃ஹாத்மாபி₄மாநமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யஶேஷத்வமும், ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந் வயமும், அபா₃ந்த₄வஸங்க₃மும் விஷயப்ராவண்யமும் மேலிடாத படிபண்ணி ஸ்வரூபாநுரூபமாக ரக்ஷிக்கும்படி நோக்குகை.

இனிமேல் இம்மந்த்ரத்தினுடைய வைப₄வத்தை விஸ் தரேண ப்ரதிபாதி₃ப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத₂மம் இதனுடைய அநுஸந்தா₄ந க்ரமக்₃ரஹணமுக₂த்தாலே இதன் வைப₄வத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'திருமந்த்ரத்தினுடைய' என்று தொடங்கி.

மூ. 3. திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப்போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கவேணும்.

வ்யா:— திருமந்த்ரத்துக்குச் சீர்மையாவது. 6. "ऋचो यजूंषि सामानि तथैवाथर्वणानि च। सर्वमष्टाक्षरान्तस्स्थम्" (ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநிததை₂வாத₂ர்வணாநிச। ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்த:ஸ்த₂ம்) என் கிறபடியே ஸகலவேத₃ ஸங்க்₃ரஹமாய், †"மற்றெல்லாம் பேசி லும்" என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்த₂ப்ரதிபாத₃கமாய், 7. "मन्त्राणां परमो मन्त्रो गुह्यानां गुह्यमुत्तमम्। पवित्रं च पवित्राणां मूलमन्त्रः सनातनः॥" (மந்த்ராணாம பரமோ மந்த்ரோ கு₃ஹ்யாநாம் கு₃ஹ்யமுத் தமம்। பவித்ரம ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ்ஸநாதந:) என்கிற

†பெரிய-திரு 8-10-3.

படியே மந்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு பரமமான மந்த்ர மாய், குஹ்யங்களில் வைத்துகக்கொண்டு உத்தமமான குஹ்ய மாய், பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரமாயிருக்கிற கௌரவம். (சீர்மைக்குப் போரும்படி) என்றது— தகும்படியென்கை. (ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கை) யாவது— இத்தை அநுஸந்திக்குமளவில் ஸாஷ்டஹ்ருதயனாயிருந்தநுஸந்திக் கையன்றிக்கே. இதின் வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமடியாக இதின் பக்கல் தனக்குண்டான ப்ரேமத்தோடே. குஹ்யாநாம் குஹ்யமானவிது அநதிகாரிகள் செவிப்படாதபடி 9. "मन्त्रं यत्नेन गोपयेत्" (மந்த்ரம் யதநேந கோபயேத) என்கிறபடியே பேணிக்கொண்டநுஸந்திக்கை. இப்படி அநுஸந்திக்கவேணு மென்கையாலே பரகாராந்தரேண அநுஸந்திக்கலாகாதென் கிற நியமம் தோற்றுகிறது.

இப்படி. தன் பக்கல் ப்ரேமமுண்டாகவே இமமந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் 'மந்த்ரத்திலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 4. மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்கு உள்ளீடான வஸ்து விலும் மந்த்ரப்ரதனான ஆசார்யன்பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்க உண்டானால் கார்யகரமாவது.

வ்யா:— அதாவது-ஜ்ஞாதவ்யார்த்தஜ்ஞாபகமான இம் மந்த்ரந்தன்னிலும், ரக்ஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களா கிற ஆகாரத்ரயயுக்ததயா இம்மந்த்ரத்துக்கு வாச்யவஸ்துவா யிருக்கிற ஈஶ்வரவிஷயத்திலும் 9. "तन्मन्त्रं ब्राह्मणाधीनम्" (தந் மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீநம்) என்கிறபடியே இம்மந்த்ரம் ஆசார் யாதீநமாயிருப்பதொன்றாகையாலே இத்தை யதாப்ரதிபத்தி யுக்தனாய்க்கொண்டு, தனக்கு உபகரித்த ஆசார்யவிஷயத் திலும் தத்தத்வைலக்ஷண்யாநுரூபமாக ப்ரேமம் அதிஶயேந உண்டானால். இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாவது என்கை. 10. मन्त्रे तद्देवतायाञ्च तथा मन्त्रप्रदे गुरौ। त्रिषु भक्तिस्सदा

कार्या सा हि प्रथमसाधनम्॥ (மந்தரே தத்3தே3வதாயாஞ்ச தத2ா மந்தரப்ரதே3 கு3ரௌ। த்ரிஷு ப4க்திஸ் ஸதா3 கார்யா ஸா ஹி ப்ரத2ம ஸாத4நம்॥) என்னக்கடவதிறே.

இனி, இம்மந்த்ரத்திநுடைய அவதரணப்ரகாரகத2ந முக2த்தாலே இதிநுடைய அப்ரதிமவைப4வத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸம்ஸாரிகள்' என்று தொடங்கி.

மூ. 5. ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈஶ்வரனையும் மறந்து, ஈஶ்வர கைங்கர்யத்தையும இழந்து, இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேஶ்வரன் தன் க்ருபையாலே இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ்சேரும்படி, தானே ஶிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினன்

வ்யா:— *ஸம்ஸாரிகளாகிறார்—அநாத்3யசித்ஸம்ப3ந்த4த்தாலே ப்ரவாஹரூபேண வருகிற அவித்3யாகர்மவாஸநாருசிவஶராய், ஜந்மமரணாதி3 து3꞉க2பாகி3களாய்த்திரிகிற ப3த்3த4சேதனர்.* (தங்களையும ஈஶ்வரனையும் மறந்து)என்றது— *11.* "दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः। नान्यथा लक्षणं तेषां बन्धे मोक्षे तथैव च॥" (தா3ஸபூ4தா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாதமந:। நாந்யதா2 லக்ஷணம் தேஷாம் ப3ந்தே4 மோக்ஷே ததை2வ ச॥)என்கிறபடியே *ஸ்வதஸ்ஸித்3த4மான ப4க3வச்சே2ஷத்வத்தை லக்ஷணமாகவுடையராயிருக்கிற தங்களையும் 12.*"पतिं विश्वस्य"(பதிம்விஶ்வஸ்ய) *13.*"स्वामित्वं ब्रह्मणि स्थितं" (ஸ்வாமித்வம் ப்3ரஹ்மணி ஸ்தி2தம்) *இத்யாதி3களிற்சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு நிருபாதி4கஶேஷியாயிருக்கிற ஈஶ்வரனையும் அறியாதே என்கை. ஆனால், அறியாமலென்னாதே மறந்தென்பான் என்? முன் ஒருகால் நினைத்துப் பின்பு அந்நினைவுக்கு ப்ரச்யுதி வந்தவிடத்திலேறே மறந்து என்னலா*

வது' என்னில்: [1]"மறந்தேனுன்னை முன்னம்" என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்₃த₄மான ஸம்ப₃ந்த₄த்தையுணர்ந்தால், முன்பு நினைத்திருந்த அர்த்த₂த்தை மறந்தாற்போலே இருக்கும் ஸம்ப₃ந்த₄த்திலஉறைப்பை நினைத்து அருளிச்செய்தாராமித்தனை. (ஈஶ்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து) என்றது— கீழ்ச் சொன்ன அஜ்ஞாநத்தாலே வகுத்த ஶேஷியான ஈஶ்வர விஷயத்தில் கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்த₂த்தையும் ப்ராபிக்கப்பெறாதே—என்கை. புருஷார்த்த₂த்தினுடைய கௌ₃ரவத்தையும், அதுக்கிட்டுப் பிறந்துவைத்துக் கிட்டப் பெறாமல் கிடந்தபடியையும் நினைத்து, 'இழந்து' என்கிறார். (இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே) என்றது— ஸ்வ ஸ்வரூபபரஸ்வரூப ஜ்ஞானமும் புருஷார்த்த₂ ஜ்ஞாநமும் இல்லாமையாலே, ஸ்வஶேஷத்வாநுரூபமான ஶேஷிவிஷய கைங்கர்யரூப புருஷார்த்த₂த்தை இழந்தோமென்கிற அலாப₄ க்லேஶந்தானுமின்றிக்கே—என்கை. (ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் கடலிலே விழுந்து நோவுபட) என்றது— 14. "संसारसागरं घोरमनन्तक्लेशभाजनम्" (ஸம்ஸாரஸாக₃ரம் கோ₄ரம அநந்தக்லேஶ பா₄ஜநம) என்கிறபடியே அநந்தக்லேஶபா₄ஜநமாய், ஒருவராலும் ஸ்வயத்நத்தால் கரைகாண அரிதாம்படியிருக்கிற ஸம்ஸாரமாகிற மஹாஸமுத்₃ரத்துக்குள்ளே விழுந்து தாபத்ரயாபி₄பூ₄தராய்க்கொண்டு க்லேஶப்பட—என்கை. இத்தால், தங்களையும் ஈஶ்வரனையும் அறியாமையாலும், புருஷார்த்த₂த்தை அறியாமையாலும், ஸம்ஸார ஸமுத்₃ரத்துக்குள்ளே கிடந்து நோவுபடாநிற்க, விரோதி₄யான ஸம்ஸாரந்தன்னையும் தந்நிஸ்தரணோபாயத்தையும் அறியாமையாலும், ஜ்ஞாதவ்யமான அர்த்த₂பஞ்சகத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற் கிடந்தார்களென்கை. 15. "प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं" (ப்ராப்யஸ்ய ப்₃ரஹ்மணோ ரூபம்) இத்யாதி₃ப்படியே ஸகலஶாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதிபாதி₃ப்பது அர்த்த₂பஞ்சகத்தையுமிறே. இவ்வர்த்த₂ங்களை இவர்களுக்கு ஸங்க்₃ரஹமாக அறிவிக்கைக்காக, ஸகலஶாஸ்த்ர ஸங்க்₃ரஹமான திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேஶ்வரன் வெளியிட்ட ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது மேல்,—(ஸர்வேஶ்வரன் தன்

---

[1] பெரியதிரு 6-6-2.

க்ருபையாலே) என்றது—16. "ईशेशितव्यसंबन्धादनिदंप्रथमादपि" (ஈஶேஶிதவ்யஸம்பந்தாத் அநிதம்ப்ரதமாதபி) என்கிற படியே அநாதியாக ஸர்வரோடுமுண்டான ஈஶேஶிதவ்ய ஸம்பந்தத்தையுடையனை எம்பெருமான். 17. "एवं संसृतिचक्रस्थे भ्राम्यमाणे स्वकर्मभिः। जीवे दुःखाकुले विष्णोः कृपा काप्युपजायते॥" (ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி:। ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே॥) என்கிற படியேஇவர்கள்படுகிற து:க்கதர்ஶநமாத்ரத்தாலுண்டான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே-என்கை. (இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரமசேரும்படி) என்றது—இப்படி ஸம்ஸாரஸாகரத்திலே கிடந்து நோவுபடுகிற இவர்கள் 18. "त्वामेव शरणं प्राप्य निस्तरन्ति मनीषिणः" (த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண:) என்றும், 19. "संसारार्णवमग्नानां विषयाक्रान्तचेतसां। विष्णुपोतं विना नान्यत् किञ्चिदस्ति परायणम्॥" (ஸம்ஸாரார்ணவமக்நாநாம விஷயாக்ராந்தசேதஸாம்। விஷ்ணு போதம விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம்॥) என்றும சொல்லுகிறபடியே, ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயபூதனை தன்னை யறிந்து ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப் படும்படி—என்கை. (தானே ஶிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று) என்றது—* நரநாரணனையுலகத்தறநூல் சிங் காமைவிரித்தவன் என்கிறபடியே நரநாராயணரூபேண அவதரித்து நரனைதான் ஶிஷ்யனுமாய், நாராயணனை தான ஆசார்யனுமாய் நின்று—என்கை. (திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான்) என்றது—ஸகலஶாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாய், அந்த ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதியாநிற்கும் திருமந்த்ரத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தருளினான் -என்கை. அருளிச்செய்தானென்னாதே வெளியிட்டருளினானென்றது, இப்போது தான் ஒன்றை நிர்மித்துச் சொன்னானல்லன், அநாதியானத்தை ப்ரகாஶிப் பித்தானித்தனை என்னுமிடமும், அதிகுஹ்யமாயுள்ளத்தை

முமு—2

* பெரியதிரு 10-6-1.

இவர்கள் து₃ர்க்க₃தி கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமையாலே ப்ர காஶிப்பித்தானென்னுமிடமும் தோற்றுகைக்காக.

ஆனால், ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்டருளிவிட அமை யாதோ? ஶிஷ்யனாய் நின்றது எதுக்காக? என்ன, அருளிச் செய்கிறார்—'ஶிஷ்யனாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 6. ஶிஷ்யனாய் நின்றது, ஶிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அத்தை அறிவிக்கைக்காக.

வ்யா:— அதாவது - ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட் டருளின அளவன்றிக்கே, தானே ஶிஷ்யனுமாய்க்கொண்டு நின்றது, 20. "आस्तिको धर्मशीलश्च शीलवान् वैष्णवः शुचिः। गम्भीरश्चतुरो धीरः शिष्य इत्यभिधीयते॥" (ஆஸ்திகோ த₄ர்ம ஶீலஶ்ச ஶீலவாந் வைஷ்ணவஶ்ஶுசி:। க₃ம்பீ₄ரஶ்சதுரோ தீ₄ரஶ் ஶிஷ்ய இத்யபி₄தீ₄யதே॥) 21. "शरीरं वसु विज्ञानं वासः कर्म गुणानसून्। गुर्वर्थं धारयेद्यस्तु स शिष्यो नेतरः स्मृतः॥" (ஶரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம கு₃ணாநஸூந்। கு₃ர்வர்த்த₂ம் த₄ாரயேத்₃ யஸ்து ஸ ஶிஷ்யோ நேதர: ஸ்ம்ருத:॥) 22. "सद्बुद्धिः साधुसेवी समुचितचरितस्तत्त्वबोधाभिलाषी शुश्रूषुस्त्यक्तमानः प्रणिपतनपरः प्रश्नकाल-प्रतीक्षः। शान्तो दान्तोऽनसूयुः शरणमुपगतः शास्त्रविश्वासशाली शिष्यः प्राप्तः परीक्षां कृतविदभिमतस्तत्त्वतः शिक्षणीयः॥" (ஸத்₃பு₃த்₃தி₄ஸ் ஸாது₄ஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸ்தத்வபோ₃த₄ாபி₄லாஷீ ஶுஶ்ருஷுஸ்த்யக்தமாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரஶ்நகாலப்ரதீக்ஷ:। ஶாந்தோ தா₃ந்தோऽநஸூயுஶ்ஶரணமுபக₃தஶ்ஶாஸ்த்ரவிஶ் வாஸஶாலீ ஶிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித₃பி₄மதஸ் தத்வதஶ்ஶிக்ஷணீய:॥) இத்யாதி₃களிற் சொல்லுகிறபடி களும், ஸாத்₄யாந்தர நிவ்ருத்தியும், ப₂லஸாத₄ந ஶுஶ்ருஷை யும், ஆர்த்தியும், ஆத₃ரமும், அநஸூயையும் உடையனா யிருக்கையுமாகிற ஶிஷ்யலக்ஷணம் லோகத்திலுள்ளார் அறி யாமையாலே, அத்தை ஸ்வாநுஷ்டா₂நத்தாலே அறிவிக்கைக் காக—என்கை. உபதே₃ஶத்தாலே அறிவிக்குமளவில், ஸ்வோத் கர்ஷம் தேடிக்கொள்ளவந்தானித்தனை யென்று நினைக்கவுங் கூடும்; அநுஷ்டா₂நத்தாலே அறிவிக்குமளவில், நமக்கும் இது

வேணுமென்று விஶ்வஸித்துப் பரிக்₃ரஹிக்கைக்கு உடலா யிருக்குமிறே.

"இப்படி ஶிஷ்யனாய் நின்று இம்மந்த்ரஶிக்ஷை பண்ணி இவ்வழியாலேஜ்ஞாநம்பிறக்கவேணுமோ? † ஞானக்கலைகள்' என்கிறபடியே ஸகலஶாஸ்த்ரங்களும் ஜ்ஞாநஸாத₄நமா யன்றோ இருப்பது: அவற்றை அப்₄யஸித்து அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தாலோ?' என்ன. ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத் துக்கும். இம்மந்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்துக்கும் உண்டான விஶே ஷத்தை ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார்'ஸகலஶாஸ்த் ரங்களாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 7. ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமார்ஜிதம்போலே; திருமந்த்ரத்தால் பிறக்கும ஜ்ஞாநம் பைத்ருகத₄நம்போலே.

வ்யா:—அதாவது-தத்வஜ்ஞாந ஜநகங்களான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி₃ ஸகலஶாஸ்த்ரங்களாலும் சேதநருக்குப் பிறக் கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம் ஆர்ஜிதத₄நம்போலே அத்யாயாஸலப₄ யமாயிருக்கும். ஆசார்யோபதே₃ஶமடியாகத் திருமந்த்ரத் தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம். பைத்ருகத₄நம்போலே அநாயாஸ லப்₄யமாயிருக்கும்—என்கை. 23. "शास्त्रज्ञानं बहुक्लेशं बुद्धेश्चलनकारणम्। उपदेशाद्धरिं बुद्ध्वा विरमेत्सर्वकर्मसु॥" (ஶாஸ்தர ஜ்ஞாநம் ப₃ஹுக்லேஶம் பு₃த்₃தே₄ஶ்சலநகாரணம்| உபதே₃ஶாத் ஹரிம் பு₃த்₃த்₄வா விரமேத் ஸர்வ கர்மஸு॥)என்னக்கடவதிறே. இத்தால், ஶாஸ்த்ரங்களிற்காட்டில் தத்ஸங்க்₃ரஹமான திரு மந்த்ரத்துக்கு உண்டான வைப₄வம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஆனல். ஶாஸ்த்ரங்களொழிந்ததாகிறது; ப₄க₃வந் மந்த்ரந் தான் இதொன்றுமன்றே; பின்னையும் பலவில்லையோ? என்கிற ஶங்கையிலே. மந்த்ராந்தரங்களிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைப₄வத்தை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி. 'ப₄க₃வந் மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்' என்கிறார்.

---

† திருவாய் 1-9-8.

மூ. 8. பகவந் மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்.

வ்யா:-24. "आस्तां ते गुणराशिवद्गुणपरीवाहात्मनां जन्मनां सङ्ख्या" (ஆஸ்தாம் தே கு₃ணராஶிவத₃கு₃ணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்₂யா) 25 "बहवो नृप कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते"(ப₃ஹவோ ந்ருப கல்யாணகு₃ணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே) 26."तवानन्तगुणस्यापि षडेव प्रथमे गुणाः"(தவாநந்தகு₃ணஸ்யாபி ஷடே₃வ ப்ரத₂மே கு₃ணா:) 27."बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन"(ப₃ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந) என்றும் *"எண்ணில் தொல்புகழ்" என்றும். †"எந்நின்ற யோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்" என்றும் இத்யாதி₃களிற் சொல்லுகிறபடியே ப₄கவத்₃கு₃ணங்களும், கு₃ணபரீவாஹரூபங்களான அவதாரங்களும் அஸங்க்₂யாதமாயிருக்குமாபோலே. அவற்றை அநுப₃ந்தி₄த்திருக்கும் மந்த்ர விஶேஷங்களும் 28."अनन्ता वै भगवन्मन्त्राः"(அநந்தா வை ப₄க₃வந்மந்த்ரா:) என்கிறபடியே அநேகங்களாயிருக்கும்-என்கை.

'அவையெல்லாந்தான் ஏகவர்க்க₃மோ?' என்ன, 'அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டுவர்க்க₃ம்' என்கிறார்;

மூ. 9. அவைதான், வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டுவர்க்க₃ம்.

வ்யா:— அதாவது—ஸர்வவ்யாபகமான ப₄க₃வத்ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே வ்யாபகங்களென்றும், ப₄க₃வத₃வதாரகு₃ண சேஷ்டிதங்களில் ஒரொன்றை ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே அவ்யாபகங்களென்றும் உப₄யவர்க்க₃மாயிருக்கும்—என்கை.

'வர்க்க₃த்₃வயமும் தன்னிலொக்குமோ?' என்ன, 'அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஶ்ரேஷ்ட₂ங்கள்' என்கிறார்.

---

* திருவாய் 3-3-3. † திருவிருத்தம்-1.

மூ. 10 அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்.

வ்யா:—அதாவது-அவ்யாபகங்களாய் இருந்துள்ள ஸகல மந்த்ரங்களிலும் 29. "नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि तन्नो विष्णुः प्रचोदयात्" (நாராயணாய வித்₃மஹே. வாஸுதே₃வாய தீ₄மஹி. தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத₃யாத்) என்று விஷ்ணு காயத்ரியில் ஓதப்படுகிற வ்யாபகமந்த்ரங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்களாயிருக்கும்—என்கை.

இந்த விஷ்ணுகா₃யத்ரியிலே நாராயண வாஸுதே₃வ விஷ்ணு ஶப்₃த₃ங்கள் அந்த மந்த்ரத்ரயத்துக்கும் ப்ரதா₄நபூ₄த நாமத்ரயங்களாகையாலே. ஸாதா₄ரணப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களோடேகூடின மந்த்ரத்ரயத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகக் கடவது.

'இந்த வ்யாபகமந்த்ரத்ரயமும் தன்னிலொக்குமோ' என்ன. 'இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதா₄நம்' என்கிறார்.

மூ. 11. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்த்ரம் ப்ரதா₄நம்.

வ்யா:—அதாவது-அவ்யாபகங்களிற்காட்டில் ஸ்ரேஷ்ட₂மாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபகமந்த்ரங்கள் மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு. 29. "नारायणाय विद्महे" (நாராயணாய வித்₃மஹே) என்று ப்ரத₂மோபாத்தமாகையாலும். அர்த்த₂பூர்த்யாதி₃களாலும். 30. "नास्ति चाष्टाक्षरात्परः" (நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர:) 31. "न मन्त्रोऽष्टाक्षरात्परः" (ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர:) என்னும்படியான பெருமையையுடைய திருமந்த்ரம் ப்ரதா₄நமாயிருக்கும்—என்கை.

'மற்றை வ்யாபகத்₃வயத்துக்கும் தாழ்வு ஏது?' என்ன. 'மற்றையவையிரண்டுக்கும் அஶிஷ்டபரிக்₃ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு' என்கிறார்.

மூ. 12. மற்றையவை இரண்டுக்கும் அஶிஷ்டபரிக்3ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.

வ்யா:— அதாவது-வாஸுதே3வவிஷ்ணுஶப்3த3ங்களான மற்றை வ்யாபகமந்த்ரங்களிரண்டுக்கும், நாராயண ஶப்3த3ம் போலே ஸ்வரூபரூபகு3ணாதி3களையெல்லாம் ப்ரதிபாதி3யாதே, ஸ்வரூபமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதி3க்கையாலே, நிர்விஶேஷசிந்மாத்ரவஸ்துவாதி3களான குத்3ருஷ்டிகள் மிகவும் ஆத3ரித்துப்போருகையாகிற அஶிஷ்டபரிக்3ரஹமும், வ்யாபயாத்4யாஹாராதி3ஸாபேக்ஷையாகிற அபூர்த்தியும் உண்டு-என்கை. "ஷடக்ஷரி-வ்யாப்யபதா3ர்த்த2ங்களையும், வ்யாபகப்ரகாரத்தையும் வ்யாப்திப2லத்தையும் வ்யாபகனுடைய கு3ணங்களையும் சொல்லாதே, வ்யாப்திமாத்ர ப்ரகாஶகமாகையாலே அபூர்ணம். வ்யாபகப்ரகாரத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும், வ்யாப்யபதா3ர்த்த2ங்களுக்கு வாசகஶப்3த3ம் இல்லாமையாலும் 'सर्वं वसति' (ஸர்வம் வஸதி) என்று அர்த்த2ப3லத்தாலே ஸர்வஶப்3த3ம் புகுந்தாலும், அதில் கு3ணம் அந்வயியாமையாலும், இனி, கு3ணஸித்3தி4க்காக ப்4ருத2வச்ச2ப்3த3த்தைக் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டுகையாலும், வ்யாப்திப2லத்தைச் சொல்லாமையாலும், திருத்3வாத3ஶாக்ஷரியும் அபூர்ணம். இம்மந்த்ரம் அவைபோலன்றியிலே, வ்யாப்யபதா3ர்த்த2ங்களோடு,வ்யாபகப்ரகாரத்தோடு,வ்யாப்திப2லத்தோடு, வ்யாபகனுடைய கு3ணங்களோடு வாசியற ஶாப்3த3மாகக் காட்டுகையாலே, அவற்றிற்காட்டில இதுக்கு அர்த்த2பௌஷ்கல்யநிப3ந்த4நமான ஆதி4க்யம்உண்டு" [பரந்தரஹஸ்யம்] என்று மற்றை வ்யாபகமந்த்ரங்களிரண்டினுடைய அபூர்த்தியையும் திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்த2பூர்த்தியையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே.

இதுதனக்கு ஶிஷ்டபரிக்3ரஹம் உண்டோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தை' என்று தொடங்கி.

மூ. 13. இத்தை, வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்.

வ்யா:—அதாவது-விஷ்ணுகா3யத்ரியிலே வ்யாபகமந்த்ர த்ரயத்தையுஞ் சொல்லுகிறவளவில், ப்ரத2மத்திலே நாரா யணஶப்3த3க்தை ப்ராத4ாந்யேந ப்ரதிபாதி3க்கையாலும். 32. "विश्वं नारायणं" (விஶ்வம் நாராயணம்) என்று தொடங்கி. 33. "नारायणपरं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः। नारायणपरो ज्योतिरात्मा नारायणः परः। यच्च किञ्चिज्जगत्यस्मिन् दृश्यते श्रूयतेऽपि वा। अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः॥" (நாராயணபரம் ப்3ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:। நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர:। யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜக3த்யஸ்மிந் த்3ருஶ்யதே ஶ்ரூயதேபி வா। அந்தர்ப3ஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தி2த:॥) என்று ஸகலவேதா3ந்த ஸாரபூ4தமான நாராயணாநுவாகத்திலும். 34. "एको ह वै नारायण आसीन्न ब्रह्मा नेशानो नेमे द्यावापृथिवी" (ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீந்ந ப்3ரஹ்மா நேஶாநோ நேமே த்3யாவாப்ருதி2வீ) என்று மஹோபநிஷத்திலும், 35"चक्षुश्च द्रष्टव्यञ्च नारायणः। श्रोत्रञ्च श्रोतव्यञ्च नारायणः।" (சக்ஷுஶ்ச த்3ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண:। ஶ்ரோத்ரஞ்ச ஶ்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண:।)என்று தொடங்கி 36."दिशश्च प्रदिशश्च नारायणः"(தி3ஶஶ்ச ப்ரதி3ஶஶ்ச நாராயண:)என்றுமுடிவாக நடுவு அடைய ஸுபா3லோபநிஷத்திலும், 37. "यस्यात्मा शरीरं यस्य पृथिवी शरीरं" (யஸ்யாத்மா ஶரீரம் யஸ்ய ப்ருதி2வீ ஶரீரம்) என்று தொடங்கி 38. "यस्य मृत्युः शरीरं"(யஸ்ய ம்ருத்யு: ஶரீரம்) என்கிறது ஈறாக நடுவுள்ளபர்யாயங்கள்தோறும் 39. "एष सर्वभूतान्तरात्मा अपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः" (ஏஷ ஸர்வபூ4தாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா தி3வ்யோ தே3வ ஏகோ நாராயண:) என்று அந்தர்யாமி ப்3ராஹ்மணத்திலும் வாஸுதே3வ விஷ்ணுஶப்3த3ங்களை அநாத3ரித்து நாராயண ஶப்3த3த்தையிட்டு ப4க3வத்ஸ்வரூபாதி3களை நிர்த்3தே3ஶிக்கையாலும். அபௌருஷேயமாய். நித்யநிர்த்3தோ3ஷமாய், ஸ்வத: ப்ரமாணங்களான வேத3ங்களும் விரும்பிற்றின. 40. "यथा सर्वेषु देवेषु नास्ति नारायणात्परः। तथा सर्वेषु मन्त्रेषु नास्ति चाष्टाक्षरात्परः॥" (யதா2 ஸர்வேஷு தே3வேஷு நாஸ்தி நாராயணாத் பர:। ததா2 ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர:॥)

31. "भूत्वोर्ध्ववाहुरद्यात्र सत्यपूर्वं ब्रवीमि वः। हे पुत्रशिष्याः श्रृणुत न मन्त्रोऽष्टाक्षरात्परः॥" (பூ4த்வோர்த்4வபா3ஹுரத்3யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்3ரவீமி வ:। ஹே புத்ரஶிஷ்யா:ஶ்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத்பர: ॥) 41. "सर्ववेदान्तसारार्थः संसारार्णवतारकः। गतिरष्टाक्षरो नृणां अपुनर्भवकाङ्क्षिणाम्॥" ஸர்வவேதா3ந்த ஸாரார்த்த2ஸ்ஸம்ஸாரார்ணவதாரக:। க3திரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணாம் அபுநர்ப4வ காங்க்ஷிணாம் ॥) 42. "आर्ता विषण्णाः शिथिलाश्च भीताः घोरेषु च व्याधिषु वर्तमानाः। सङ्कीर्त्य नारायणशब्दमात्रं विमुक्तदुःखाः सुखिनो भवन्ति॥" (ஆர்த்தா விஷண்ணா: ஶிதி2லாஶ்ச பீ4தா: கோ4ரேஷு ச வ்யாதி4ஷு வர்த்தமாநா:।ஸங்கீர்த்ய நாராயணஶப்3த3மாத்ரம் விமுக்த து:க்கா2ஸ்ஸுகி2நோ ப4வந்தி॥) 43 "नारायणेति शब्दोऽस्ति वागस्ति वशवर्तिनी। तथापि नरके घोरे पतन्तीति किमद्भुतम्॥" (நாராயணேதி ஶப்3தோ3ஸ்தி வாக3ஸ்தி வஶவர்த்திநீ। ததா2பி நரகே கோ4ரே பதந்தீதி கிமத்3பு4தம் ॥) 44 "किं तत्र बहुभिर्मन्त्रैः किं तत्र बहुभिर्व्रतैः। नमो नारायणायेति मन्त्रः सर्वार्थसाधकः॥" (கிம் தத்ர ப3ஹுபி4ர்மந்த்ரை:கிம் தத்ர ப3ஹுபி4ர்வ்ரதை:। நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்த2ஸாத4க:॥) இத்யாதி3களிலே வேதா3ர்த்தோ2பப்3ரும்ஹணங்களாயிருக்கிற ஸ்வப்ரப3ந்த4ங்களிலே பல விடங்களிலும் இத்தை ஶ்லாகி4த்துக்கொண்டு சொல்லுகையாலே. வேதா3ர்த்த2 விஶதீ3கரண ப்ரவ்ருத்தரான வ்யாஸாதி3 பரமருஷிகளும் விரும்பினார்கள்; * "வண்புகழ்நாரணன்" || "செல்வநாரணன்" என்று தொடங்கி / "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்று முடிவாக. ஆதி3மத்4யாவஸாநமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலும். § "நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணாய" என்று தொடங்கி † "ஓவாதே நமோ நாரணவென்பன்" என்று பெரியாழ்வாரும். ‡ "நாத்தழும்பெழ நாரணா" என்று தொடங்கி i "நலந்திகழ் நாரணன்" என்று பெருமாளும். e "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்" என்று தொடங்கி s "எட்டெழுத்து மோதுவார்கள்

---

* திருவாய்1-2-10. || திருவாய்1-10-8. / திருவாய்10-9-1.
§ திருப்பல்-4. † பெரியாழ்திரு 5-1-3. ‡ பெரு-திரு 2-4.
i பெரு-திரு10-11. e நான-திருவ-1. s திருச்சந்த-77.

வல்லர் வானமாளவே" என்று திருமழிசைப்பிரானும். o "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயணா வென்னும் நாமம்" என்று உபக்ரமத்திலேயிலே ஒருகால சொன்னாற்போலே ஒன்பதின்கால் சொல்லி r "நாராயணாவோ! மணிவண்ணா! நாகணையாய்! வாராய்" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் உபக்ரமத்தோடு உபஸம்ஹாரத்தோடு வாசியற அருளிச்செய்கையாலும். f "நன்மாலைகொண்டு நமோ நாரணா வென்னும் சொன்மாலை கற்றேன்" என்றும், i "நாரணனென்றோவா துரைக்கு முறையுண்டே" என்றும். s "ஞானச்சுடர் விளக்கேற்றினேன் நாரணற்கு" t "நாரணன் தன் நாமங்கள்" c "பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்" என்றும். || நாமம் பல சொல்லி நாராயணா" என்றும் முதலாழ்வார்களும் அருளிச்செய்கையாலும். / "மயர்வறமதிநல மருளினன்" என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத் கடாக்ஷத்தாலே ஸமதிகத ஸமஸ்த வஸ்து வாஸ்தவரான ஆழ்வார்களெல்லாரும் விரும்பினார்கள். இதரமந்த்ரங்களை அநாதரித்து இத்தையே தந்தாமுக்குத் தஞ்சமாக அநுஸந்தித்து. உபதேசவேளையிலும் தந்தாமைப் பற்றினவர்களுக்கும் இத்தையே உஜ்ஜீவநஹேதுவாக உபதேசித்துப்போருகையாலே. அவ்வாழ்வார்களைப் பின்சென்ற ஆசார்யர்களெல்லாரும் விரும்பினார்களென்கை.

இத்தால் மந்த்ராந்தரங்களிற் காட்டில் இம்மந்த்ரத்துக்குண்டான வைபவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

இனி, வாச்யந்தன்னிலும் இதுக்குண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் "வாச்ய ப்ரபாவம் போலன்று வாசக ப்ரபாவம்" என்று.

---

o பெரிய திரு 1-1-1. r சிறிய திரும 50. f முதல் திருவ 57. i முதல் திருவ 95. s இர-திருவ 1. t இர-திருவ-2. c இர-திருவ 81. || மூன்-திருவ 8. / திருவாய் 1-1-1.

மூ.14.வாச்ய ப்ரப₄ாவம போலன்று வாசக ப்ரப₄ாவம்.

வ்யா— அதாவது.—இதுக்கு வாச்யனாயிருந்துள்ள ஈஶ்வரனுடைய பெருமை போலன்று தத்₃வாசகமான இதின் பெருமையென்றபடி.

அதுதான் ஏது என்னவருளிச்செய்கிறார் 'அவன் தூ₃ரஸ்த₂னானாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்' என்று;

மூ.15. அவன் தூ₃ரஸ்த₂னானாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்.

வ்யா:—அதாவது-இதுக்கு வாச்யனானவன் ஸந்நிஹிதனன்றிக்கே தூ₃ரஸ்த₂னாயிருந்த காலத்திலும் வாசகமான இது ஆஸந்நமாய்நின்று தன்னை வசித்தவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை ஸாதி₄த்துக்கொடுக்குமென்கை.

'இப்படி வாச்யன் தூ₃ரஸ்த₂னாயிருக்க, வாசகம் உதவின இடம் உண்டோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'த்₃ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே' என்று.

மூ.16. த்₃ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிறே.

வ்யா— அதாவது-மஹாஸத₃ஸ்ஸிலே து₃ஶ்ஶாஸனன் வஸ்த்ராபஹாரம் பண்ணுகிறபோது. 45. "महत्यापदि संप्राप्ते स्मर्तव्यो भगवान् हरिः"(மஹத்யாபதி₃ ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ ப₄க₃வாந் ஹரி:)என்று முன்பே ஸ்ரீவஸிஷ்ட₂மஹர்ஷி சொல்லி வைத்ததை நினைத்து. 46. "शङ्खचक्रगदापाणे द्वारकानिलयाच्युत। गोविन्द पुण्डरीकाक्ष रक्ष मां शरणागताम्॥" (ஶங்க₂சக்ரக₃தா₃பாணே த்₃வாரகாநிலயாச்யுத। கோ₃விந்த₃ புண்ட₃ரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாக₃தாம்॥) என்று ஶரணம் புகுந்த த்₃ரௌபதி₃க்கு அவ்வாபத்திலே 47. "गोविन्देति यदाक्रन्दत्कृष्णा मां दूरवासिनम्" (கோ₃விந்தே₃தி யதா₃க்ரந்த₃த்க்ருஷ்ணா மாம் தூ₃ரவாஸிநம்) என்கிறபடியே வாச்யனான க்ருஷ்ணன் தூ₃ரஸ்த₂னாயிருக்கச்செய்தேயும். வஸ்த்ரத்தை

வர்த்திப்பித்துக்கொடுக்கது. வ்வவதாரசதுக்கு வாசகமான கோவிந்தனென்கிற திருநாமமிறேயென்கை. நாராயணமப்த்கார்த்தததில் ஏகதேமத்துக்கு வாசகமான ஒருதிருநாமம் செய்தபடி கண்டால். இதன் ப்ரபாவம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமிறே யென்று கருத்து.

இன்னம் ஒருப்ரகாரத்தாலே இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச்சொன்னாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 17. சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச்சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது.

வ்யா:— அதாவது-ஏதேனும் ஒருமந்த்ரமும் தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொன்னவர்களுக்கொழியத் தன் கார்யம் செய்யாதேயாகிலும். இது அங்ஙனன்றிக்கே தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொல்லுகையாகிற க்ரமம் ஒழிய. 48. "साङ्केत्यं पारिहास्यञ्च स्तोभं हेलनमेव वा" (ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யஞ்ச ஸ்தோபம் ஹேளநமேவ வா) என்கிறபடியே சொல்லிலும். சொன்னவர்களுக்கு ரக்ஷகமாகையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நழுவநில்லாதென்கை.

இனி. இதன் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதத்வமாகிற வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 18. இதுதான் "குலந்தரும்" என்கிறபடியே எல்லா அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-இம்மந்த்ரந்தான் "குலந்தரும்" என்று தொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே, அதிகாராநுகுணமான அபேக்ஷிதங்களையெல்லாம் கொடுக்குமென்கை.

அத்தை விமதீகரிக்கிறார் 'ஐஶ்வர்ய' இத்யாதியாலே.

மூ. 19. ஐஶ்வர்ய கைவல்ய பகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-49 "ऐहलौकिकमैश्वर्यं स्वर्गाद्यं पारलौकिकम् । कैवल्यं भगवन्तञ्च मन्त्रोऽयं साधयिष्यति॥" (ஐஹலௌகிகமைஶ்வர்யம் ஸ்வர்க்கா₃த்₃யம் பாரலௌகிகம்। கைவல்யம பு₄க₃வந்தஞ்ச மந்த்ரோயம் ஸாத₄யிஷ்யதி ॥) என்கிறபடியே ஐஹிகமாயும் பாரலௌகிகமாயுமிருக்கும் ஐஶ்வர்யத்தையும், ஆத்மப்ராப்தி ரூபமான கைவல்யத்தையும், பரமபுருஷார்த்த₂மான ப₄க₃வல்லாப₄த்தையும் ஆசைப்பட்ட அதி₄காரிகளுக்கு ஜப ஹோமாதி₃களாலே ஸ்வயம் ஸாத₄நமாய் நின்று, அவ்வோ புருஷார்த்த₂ங்களைக் கொடுக்குமென்கை.

இனி, கர்மாத்₃யுபாய ஸஹகாரித்வரூபமான இதன் வைப₄வத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'கர்மஜ்ஞாந' இத்யாதி₃யாலே.

ஸூ. 20. கர்மஜ்ஞாநப₄க்திகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதி₄யைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக் கட்டிக்கொடுக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—கர்மயோக₃த்தில் இழிந்தவர்களுக்கு ஜபஹோமாதி₃களாலே தன்னை ஸஹாயமாகக்கொள்ளுமளவில், கர்மயோகா₃ரம்ப₄ விரோதி₄யான பாபத்தைப்போக்கி, அந்தக் கர்மத்தினுடைய அவிச்சே₂தா₃பாத₃கமாய்க்கொண்டு அத்தைக் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். ப்ரத₂மத்திலே, ஜ்ஞாநயோக₃த்திலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், கர்மஸாத்₄யமான ஜ்ஞாநாரம்ப₄விரோதி₄ பாபநிவ்ருத்தியைப்பண்ணி அந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு நாடோறும் அதிஶயத்தைப்பண்ணுகின்றுகொண்டு, அத்தைத் தலைக் கட்டிக்கொடுக்கும். ப₄க்தியோக₃த்திலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், ப₄க்தியோகா₃ரம்ப₄ விரோதி₄யான பாபத்தைப்போக்கி, ப₄க்திவிவ்ருத்₃தி₄ஹேதுவாய்க்கொண்டு அத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமென்கை.

இங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரபந்நர்க்கு இது செய்யும் உபகார வைப₄வத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ப்ரபத்தியிலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 21. ப்ராபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்துக் காலக்ஷேபத்துக்கும் போ₄கத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும.

வ்யா:—*அதாவது-கீழ்ச்சொன்னவைபோலே து₃ஸ்ஸாதமுமாய், ஸ்வரூபவிருத்₃த₄முமாய் இருக்கையன்றிக்கே, ஸுஸாதமுமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்யுபாயத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு, தத₃நுரூபமான ப₄க₃வத்பாரதந்த்ர்ய ரூப ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை விஶத₃மாகப் பிறப்பித்து அர்த்த₂ாநுஸந்தா₄நாதி₃களாலே போதுபோக்குகைக்கும் ஹேதுவாய், * "எனக்கென நின் தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்" என்கிறபடியே ப்ரதிபா₄த்₃யவஸ்துவைப்போலே ஸ்வயம் போ₄க்₃யமாயிருக்கையாலே, போ₄க₃த்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்குமென்கை.*

இனி, ஜ்ஞாதவ்ய ஸகலார்த்த₂ ப்ரதிபாத₃கத்வமாகிற இதனுடைய வைப₄வத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'மற்றெல்லாம் பேசிலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 22. †"மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிறபடியே அறியவேண்டும் அர்த்த₂மெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

வ்யா:—*அதாவது- † "நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்கிறபடியே, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு உடலாக அறியவேண்டும் அர்த்த₂விஶேஷங்களெல்லாம் இம்மந்த்ரத்துக்குள்ளே உண்டென்கை.*

அறியவேண்டும் அர்த்த₂மெல்லாம் ஆகிறது எது?' என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது அஞ்சர்த்த₂ம்' என்று.

மூ. 23. அதாவது-அஞ்சர்த்த₂ம.

---

* *பெரிய திரு 6-10-6.* † *பெரிய திரு 8-10-3.*

வ்யா:—ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்த2ஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விரோதி4ஸ்வரூபங்களாகிற அர்த்த2பஞ்சகமும் என்றபடி. 50. "प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्तुश्च प्रत्यगात्मनः। प्राप्त्युपायं फलं प्राप्तेस्तथा प्राप्तिविरोधि च॥ वदन्ति सकला वेदाः सेतिहासपुराणकाः। मुनयश्च महात्मानो वेदवेदार्थवेदिनः॥" (ப்ராப்யஸ்ய ப்3ரஹ்மணோ ரூபம ப்ராப்துஶ்ச ப்ரத்யகா3த்மந:। ப்ராப்த்யுபாயம் ப2லம ப்ராப்தேஸ் தத2ா ப்ராப்திவிரோதி4 ச। வத3ந்தி ஸகலா வேதா3ஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா:। முநயஶ்ச மஹாத்மானோ வேத3வேதா3ர்த்த2வேதி3ந.) என்கிறபடியே. ஸகல வேதா3ஸ்த்ரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது இவ்வர்த்த2பஞ்சகத்தையுமாகையாலே. தத்ஸங்க்3ரஹமான இம்மந்த்ரத்துக்கும் ப்ரதிபாத்3யம் இதுவேயிறே. இம்மந்த்ரந்தான் ப்ரணவத்தாலே ப்ரத்யகா3த்ம ஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோத்4யுபாய ஸ்வரூபங்களையும், நாராயணபத3த்தாலே பரஸ்வரூபத்தையும், அதில் சதுர்த்தி2யாலே ப2லஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதி2க்கக் கடவதாயிறே இருப்பது.

இம்மந்த்ரார்த்த2 வைப4வத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'பூர்வாசார்யர்கள்' என்று தொடங்கி.

மூ. 24. பூர்வாசார்யர்கள், இதில் அர்த்த2ம் அறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்த2ஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு, "பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்.

வ்யா:— அதாவது-நாத2யாமுந யதிவராதி3களான நம் பூர்வாசார்யர்கள். "அன்று நான் பிறந்திலேன்" என்கிறபடியே இம்மந்த்ரத்தில் அர்த்த2மறிவதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்த2ஜ்ஞாநம் தங்களுக்குண்டான பின்பு, 'பிறந்தபின் மறந்திலேன்' என்று ஆழ்வார் தி4வ்யஸூக்தியில் சொல்லுகிறபடியே இம்மந்த்

ரார்த்தத்தையொழிய மற்றொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணி யறியார்களென்கை. வேதஶாஸ்த்ரங்களை ஆழ்வார் அருளிச் செயல்கள் இவற்றால் போதுபோக்கும்போதும் இம்மந்த் ரார்த்தத்தை உட்கொண்டே அநுஸந்திக்கையாலே (இதனையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறி யாரகள்) என்னத்தட்டில்லை.

வாசகஶக்தி ஸர்வத்தையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கவற்றா யிருக்க, இதினுடைய வாச்யத்திலே இவர்களூன்றுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார். 'வாசகத்திற்காட்டில்' என்று தொடங்கி.

ஸூ. 25. வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்று கைக்கடி, ஈஶ்வரனே உபாயோபேயமென்று நினைத் திருக்கை.

வ்யா:—அதாவது:- ஸர்வபலத்துக்கும் ஸ்வயம் ஸாதந மாயும், ஸாதநாந்தரங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய் நின்று தலைக் கட்டிக்கொடுத்தும் போருகிற இதினுடைய வாசகஶக்தி தானே அமைந்திருக்கச்செய்தே, அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச் சொன்னபடியே, இம்மந்த்ரத்தினுடைய வாச்யத்திலே பூர் வாசார்யர்கள் ஊன்றுகைக்கடி, உபேயாந்தரபரராய், இத்தை ஸாதநமாகக்கொண்டு ஸாதித்தல், உபாயாந்தர பரராய் இத்தை ஸஹகாரியாகக்கொள்ளுதல் செய்யுமவர் களைப் போலன்றிக்கே, உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஶ்வரனேயென்று ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கையென்றபடி.

ஆக, "திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி" என்று தொடங்கி, இவ்வளவும்-வாய்வந்தபடி அநுஸந்திக்க வொண்ணாதபடியான இதனுடைய கௌரவத்தையும், ஈஶ்வரன் தானே ஶிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று வெளியிட்டருளுகையால் வந்த ஏற்றத்தையும், ஸகலஶாஸ்த் ரங்களிலும், ஸகலமந்த்ரங்களிலும், வாச்யந்தன்னிலுங்

காட்டில் இதுக்கு உண்டான பெருமையையும், அக்ரம மாகச் சொல்லிலும் தன்கார்யம் செய்யும் ஆதி₄க்யத்தையும், அபேக்ஷித ஸகலப₂லப்ரத₃த்வரூபமான மாஹாத்ம்யத்தையும், கர்மாத்₃யுபாயஸஹகாரித்வரூபமான உத்கர்ஷத்தையும், ஜ்ஞாதவ்யஸகலார்த்த₂ப்ரதிபாத₃கதயா வந்த மாஹாத்ம்யத்தையும், ஏகத்ப்ரதிபாத்₃ய அர்த்த₂கௌ₃ரவ விசேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே இம்மந்த்ரத்தினுடைய வைப₄வத்தை எல்லாரும் அறியும்படி த₃ர்சிப்பித்தருளினாராயிற்று.

இனிமேல், இம்மந்த்ரத்துக்கு வாச்யார்த்த₂ம் இரண்டு படியாக அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதன்னில்' என்று தொடங்கி.

மூ. 26. இதுதன்னில்சொல்லுகிற அர்த்த₂ம்-ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும உபாயமும் ப₂லமுமென்னவுமாம்.

வ்யா:—அதாவது—இம்மந்த்ரந்தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்த₂ம்—இவ்வாத்மாவினுடைய சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமும்; அன்றிக்கே, சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமும், உபாயலக்ஷ்யமான ப₂லமும் என்று சொலவுமாமென்கை. இதில் ப்ரத₂மயோஜநையில் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களாலே ஸ்வரூபமும், நாராயணபத₃த்தாலே ப்ராப்யமும் சொல்லுகிறது. அநந்தரயோஜநையில், ப்ரணவத்தாலே சேஷத்வமும், நமஸ்ஸாலே உபாயமும், நாராயணபத₃த்தாலே ப₂லமும் சொல்லுகிறது.

'ப₂லவேஷந்தானிருக்கும்படி எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ப₂லமிருக்கும்படி' என்று தொடங்கி.

மூ. 27. ப₂லமிருக்கும்படி ப்ரமேயசேக₂ரத்திலும் அர்ச்சிராதி₃க₃தியிலும் சொன்னோம்.

வ்யா:—அகாவது-இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமான பலந்தான். அர்ச்சிராதி3மார்க்க3த்தாலே பரமபத3த்திலே போய் பரிபூர்ண ப4க3வத3நுப4வத்தைப் பண்ணி அவ்வநுப4வஜநித ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு பண்ணும் அஶேஷஶேஷவ்ருத்தியாகையாலே. அதிருக்கும்படியை ஸங்க்3ரஹேண ப்ரமேய ஶேக2ரமாகிற ப்ரப3ந்த4த்திலும். விஸ்தரேண அர்ச்சிராதி3 க3தியாகிற ப்ரப3ந்த4த்திலும் விஶத3மாகச் சொன்னோம்; அவற்றிலே கண்டுகொள்வதென்கை.

இனி. இம்மந்த்ரத்துக்கு ப்ரதிபத3ம் அர்த்த2ம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. ப்ரத2மம் இதினுடைய அக்ஷரஸங்க்2யையையும். பத3ஸங்க்2யையையும் அருளிச்செய்கிறார். 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

மூ 28. இதுதான் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பத3மாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-இம்மந்த்ரந்தான் 51."ओमित्येकाक्षरं। नम इति द्वे अक्षरे। नारायणायेति पञ्चाक्षराणि। इत्यष्टाक्षरं छन्दसा गायत्री चेति॥" (ஓமித்யேகாக்ஷரம். நம இதி த்3வே அக்ஷரே. நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி இத்யஷ்டாக்ஷரம் ச2ந்த3ஸா கா3யத்ரீசேதி) 52. "ओमित्यग्रे व्याहरेत्। नम इति पश्चात्। नारायणायेत्युपरिष्टात्।" (ஓமித்யக்3ரே வ்யாஹரேத். நம இதி பஶ்சாத். நாராயணாயேத்யுபரிஷ்டாத்) என்கிறபடியே எட்டுத்திருவக்ஷரமாய். மூன்று பத3மாயிருக்குமென்கை. இதனுடைய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, 51"ओमित्येकाक्षरं" (ஓமித்யேகாக்ஷரம்) என்று ப்ரணவத்தை ஓரக்ஷரமாகவும் 51"नम इति द्वे अक्षरे" (நம இதி த்3வே அக்ஷரே) என்று நமஸ்ஸை இரண்டக்ஷரமாகவும் 51 "नारायणायेति पञ्चाक्षराणि" (நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி) என்று நாராயண பத3த்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும் ஶ்ருதி சொல்லுகையாலே. ஸமஸ்தபத3மான நாராயண பத3த்திலே நாரபத3த்தைப் பிரித்து ஷட3க்ஷரமாக்கி. ப்ரணவத்தை

யொழிய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைதி₃கமாகையாலே அநாத₃ரணீயமாகக்கடவது.

இதில பத₃த்ரயமும் எவ்வர்த்த₂த்தைச் சொல்லுகிறது? என்னும ஆகாங்க்ஷயிலே. 'மூன்று பத₃மும் மூன்றர்த்த₂த்தைச் சொல்லுகிறது' என்கிறார்.

மூ. 29. மூன்று பத₃மும் மூன்று அர்த்த₂த்தைச் சொல்லுகிறது.

அவ்வர்த்த₂ங்கள் தம்மை விஶத₃மாக அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது-ஶேஷத்வமும். பாரதந்த்ர்யமும். கைங்கர்யமும்' என்று.

மூ. 30. அதாவது-ஶேஷத்வமும், பாரதந்த்ர்யமும், கைங்கர்யமும.

வ்யா:—'ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்' என்று முதற்சொன்ன வாக்யார்த்த₂ம் இத்தை நினைத்திறே.

'இப்பத₃த்ரயத்திலும் ப்ரத₂மபத₃ந்தான் எது? என்ன, 'இதில் முதல்பத₃ம் ப்ரணவம்' என்கிறார்.

மூ. 31. இதில் முதற்பத₃ம் ப்ரணவம்.

வ்யா:-52. "ओमित्यग्रे व्याहरेत्" (ஓமித்யக்₃ரே வ்யாஹரேத்) என்றிறே ஶ்ருதி சொல்லிற்று. ஸ்ம்ருதியும். 53. "प्रणवाद्यं नमोमध्यं नारायणपदान्तिमम्। मन्त्रमष्टाक्षरं विद्यात्सर्वसिद्धिकरं नृणाम्॥" (ப்ரணவாத்₃யம் நமோமத்₄யம் நாராயணபத₃ாந்திமம்। மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் வித்₃யாத ஸர்வஸித்₃தி₄கரம் ந்ருணாம்॥) என்றதிறே.

இனி. ப்ரணவத்துக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்வதாக. இதனுடைய அக்ஷரத்ரயாத்மகதையை அருளிச்செய்கிறார்.— 'இது 'அ'என்றும். 'உ'என்றும், 'ம'என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்' என்று.

ஸூ. 32. இது 'அ' என்றும், 'உ' என்றும், 'ம' என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்.

வ்யா:— *இப்ரணவந்தான், அஸம்ஹிதாகாரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய், மூன்று பத3மாய், மூன்றர்த்த2 ப்ரகாஶகமாய், ஸம்ஹிதாகாரத்தாலே ஏகாக்ஷரமாய், ஏகபத3மாய், ஏகார்த்த2ப்ரகாஶகமாயிறே இருப்பது.*

இந்த அக்ஷரத்ரயத்தினுடையவும் உத்பத்திக்ரமத்தை ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'மூன்று தாழியிலே' என்று தொடங்கி.

ஸூ. 33. மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினாற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அக்ஷரத்தையும் எடுத்தது.

வ்யா:—*54.* भूरिति ऋग्वेदादजायत। भुव इति यजुर्वेदात्। सुवरिति सामवेदात्। तानि शुक्राण्यभ्यतपत्। तेभ्योऽभितप्तेभ्यस्त्रयो वर्णा अजायन्त। अकार उकार मकार इति। तानेकधा समभरत्तदेतदोमिति॥ (பூ4ரிதி ருக்3வேதா3த3ஜாயத பு4வ இதி யஜுர்வேதா3த் ஸுவரிதி ஸாமவேதா3த தாநி ஶுக்ராணயப்4யதபத் தேப்4யோऽபி4தப்தேப்4யஸ் த்ரயோ வர்ணா அஜாயந்த அகார உகார மகார இதி தாநேகதா4 ஸமப4ரத் தத3தே3தோ3மிதி) *என்றும், 55*"अकारश्चाप्युकारश्च मकारश्च प्रजापतिः। वेदत्रयान्निरवृहत् भूर्भुवस्स्वरितीति च॥" (அகாரஞ் சாப்யுகாரஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி:। வேத3 த்ரயாந் நிரப்3ருஹத் பூ4ர்பு4வஸ் ஸ்வரிதீதி ச ॥) *என்றும் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே ருக்யஜுஸ்ஸாமரூபமான வேத3த்ரயத்தில் நின்றும், "பூ4: பு4வ: ஸுவ:" என்கிற வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் தோற்றுவித்து அந்தவ்யாஹ்ருதி த்ரயத்தையும் பொன்னோடே வைக்குமாபோலே தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஓட வைத்து, அவற்றில் நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரங்கள் மூன்றும், அடைவே தோன்றும்படி பண்ணி, இப்படி ஸர்வேஶ்வரன் ஸமுத்3த4ரித்தபடியைத் திருவுள்ளம்*

பற்றி,பாத்ரத்ரயகதமான தயிரைத் தனித்தனியேகடைந்து, தத்ஸாரமான வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினாற்போலே. (மூன்று வேதத்திலும் மூன்றக்ஷரத்தையும் எடுத்தது) என்கிறார்.

இத்தால் பலித்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம் என்று.

ஸூ. 34. ஆகையால், இது ஸகலவேத₃ஸாரம.

வ்யா:— அதாவது-அக்ஷரத்ரயமும் ஒரோ வேதத்தி னுடைய ஸாரமாக ஸமுத்₃த்₄ருதமாகையாலே இவ்வக்ஷரத்ர யாத்மகமான ப்ரணவம் ஸகலவேத₃ ஸாரம்–என்றபடி.

ஆக. "இதுதன்னிற்சொல்லுகிற அர்த்த₂ம்" என்று தொடங்கி இவ்வளவும்-இம்மந்த்ரத்தினுடைய வாக்யார்த் த₂த்தையும். அக்ஷர ஸங்க்₂யையையும்.பத₃ஸங்க்₂யையையும். பத₃த்ரயமும் அர்த்த₂த்ரய ப்ரதிபாத₃கமென்னுமத்தையும், அதில் ப்ரத₂மபத₃ம் இன்னதென்னு மத்தையும், அதுதான் அக்ஷரத்ரயாத்மகமாய் இருக்குமென்னுமத்தையும்,அவ்வக்ஷர த்ரயமும் வேத₃த்ரயஸாரமாக உத்பந்நமாகையாலே தத் ஸமுதா₃யமான ப்ரணவம் ஸகலவேத₃ஸார மென்னுமத்தை யும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி. இவ்வக்ஷரத்ரயத்துக்கும் அடைவே அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. ப்ரத₂மம் அகாரார்த் த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார். 'இதில் அகாரம்' என்று தொடங்கி.

ஸூ.35.இதில் அகாரம்-ஸகலஶப்₃த₃த்துக்கும் காரண மாய் நாராயணபத₃த்துக்கு ஸங்க்₃ரஹமாயிருக்கை யாலே, ஸகலஜக₃த்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷக னான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அகாரமாவது— இவ்வக்ஷரத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ப்ரத2மாக்ஷரமான அகாரம். 56. “नामरूपञ्च भूतानां कृत्यानाञ्च प्रपञ्चनम्। वेदशब्देभ्य एवादौ देवादीनां चकार सः॥” (நாமரூபஞ்ச பூ4தாநாம க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் । வேத3ஶப்3தே3ப்4ய ஏவாதௌ3 தே3வாதீ3நாஞ் சகார ஸ: ||) என்கிற படியே லௌகிகங்களான பதா3ர்த்த2ங்களுக்கும் வேத3ம் காரணமாய், 57. “प्रणवाद्यास्तथा वेदाः” (ப்ரணவாத்3யாஸ்தத2ா வேதா3:) 58. “ओङ्कारप्रभवा वेदाः” (ஓங்காரப்ரப4வா வேதா3:) இத்யாதி3களிற் சொல்லுகிறபடியே அந்த வேத3ங்களுக்கும் ப்ரணவம் காரணமாய், 59. “तस्य प्रकृतिलीनस्य” (தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய) என்கிற படியே அந்த ப்ரணவந்தனக்குத் தான் காரணமாயிருக்கையாலே 60. “अकारो वै सर्वा वाक्” (அகாரோ வை ஸர்வா வாக) 61. “समस्तशब्दमूलत्वादकारस्य स्वभावतः” (ஸமஸ்தஶப்3த3மூலத்வாத3காரஸ்ய ஸ்வபா4வத:) என்கிறபடியே ஸகலஶப்3த3ங்களுக்குங் காரணமாய் ஸர்வேஶ்வரன ஸமஸ்த வஸ்துஶரீரதயா ஸர்வ ரக்ஷகனாயிருக்கும்படியை ப்ரதிபாதி3க்கிற நாராயணபத3த்துக்கு ஸங்க்3ரஹமாயிருக்கையாலே 62. “यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति” (யதோ வா இமாநி பூ4தாநி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி) 63. “स एव सृज्यः स च सर्गकर्ता स एव पात्यत्ति च पाल्यते च” (ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்க3கர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச) இத்யாதி3களிற் சொல்லுகிறபடியே எல்லாஜக3த்துக்கும் காரணமாய் எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கும் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது—என்கை. இத்தால், இவ்வக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருத்யர்த்த2மான காரணத்வமும், தா4த்வர்த்த2மான ரக்ஷகத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வகாரத்துக்கு நாராயணபத3ஸங்க்3ரஹதயா ரக்ஷகவாசித்வம் சொல்லும்போதும், தா4துஸித்3த4வேஷத்தை அவலம்பி3த்தே சொல்லவேணுமிறே.

‘ரக்ஷிக்கையாவதுதான் ஏது’ என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் ‘ரக்ஷிக்கையாவது’ என்று தொடங்கி.

மூ. 36. ரக்ஷிக்கையாவது—விரோதி4யைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

வ்யா:- அதாவது—ரக்ஷகத்வந்தான் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வ இஷ்டப்ராபகத்வரூபேண த்$_3$விவித$_4$மாகையாலே, ஈஸ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கையாவது- அவர்களுக்கு து:$_3$க்க$_2$ாவஹமான விரோதி$_4$யைப் போக்குகையும், ஸுக$_2$ாவஹமான அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்—என்கை.

'இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி$_4$ எது? கொடுக்கும் அபேக்ஷிதம் எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்று.

ஸூ. 37. இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

வ்யா:-சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும் என்றது—தத்தத$_3$தி$_4$காராநுகு$_3$ணமாயிருக்கும்—என்றபடி.

இது தன்னை வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'ஸம்ஸாரிகளுக்கு' இத்யாதி$_3$.

ஸூ. 38. ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி$_4$ ஶத்ருபீடா$_3$தி$_3$கள். அபேக்ஷிதம் அந்நபாநாதி$_3$கள்; முமுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி$_4$ ஸம்ஸார ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம், அபேக்ஷிதம் பரமபத$_3$ ப்ராப்தி; முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி$_4$ கைங்கர்ய ஹாநி, அபேக்ஷிதம் கைங்கர்ய வ்ருத்$_3$தி$_4$.

வ்யா:- அதாவது—ரக்ஷகத்வந்தான் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வ இஷ்டப்ராபகத்வரூபேண த்$_3$விவித$_4$மாகையாலே, ஈஸ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கையாவது- அவர்களுக்கு து:$_3$க்க$_2$ாவஹமான விரோதி$_4$யைப் போக்குகையும், ஸுக$_2$ாவஹமான அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்—என்கை.

'இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி$_4$ எது? கொடுக்கும் அபேக்ஷிதம் எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என்று.

'முமுக்ஷுக்களுக்கு' இத்யாதி$_3$. அதாவது:— ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதித்துப் பரமபத$_3$த்திலே போக ஆசைப்படாநிற்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கு நிவர்த்யமான விரோதி$_4$-பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும் அழுக்குடம்பமாய்க்கொண்டு இவ்விபூ$_4$தியிலேயிருக்கையாகிற ஸம்ஸார ஸம்ப$_3$ந்த$_4$ம்; ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வாதிகளுக்கு அநுகூலமான பரமபத$_3$ப்ராப்திகை—என்கை

'முக்தர்க்கும்' இத்யாதி$_3$. அதாவது—நிவ்ருத்த ஸம்ஸாரராயும், அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரக$_3$ந்த$_4$ராயும், ப$_4$க$_3$வத$_3$நுப$_4$வஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யபரராயுமிருக்கும் முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி$_4$, வகுத்த சேஷியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமாகப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் கைங்கர்யத்துக்கு வரும் விச்சேத$_2$ம்; அபேக்ஷிதம் உத்தரோத்தரம் அடிமை செய்து செல்லுகையாகிற கைங்கர்ய வ்ருத்$_3$தி$_4$—என்கை.

ஆக இப்படி அதி$_4$காராநுகு$_3$ணம் விரோதி$_4$யைப்போக்கி அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் ஈஸ்வரனே ஸர்வரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

'இப்படி ஈஸ்வரனேயோ பின்னையெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவன், லோகத்திலே மாதாபித்ரு ப்ரப்$_4$ருதி தே$_3$வதாந்தர பர்யந்தமாக ரக்ஷகராய்ப் போருகிறவர்கள் பலருமில்லையோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஈஸ்வரனை ஒழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்' என்று.

சூ. 39. 'ஈஸ்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர் என்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:-அதாவது-நிருபாதி$_4$க ப$_3$ந்து$_4$வாய், ஸர்வகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போரும் ஸர்வேஸ்வரனை

யொழிந்த ஔபாதிக பந்துக்களான மாதாபித்ராதிகளும், அர்வாசீநரான தேவதாந்தரங்களும் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ஸஹேதுகமாக ப்ரபந்நபரித்ராணமென்கிற ப்ரபந்தத்திலே சொன்னோம்; அதிலே கண்டுகொள்வது—என்கை.

அநந்தரம் அர்த்தபலத்தாலே இப்பதத்தில் அநுஸந்திக்கப்படும் ஶ்ரிய:பதித்வத்தை அருளிச்செய்கிறார், 'ரக்ஷிக்கும்போது' என்று தொடங்கி.

மூ.40. ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலே, இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்.

வ்யா:— அதாவது- 64. "लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया। रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते वेदान्तेऽपि च गीयते॥" (லக்ஷ்மயா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶோ தேவ்யா காருண்யரூபயா| ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்தாந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே||) என்கிறபடியே ரக்ஷகனான ஈஶ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கும் தஶையில் இவர்களுடைய அபராதங்களைக் கண்டாதல், தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயாதல் உபேக்ஷியாமற்செய்கைக்கு உறுப்பான க்ருபையை ஜநிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டிஸந்நிதி அவஶ்யாபேக்ஷிதமாகையாலே, ரக்ஷகனான அவனைச் சொல்லுகிற இவ்வகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்—என்கை. 'லக்ஷ்மீ' என்றாலே 'ஸ்ரீ' என்றது 65. "श्रयत इति श्रीः" (ஶ்ரயத இதி ஸ்ரீ:) என்கிறபடியே அவனை நித்யஸேவை பண்ணுகையாலே அவனோடு இவளுக்கு உண்டான அவிநாபாவமும், 66. "श्रीयत इति श्रीः" (ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:) என்கிறபடியே சேதநருக்கு இவள் நித்யஸேவ்யையாயிருக்குமென்னுமதுவும் தோற்றுகைக்காக.

இன்னமும் இவ்வகாரத்தில் ஈஶ்வரனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் நியமேந தோற்றுமென்னுமத்தை ஆப்தவசநத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் 'அத்ர' இத்யாதியால்.

மூ.41. அத்ர பகவத்ஸேநாபதிமிஶ்ரர் வாக்யம்:-அவன் மார்புவிட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது.

வ்யா:— அதாவது—இவ்விடத்திலே ஜ்ஞாநாதி₄கரான ஸ்ரீஸேநாபதிசீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை:-" / அகலகில் லேனிறையும்' என்று அவன் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணும் இவள், அம்மார்பைவிட்டுப் பிரியிலாயிற்று, அவ னுக்கு ப்ரதிபாத₃கமான இவ்வக்ஷரத்தைவிட்டுப் பிரிவது" என்று—என்கை. 'என்று' என்கிற இத்தனையுங் கூட்டாத போது, கீழோடு இவ்வாக்யம் அந்வயியாது.

இத்தால், அவன் திருமார்பில் ஸம்ப₃ந்த₄ம் இவளுக்கு நித்யமாகையாலே அவன் தோற்றுமிடத்திலே இவளும் தோற்றுகை நிஶ்சிதமாகையால், அவன் திருமார்பில் அந் வயத்தோபாதி அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில் அந் வயமும் இவளுக்கு நித்யமென்றதாயிற்று.

இன்னமும் இவ்வர்த்த₂த்தை ஸ்தி₂ரீகரிக்கைக்காக ஈஶ்வர சேதந வாசகங்களான அகார மகாரங்களிரண்டிலும் இவ ளுக்கு உண்டான அநவரதாந்வயத்தை ஸத்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'ப₄ர்த்தாவினுடைய' என்று தொடங்கி.

மூ.42. ப₄ர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும ப்ரஜை யினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதா வைப்போலே ப்ரத₂ம சரமபத₃ங்களை விடாதேயிருக்கும் இருப்பு.

வ்யா:-அதாவது-ஶேஷபூ₄தையான தன்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அவனை ரமிப்பிக்கைக்காக ப₄ர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே,ரக்ஷகையானதன் ஸ்வரூபத்துக்கும் போரும்படி தத்₃ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக ப்ரஜையி னுடைய தொட்டிலையும் விடாதே இருக்கும் மாதாவான வளைப்போலே, இவளும் ப₄ர்த்ருபூ₄தனான ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரதி பாத₃கமாயிருந்துள்ள ப்₂ரதமபத₃மான அகாரத்தையும்,ப்ரஜா பூ₄தரான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாத₃கமாயிருந்துள்ள சரமபத₃

திருவாய் 6-10-10.

மான மகாரத்தையும் தத்தத்$_3$விஷயத்தில் தனக்கு உண்டான ஸம்ப$_3$ந்த$_4$த்துக்கு ஈடாக ரஸிப்பிக்கை ரக்ஷிக்கையாகிற இவற்றைப்பற்ற, விடாதேயிருக்குமிருப்பு—என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன த்$_3$ருஷ்டாந்தத்தை ஒருவிஶேஷ நிஷ்ட$_2$மாக்கி அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ரீநந்த$_3$கோ$_3$பரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத' என்று தொடங்கி.

மூ. 43. ஸ்ரீநந்த$_3$கோ$_3$பரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே.

வ்யா:—*அதாவது-ப$_4$ர்த்தாவான தன் ஸ்வரூபாநுகு$_3$ணமாக ரஸிப்பிக்கைக்காக ப$_4$ர்த்தாவான ஸ்ரீநந்த$_3$கோ$_3$பரையும் விடாதே, மாதாவான தன் ஸ்வரூபாநுகு$_3$ணமாக ரக்ஷிக்கைக்காகப் புத்ரனை க்ருஷ்ணனையும் விடாதே †"அம்பரமே" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே மத்$_4$யேவர்த்திக்கும் யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ப்ரத$_2$ம சரமபத$_3$ வாச்யரான ஈஶ்வர சேதனர்களிருவரையும் விடாதே இவளும் வர்த்திக்கும்படி—என்கை.*

'ஈஶ்வரஶேஷத்வமாத்ர மொழியப் பிராட்டிக்கும் ஶேஷமென்னுமிடம் இவ்வாசகத்தில் இன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும், இவளுக்கும் ஶேஷம் என்று நாம்கொள்ளுகிறபடி எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஒருவன்' என்று தொடங்கி.

மூ.44.ஒருவனடிமைகொள்ளும்போது க்$_3$ருஹிணிக்கென்றன்றே ஆவணவோலையெழுதுவது; ஆகிலும், பணிசெய்வது க்$_3$ருஹிணிக்கிறே. அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

வ்யா;–*அதாவது–லோகத்திலே ஒருவன் தா$_3$ஸதா$_3$ஸிகள் முதலானதோரடிமையைக் கொள்ளும்போது தனக்கென்றே*

---
† *திருப்பாவை-17.*

எழுதிக்கொள்ளுமதொழிய,தன் க்ருஹிணிக்கென்றன்று விலை யோலை எழுதிக்கொள்வது; ஆயிருக்கச்செய்தேயும், அடிமைத் தொழில் செய்வது க்ருஹிணிக்கிறே; அதுபோலே ஈஶ்வர ஶேஷம் என்னும் அளவை இவ்வகாரம் சொல்லிற்றேயாகி லும், நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி—என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களையெல்லாம் அநுவதித்துக் கொண்டு ஈஶ்வரனுக்கும், பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் ப்ருதக் ஸ்திதியில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகப் பிரித்து நிலையில்லை' என்று.

மூ. 45. ஆக, பிரித்து நிலையில்லை.

இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்துக்கு இரண்டு த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார்'ப்ரபையை'என்றுதொடங்கி

மூ.46.ப்ரபையையும், ப்ரபாவானையும், புஷ்பத்தை யும் மணத்தையும்போலே.

வ்யா:-அதாவது-ப்ரபைக்கும் ப்ரபாவானுக்கும்ப்ருதக் ஸ்திதி இல்லாதாப்போலவும், புஷ்பத்துக்கும்பரிமளத்துக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லாதாப்போலவும்-என்கை.67."अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा"(அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா)68'अनन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा'(அநந்யா ஹி மயாஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா)என்றுப்ரபாப்ரபாவான் களைப்போலே இருவருக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லையென்னு மிடம் இருவர் வாக்காலும் சொல்லப்பட்டதிறே. 69. "प्रसूनं पुष्यन्तीमपि परिमलर्द्धिं जिगदिषुः"(ப்ரஸூநம் புஷ்யந்தீமபி பரிமளர்த்திம்ஜிகதிஷு:)என்கிறவிடத்திலே ஈஶ்வரனைபுஷ்பஸ்தாநே யாகவும்,பிராட்டியைப்பரிமளஸ்தாநேயாகவும்பட்டரருளிச் செய்கையாலே, புஷ்ப பரிமளங்களுக்குப்போலே. இருவர்க் கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லையென்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்தம்.

இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு இச்சேர்த்தியே சேதநர்க்கு உத்தேஶ்யமாய்த்தலைக்கட்டின

படியை அருளிச்செய்கிறார் "ஆக, இச்சேர்த்தி உத்3தே3ஶ்ய மாய்விட்டது' என்று.

மூ.47. ஆக,இச்சேர்த்தி உத்3தே3ஶ்யமாய்விட்டது.

வ்யா:—'இச்சேர்த்தி உத்3தே3ஶ்யம்' என்கையாலே. இவர்களைத் தனித்தனியே விரும்புகை உத்3தே3ஶ்யம் அன்று என்றபடி. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால். ராவண சூர்ப்பணகை2களுக்குப்போலே. அநர்த்த2மே ப2லிக்குமத்தனை. இருவரையும் பற்றினவிறே. ஸ்ரீவிபீ4ஷணாழ்வானைப் போலே வாழலாவது.

இனிமேல். இதில் விப4க்த்யர்த்த2ம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரத2மம் விப4க்திதன்னை நிர்த்தே3சிக்கிறார் 'இதிலே சதுர்த்தி2யேறிக் கழியும்' என்று.

மூ. 48. இதிலே, சதுர்த்தி2யேறிக்கழியும்.

வ்யா:—அதாவது— இவ்வகாரத்திலே சதுர்த்தி2யேறி "सुपांसुलुक्" (ஸுபாம்ஸுலுக்) இத்யாதி3 ஸூத்ரத்தாலே லுப்தமாய்ப்போம்-என்கை.

"விப4க்த்யந்தரமெல்லாங்கிடக்க.இவ்வகாரத்தில் சதுர்த்தி2யேறினபடிதான் எங்ஙனே?' என்கிற ஶங்கையை அநுவதி3க்கிறார் 'சதுர்த்தி2யேறினபடியென்? என்னில்' என்று.

மூ. 49. 'சதுர்த்தி2யேறினபடியென்?' என்னில்,-

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'நாராயண பத3த்துக்கு ஸங்க்3ரஹமாயிருக்கையாலே' என்று.

மூ. 50. நாராயணபத3த்துக்கு ஸங்க்3ரஹமாயிருக்கையாலே.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வகாரம். சதுர்த்2யந்தமான நாராயணபத3த்துக்கு ஸங்க்3ரஹமாகையாலே, இதிலும் சதுர்த்தி2

ஏறிற்று—என்கை. இங்ஙன் அன்றாகில். இரண்டுக்கும் ஸங்க்₃ரஹவிவரணத்வம் ஸித்₃தி₄யாதிறே.

'இத்தாற்சொல்லுகிற அர்த்த₂ம்தான் ஏது?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால், ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷமென் கிறது' என்று.

மூ. 51. இத்தால், ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷமென்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—இதுதான் 70."तादर्थ्ये चतुर्थी" (தாத₃ர்த்₂யே சதுர்த்₂தீ₂) ஆகையாலேஇச்சதுர்த்₂தியால் ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

71. "सर्वं परवशं दुःखं" (ஸர்வம் பரவஶம் து₃:க்க₂ம்) 72. "सेवा श्ववृत्तिः" (ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி:) என்கிற லௌகிக ந்யாயத்தைக்கொண்டு ஶேஷத்வத்தை து₃:க்க₂ரூபமாக நினைத்திருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரஶ்நத்தை அநுவதி₃க்கிறார் 'ஶேஷத்வம் து₃:க்க₂ரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில்' என்று.

மூ. 52. 'ஶேஷத்வம் து₃:க்க₂ரூபமாகவன்றோ நாட்டிற் காண்கிறது' என்னில்,—

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'அந்த நியமமில்லை' என்று தொடங்கி.

மூ. 53, அந்த நியமம் இல்லை; உகந்தவிஷயத்துக்கு ஶேஷமாயிருக்கும்இருப்பு ஸுக₂மாகக்காண்கையாலே.

வ்யா:—அதாவது-நாடுதன்னிலே /"பணிமின் திருவருள்" இத்யாதி₃ப்படியே அபி₄மத விஷயத்துக்கு ஶேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுக₂ரூபமாகக் காண்கையாலே. ஶேஷத்வமாகில து₃க்க₂ரூபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லை-என்கை.

/ திருவாய் 4-1-5.

"அபி₄மத விஷயத்தில் ஶேஷத்வம் ஸுக₂மாகிறது. அவ்விஷயத்தில் கு₃ணமடியாக வந்ததாகையாலேயன்றோ" என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'அகாரத்திலே' என்றுதொடங்கி.

ஸூ. 54. அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே. இந்த ஶேஷத்வமும் கு₃ணத்தாலே வந்தது.

வ்யா:-அதாவது-ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வப்ரதிபாத₃கமான அகாரத்திலே அந்த ரக்ஷணோபயோகி₃யான கல்யாண கு₃ணங்களைச் சொல்லுகையாலே. ஈஶ்வர விஷயமான இந்த ஶேஷத்வமும் அந்த குண₃ங்களடியாக வந்தது-என்கை. ஆகையால். இதுவும் ஸுக₂ரூபமாயிருக்கக் குறையில்லையென்று கருத்து.

'ஆனால், ஔபாதி₄கமான இது ஸ்வரூபமன்றோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'ஶேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்' என்று.

ஸூ. 55. ஶேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

வ்யா:—அதாவது-உகந்தவிஷயத்தில் இதன் ஸுக₂ரூபத்வத்துக்கு கு₃ணக்ருதத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே அந்த குணக்ருததவம் இங்கும் உண்டென்னுமிடத்துக்குச்சொன்ன இத்தனையொழிய. அர்த்த₂ஸ்தி₂தியை நிரூபித்தால் 73. "स्वत्वमात्मनि सञ्जातं स्वामित्वं ब्रह्मणि स्थितम्" (ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்₃ரஹ்மணி ஸ்தி₂தம்) 74. "आत्मदास्यं हरेः स्वाम्यं स्वभावञ्च सदा स्मर"(ஆத்மதா₃ஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாமயம் ஸ்வபா₄வம் ச ஸதா₃ ஸ்மர) 75."दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः। नान्यथा लक्षणं तेषां बन्धे मोक्षे तथैव च ॥" (தா₃ஸபூ₄தாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:| நாந்யதா₂ லக்ஷணம்தேஷாம் ப₃ந்தே₄ மோக்ஷே ததை₂வ ச||) இத்யாதி₃களிலே இத்தை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபா₄விகமாகச் சொல்லுகையாலே. ஶேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்-என்கை.

'ஶேஷத்வமேயென்று அவதரிப்பானேன்? ஜ்ஞாநாநந்த₃ ஸ்வரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அல்லாதபோதும ஸ்வரூபம் இல்லையோ? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ஶேஷத்வமில்லாத போது ஸ்வரூபமில்லை' என்று.

ஸூ. 56. ஶேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை.

ஶேஷத்வமில்லாதபோது ஆத்மாபஹாரரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்யபு₃த்₃தி₄ நடக்கையாலே, ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும் என்னுமத்தை த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார். மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே:—'ஆத்மாபஹாரமாவது' என்று தொடங்கி.

ஸூ. 57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்த்ரமாம்போது இல்லையாய்விடும.

வ்யா:-அதாவது—76. "योऽन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते। किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा॥" (யோऽந்யதா₂ ஸந்தமாத்மாநமந்யதா₂ ப்ரதிபத்₃யதே। கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா॥) என்று ஸர்வபாபமூலமாகச் சொன்ன ஆத்மாபஹாரமாவது தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்த்ரம் என்கிற ப்ரதிபத்தி;. ஸ்வதந்த்ரம் ஆமளவில் 77. "असन्नेव" (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே ஸ்வரூபம் இல்லையாய்விடும்— என்கை. ஆகையால் 'ஶேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை' என்னத்தட்டில்லை என்று கருத்து.

ஆக, ப்ரக்ருத்யர்த்த₂மான ஈஶ்வரனுடைய காரணத்வமும், த₄ாத்வர்த்த₂மான ரக்ஷகத்வமும், அர்த்த₂ப₃லத்தால் வந்த ஶ்ரிய:பதித்வமும், ப்ரத்யயஸித்₃த₄மான சேதன ஶேஷத்வப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யான ஶேஷித்வமும் ஆகிற அகாரார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் மத்₄யமாக்ஷரமான உகாரத்துக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் 'ஸ்த₂ாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவத₄ாரணார்த்த₂ம்' என்று.

ஸூ. 58 ஸ்தா₂நப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதா₄ர ணார்த்த₂ம.

வ்யா:-அதாவது—78. "तदेव भूतं तदु भव्यमा इदं" (ததே₃வ பூ₄தம் தது₃ ப₄வ்யமா இத₃ம) என்றும், 79 "तदेवाग्निस्तद्वायुस्तत् सूर्यस्तदु चन्द्रमाः" (ததே₃வாக்₃நிஸதத்₃வாயுஸ் தத ஸூர்யஸ்தது₃ சந்த்₃ரமா:) என்றும் இத்யாதி₃களிலே ஏவகாரஸ்தா₂நத்திலே உகாரத்தை ப்ரயோகி₃க்கக் காண்கையாலே, ஸ்தா₂ந ப்ரமாணத்தாலே உகாரம அவதா₄ரணத்தை அர்த்த₂மாக உடைத்தாயிருக்கும்—என கை.

'அவதா₄ரணத்துக்கு அர்த்த₂ம் அயோக₃வ்யவச்சே₂த₃ மாதல், அந்யயோக₃வ்யச்சே₂த₃மாதல் ஆகையாலே, இவ் வவதா₄ரணத்தாற் சொல்லுகிறது எது?' என்ன. அருளிச் செய்கிறார் 'இத்தால், பிறர்க்கு ஶேஷமன்றென்கிறது' என்று.

ஸூ.59. இத்தால், பிறர்க்கு ஶேஷம் அன்று என்கிறது

வ்யா:-அதாவது:-அவதா₄ரண வாசகமான இவ்வுகாரத்தால் கீழ் ஈஶ்வர ஶேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாத்மவஸ்து, அந்யர்க்கு ஶேஷமன்று என்னுமிடத்தைச் சொலலுகிறது—என்கை. சதுர்த்தி₂யாலே ஈஶ்வரஶேஷத்வம் ப்ரதிபாதி₃த மாகச்செய்தே, அந்யஶேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோ? என்னில் லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஶேஷமான க்₃ருஹக்ஷேத்ர புத்ர தா₃ராதி₃கள், வேறேயுஞ்சிலர்க்கு ஶேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்யஶேஷத்வம் இந்த வஸ்துவத்திலும் உண்டோ? என்று ஒரு ஶங்கை உதிக்குமிறே; ஆகையாலே தாத்₃ருஶமான அந்யஶேஷத்வம் இங்கில்லை என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிறது உகாரம்.

அங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வுகாரத்தாலே லக்ஷ்மீஶேஷத்வம் சொல்லுகிறது என்பாரும் உண்டென்கிறார் 'பெரியபிராட்டியார்க்கு ஶேஷமென்கிறது என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்' என்று.

மூ. 60. பெரியபிராட்டியார்க்கு ஶேஷமென்றெது என்றும் சொல்லுவர்கள்.

வ்யா:- அதாவது- 80"अकारश्चित्स्वरूपस्य विष्णोर्वाचक इष्यते। उकारश्चित्स्वरूपायाः श्रियो वाची तथा विदुः॥ मकारस्तु तयोर्दास इति प्रणवलक्षणम्॥"(அகாரஶ்சித்ஸ்வருபஸ்ய விஷ்ணோர்வாசக இஷ்யதே। உகாரஶ்சித்ஸ்வரூபாயா: ஶ்ரியோ வாசீ தத2ா விது3:॥ மகாரஸ்து தயோர்த3ாஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம॥)என்றும்,81"अकारेणोच्यते विष्णुः सर्वलोकेश्वरो हरिः। उद्धृता विष्णुना लक्ष्मीरुकारेणोच्यते सदा॥ मकारस्तु तयोर्विप्र श्रीनारायणयोस्सदा। आत्मनः शेषभूतस्य वाचकः श्रुतिचोदितः॥" (அகாரேணோச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேஶ்வரோ ஹரி:। உத3்த்4ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸத3ா॥ மகாரஸ்து தயோர்விப்ர ஶ்ரீநாராயணயோஸ்ஸத2ா। ஆத்மநஶ் ஶேஷபூ4தஸ்ய வாசக: ஶ்ருதிசோதி3த:॥) என்றும் இத்யாதி3களாலே ப4க3வச்ச2ாஸ்த்ரத்திலே அகாரத்தை ப4க2வத்3வாசகமாகவும், உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகவும், மகாரத்தை தது3ப4யஶேஷபூ4த ஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை அவதா4ரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே, லக்ஷ்மீவாசகமாகக்கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியார்க்கு ஶேஷமென்கிறதென்றும் நிர்வஹிப்பர்கள்–என்கை.

அத்தைப் பற்றவும் பூர்வயோஜநையே முக்2யமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அதிலும் அந்யஶேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதா4நம்' என்று.

மூ. 61. அதிலும் அந்யஶேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதா4நம்.

வ்யா:— அதாவது-பெரியபிராட்டியார்க்கு ஶேஷமாகையாகிற அதிலங்காட்டில் அந்யஶேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதா4நம் வாசகமாகக்கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியார்க்கு ஶேஷமென்கிறதென்றும் நிர்வஹிப்பர்கள்–என்கை.

அந்யஶேஷத்வமிப்படி க்ரூரமோ? என்ன, க்ரௌர்யத்தை ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'தே3வர்களுக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ.62. தே3வர்களுக்கு ஶேஷமான புரோடா3ஶத்தை நாய்க்கு இடுமாபோலே, ஈஶ்வரஶேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஶேஷமாக்குகை.

வ்யா:— அதாவது-ஆராத்4யரான இந்த்3ராதி3 தே3வர்களுக்கு போ4க்3யதயா ஶேஷமாகக் கல்பிதமான புரோடா3ஶத்தை த3ர்ஶநஸ்பர்ஶநாதி3களுக்கு அநர்ஹமாம்படி நிஹீநமாயிருக்கிற நாய்க்கு இடுமாபோலே இருப்பதொன்று. ப்ராப்தஶேஷியான ஈஶ்வரனுக்கு ஶேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஶேஷமாக்குகை—என்கை.

'இப்படி க்ரூரமான அந்யஶேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரதா4நாபேக்ஷிதம்' என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த2த்தை ஸ்தி2ரீகரிக்கிறார் 'ப4க3வச்சே2ஷத்வத்திலும் அந்யஶேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதா4நம்' என்று.

மூ.63. ப4க3வச்சே2ஷத்வத்திலும் அந்யஶேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதா4நம்.

வ்யா:—அதாவது-லக்ஷ்மீஶேஷத்வத்திலுங்காட்டில் ப்ரதா4நம் என்ற அளவேயன்று. ப4க3வான் தனக்கு ஶேஷமாயிருக்குமதிலுங்காட்டில் அந்யவிஷயத்தில் ஶேஷத்வம் கழிகை ஆத்மாவுக்கு ப்ரதா4நாபேக்ஷிதம்—என்கை.

இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் "'மறந்தும்புறந்தொழா மாந்தர்' என்கையாலே" என்று.

மூ.64. "மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர்" என்கையாலே.

வ்யா:—அதாவது-யமகிங்கரஸம்வாதத்தைத் திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த || "திறம்பேல்மின்கண்டீர்" என்கிறபாட்டிலே ப்ராகட்யத லக்ஷணம் சொல்லுகிறவளவில், ||'திருவடி தன்னுமம் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்' என்று ஸ்வாமியுடையதிருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மற்றொரு விஷயத்தில் ஶேஷவ்ருத்திபண்ணுதவர்கள் என்று சொல்லுகையாலே—என்கை.

ஈஶ்வரஶேஷமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வஶேஷத்வ பரஶேஷத்வங்களிரண்டும் அந்யஶேஷத்வமாகையாலே உபயத்தையும் இவ்வுகாரம் கழிக்கிறதென்று சொல்லி நிகமிக்கிறார் 'இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்றென்கிறது என்று.

மூ.65. இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது-அந்யஶேஷத்வநிவர்த்தகமான இவ்வுகாரத்தாலே, அந்யரில் அந்யதமத்வம் அவிஶிஷ்டமாகையாலே இவ்வாத்மவஸ்து தனக்கும உரித்தன்று. தன்னையொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உரித்தன்று என்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

ஆக, உகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. அநந்தரம், த்ருதீயாக்ஷரமான மகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'மகாரம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 66. மகாரம், இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாய் ஜ்ஞாந வாசியுமாய் இருக்கையாலே, ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:-அதாவது-82"भूतानि च कवर्गेण चवर्गेणेन्द्रियाणि च। टवर्गेण तवर्गेण ज्ञानगन्धादयस्तथा ॥ मनःपकारेणैवोक्तं फकारेण त्वहङ्कृतिः। बकारेण

|| நான்-திருவ-68.

मकारेण महान् प्रकृतिरुच्यते॥ आत्मा तु स मकारेण पञ्चविंशः प्रकीर्तितः॥" (பூ$_4$தாநி ச கவர்க்கே$_3$ண சவர்க்கே$_2$ணேந்த்$_3$ரியாணி ச। டவர்கே$_2$ண தவர்கே$_3$ண ஜ்ஞாநக$_3$ந்த$_4$ாத$_3$யஸ்தத$_2$ா॥ மந: பகாரேணைவோக்தம் ப$_2$காரேண த்வஹங்க்ருதி:। ப$_3$காரேண ப$_4$காரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே॥ ஆத்மாது ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஶ: ப்ரகீர்த்தித:॥) என்கிறபடியே ப்ருதி$_2$வ்யாதி$_3$ ப்ரக்ருத்யந்தமான இருபத்துநாலு தத்வத்துக்கும் வாசகமாயிருந்துள்ள ககாராதி$_3$ப$_4$காராந்தமான இருபத்துநாலு அக்ஷரமும் போலன்றிக்கே மகாரம் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய். "मन-ज्ञाने" (மந-ஜ்ஞாநே)என்கிற த$_4$ாதுவிலேயாதல், "मनु-अवबोधने"(மநு-அவபே$_3$ாத$_4$நே) என்கிற த$_4$ாதுவிலேயாதல் நிஷ்பந்நமாகையாலே, ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே. 83. "पञ्चविंशोऽयं पुरुषः" (பஞ்சவிம்ஶோऽயம் புருஷ:) 84. "पञ्चविंश आत्मा भवति" (பஞ்சவிம்ஶ ஆத்மாப$_4$வதி) என்கிறபடியே பஞ்சவிம்ஶகனாய் 85. "विज्ञानात्मा पुरुषः" (விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:) 86. "विज्ञातारमरे केन विजानीयात्" (விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்) என்கிறபடியே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞாநகு$_2$ணகனுமாயிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது--என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன ஶேஷத்வம் ஸர்வஸாத$_4$ாரணமாகையாலே த்ரிவித$_4$ாத்மவர்க்க$_3$த்தையும்இதிலே சொல்லவேண்டுமாகையாலே. அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்' என்று.

ஸூ. 67. இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்.

வ்யா:—அதாவது-இப்படி ஆத்மவாசகமான இம்மகாரந்தான் ஆத்மஸமஷ்டிக்கு வாசகம்—என்கை.

'ஏகவசநம் ஸமஷ்டி வாசகமாமோ?' என்கிற ஶங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'ஜாத்யேகவசநம்' என்று.

ஸூ. 68. ஜாத்யேகவசநம்.

வ்யா:-அதாவது-வ்ரீஹிஸமூஹத்தைச் சொல்லுகிறவன் 'இது ஒரு நெல்' என்றால், அந்த ஏகவசநம் ஜாதிபரமானாற்போலே, இதுவும் ஆத்மஜாதிபரமான ஏகவசநம்—என்கை.

'இம்மகாரத்தால், ஆத்மாவினுடைய எவ்வாகாரஞ் சொல்லுகிறது?' என்ன. அருளிச்செய்கிருர் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 69. இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று, தே₃ஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றுயிற்று.

வ்யா:-அதாவது-பஞ்சவிம்ஶாக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருந்துள்ள இம்மகாரத்தால், 'ஶேஷத்வாஶ்ரயமான ஆத்மா ஜ்ஞாநாஶ்ரயபூ₄தனுனவன்' என்று, அசேதநமான தே₃ஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவின் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றுயிற்று-என்கை.

'தே₃வோऽஹம். மநுஷ்யோऽஹம். ஸ்தூ₂லோऽஹம், க்ருஶோऽஹம்-என்று தே₃ஹத்திலே அஹம்பு₃த்₃தி₄ வ்யவஹாரங்கள் நடவாநிற்க, அஹமர்த்த₂பூ₄தனை ஆத்மா, தே₃ஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தனென்று சொல்லுகிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிருர் 'தே₃ஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஶேக₂ரத்திலே சொன்னேம்' என்று.

மூ. 70. தே₃ஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஶேக₂ரத்திலே சொன்னேம்.

வ்யா:—அதாவது-அநேக ஹேதுக்களாலே தே₃ஹத்தினுடைய அநாத்மத்வத்தை ஸாதி₄யாநின்றுகொண்டு, ஆத்மாவினுடைய தத்₃வ்யாவ்ருத்தியைத் தத்வஶேக₂ரமாகிற ப்ரப₃ந்த₄த்திலே வ்யக்தமாகச் சொன்னேம். அதிலே கண்டுகொள்வது-என்கை.

'த₄ர்மிஸ்வரூபகத₂ந பூர்வகமாக தத்₃த₄ர்மமான ஶேஷத்வத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்ரணவந் தன்னிலே ப்ரத₂மம் ஶேஷத்வத்தைச் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுவானென்?' என்கிற ஶங்கையிலே, அப்படி

சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'மணத்தையும்' இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே.

மூ. 71, மணத்தையும், ஒளியையுங்கொண்டு, பூவையும், ரத்நத்தையும் விரும்புமாபோலே, ஶேஷமென்று ஆத்மாவை ஆத₃ரிக்கிறது. அல்லாதபோது *"உயிரினாற் குறைவிலம்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யம; அதுதோன்ற ஶேஷத்வத்தைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—மணத்துக்கு ஆஶ்ரயமென்று பூவை விரும்புமாபோலேயும், ஒளிக்கு ஆஶ்ரயமென்று ரத்நத்தை விரும்புமாபோலேயும், ஶேஷத்வத்துக்கு ஆஶ்ரயமென்றாயிற்று ஆத்மாவை ஆத₃ரிக்கிறது; ஶேஷத்வாஶ்ரயமல்லாதபோது, * 'உயிரினாற் குறைவிலம்' என்று ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வ ரஹிதமான ஆத்மாவால் அபேக்ஷையுடையோமல்லோம் என்கிறபடியே த்யாஜ்யனாய்விடுமித்தனை. இப்படியிருந்துள்ள ஶேஷத்வத்தின் ஊற்றந்தோற்ற, ஶேஷத்வத்தை முந்துறச் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லிற்று—என்கை.

பத₃த்ரயாத்மகமான இப்ரணவத்தாற் சொல்லித் தலைக்கட்டின அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆக' என்று தொடங்கி.

மூ. 72. ஆக, ப்ரணவத்தால் /"கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ" என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.

வ்யா:-அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும், ப்ரணவத்தால் / "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு" என்று சதுர்த்₂யந்தமான அகாரார்த்த₂த்தையும், /"அடியேன்" என்று ஶேஷத்வாஶ்ரயவாசியான மகாரத்தில் அர்த்த₂த்தையும், / 'ஒருவர்க்குரியேனோ' என்று அந்யஶேஷத்வ நிவர்த்தகமான

* திருவாய்4-8-10. / பெரியதிரு8-9-3.

உகாரார்த்தத்தையும் சொல்லாநின்றுகொண்டு ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்தித்த திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திப்படியே, ஜீவபரர்களுக்கு உண்டான ஶேஷஶேஷிபாவ ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லிற்று—என்கை.

இன்னமும் பொய்கையாருடைய திவ்யஸூக்தியாலே 'ஶேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தி ஒரு மிதுநம்'என்னுமிடந்தோற்ற இந்த ஜீவபரஸம்பந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் "இத்தால் * 'தாமரையாள் கேள்வன்'" என்று தொடங்கி.

மூ. 73. இத்தால், *"தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்றதாயிற்று.

வ்யா:—அதாவது-இப்ரணவத்தால். * "தாமரையாள் கேள்வன்" என்று-அகாரவாச்யனாய் ஶேஷித்வப்ரதிஸம்பந்தியான ஸ்ரிய:பதியையும். *'ஒருவனையே நோக்கும்'என்று சதுர்த்யுகாரங்களாற் சொல்லுகிற அநந்யார்ஹஶேஷத்வ ப்ரயுக்தமான ஆத்மாவினுடைய தத்தேகபரதையையும். 'உணர்வு' என்று-அந்த ஶேஷத்வ-ஆஶ்ரயமாகம காரத்தாற் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞாநைகநிரூபணீயனான ஆத்மாவையும் சொல்லுகிற ஸூக்தியிற்படியே. ஜீவபரஸம்பந்தம் சொல்லிற்றாயிற்று—என்கை.

அகாரத்தில் ப்ரத்யயார்த்த ப்ரதாநமாக ப்ரணவார்த்தத்தை யோஜித்தார் கீழ்; அதில் தாத்வர்த்த ப்ரதாநமாக ப்ரணவத்துக்கு இன்னமும் ஒருயோஜனை அருளிச்செய்கிறார் 'அகாரத்தாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ, 74. அகாரத்தாலும், மகாரத்தாலும், ரக்ஷகனேயும்,ரக்ஷ்யத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும்,உகாரத்தாலும் ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும், பலத்தையும் சொல்லிற்று.

---

* முதல்-திரு 67.

வ்யா:—அதாவது-அகாரத்தாலே ரக்ஷகனை ஈச்வரனைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே தத்$_3$ரக்ஷ்யமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; சதுர்த்தி$_2$யாலே ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவான சேஷத்வமாகிற ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று; இப்படி ரக்ஷிக்கிறதற்குப் ப$_2$லம்-இவ்வாத்மவஸ்து அத்தலைக்கு அநந்யார்ஹமாக விநியோக$_3$ப்படுகையாகையாலே. அவ்வநந்யார்ஹ சேஷத்வ வாசியான உகாரத்தாலே ரக்ஷணப$_2$லத்தைச் சொல்லிற்று—என்கை.

ஆக. இம்மந்த்ரத்திற் ப்ரத$_2$மபத$_3$மான ப்ரணவார்த்த$_2$த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி. மேலிற்பத$_3$ங்களுக்கும் அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்வதாக மந்த்ரசேஷமும் இதுக்கு விவரணமாயிருக்கும்படியை முந்துற அருளிச்செய்கிறார். (இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது) என்று.

சூ. 75. இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

வ்யா:-"இவ்விடத்தில் விவரணமாகிறது. ப்ரஸ்துதமான அர்த்த$_2$த்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்த$_2$த்தைச் சொல்லிக்கொண்டு பூர்வோக்தமான அர்த்த$_2$த்தை விசதீ$_3$கரிக்கை" என்று தீ$_3$பப்ரகாசத்திலும், 87. "उक्तार्थविशदीकारयुक्तार्थान्तरबोधनम्। मतं विवरणं तत्र महितानां मनीषिणाम्॥" (உக்தார்த்த$_2$விசதீ$_3$காரயுக்தார்த்த$_2$ாந்தர பே$_3$ாத$_4$நம்। மதம் விவரணம் தத்ர மஹிதாநாம் மநீஷிணாம்॥) என்று ரஹஸ்யத்ரயார்த்த$_2$ விவரணக்ரமமருளிச்செய்த ப்ரப$_3$ந்த$_4$த்திலும் விவரண லக்ஷணத்தை ஜீயரருளிச்செய்தாரிறே.

விவரிக்கிறபடிதான் எங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் 'உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு' என்று தொடங்கி.

சூ.76. உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபத$_3$ம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி$_2$; நாரபத$_3$மென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

வ்யா:— அதாவது-அந்யஶேஷத்வத்தைக்கழிக்கிறவிடத்தில் அந்யரிலே அந்யதமனாகச் சொல்லப்பட்ட தன்னை வெளியாகச்சொல்லிக் கழிக்கையாலே, உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; ரக்ஷகனை ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ரக்ஷ்யபூ₄த சேதநாசேதநங்களையும் ரக்ஷணோபயோகி₃யான கு₃ணங்களையும் ரக்ஷண ப்ரகாரத்தையும் விஶத₃மாகச் சொல்லுகையாலே. அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண பத₃ம்; 88. "नाकिञ्चित्कुर्वतः शेषत्वम्" (நாகிஞ்சித்குர்வதஶ்ஶேஷத்வம்) 89. "अकिञ्चित्करस्य शेषत्वानुपपत्तिः" (அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தி:) என்கிறபடியே கிஞ்சித்காரமில்லாதபோது ஶேஷத்வஸித்₃தி₄ இல்லாமையால் தத்ஸித்₃தி₄க்கு உறுப்பான கிஞ்சித்காரத்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிற சதுர்த்தி₂, ஶேஷத்வாஶ்ரயமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறது. மகார வாச்யனை ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வம், ஏகரூபத்வம், ப₃ஹுத்வம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரதிபாதி₃க்கையாலே மகாரத்தை விவரிக்கிறது நாரபத₃மென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்—என்கை.

'அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதே வ்யுத்க்ரமமாக விவரிப்பானேன்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அடைவே' என்று தொடங்கி.

மூ. 77. அடைவே விவரியாதொழிகிறது-விரோதி₄ போய் அநுப₄விக்கவேண்டுகையாலே.

வ்யா:— அதாவது—அக்ஷரக்ரமத்திலே விவரியாதொழிகிறது—அகார விவரணமான நாராயணபத₃த்தில் ப₄க₃வத₃நுப₄வத்துக்கு விரோதி₄யான அஹங்கார மமகாராதி₃கள் நமஸ்ஸாலே கழியுண்டுபோய்ப் பின்னை அநுப₄விக்கவேண்டுகையாலே என்கை.

இனி, மத்₄யமபத₃மான நமஸ்ஸுக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்வதாக, அதில் அவாந்தரபத₃பே₄த₃த்தை அருளிச்செய்கிறார் "நமஸ்ஸு 'ந' என்றும் 'ம:' என்றும் இரண்டுபத₃ம்" என்று.

மூ. 78. நமஸ்ஸு-"ந" என்றும் "ம:" என்றும் இரண்டு பத₃ம்.

'இவ்விரண்டு பத₃ங்களுக்கும் அர்த்த₂ம் ஏது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ம: என்கிற இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ: 79. 'ம:' என்கிற இத்தால், 'தனக்கு உரியன்' என்கிறது; 'ந' என்று அத்தைத் தவிர்க்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—'ம:' என்று ஷஷ்ட்₂யந்தமான இம் மகாரந்தால், மகாரவாச்யனான ஆத்மாவுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன தாத₃ர்த்₂ய ப்ரதிகோடியான ஸ்வார்த்த₂த்வம் தோற்றுகையாலே 'தனக்கு உரியன்' என்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது; 'ந' என்று நிஷேத₄வாசியான நஞ்ஞாலே அத்தைக் கழிக்கிறது—என்கை.

உப₄யபத₃த்தாலும் சொன்ன அர்த்த₂த்தைச் சேரப் பிடித்து அருளிச்செய்கிறார் 'ஆக நம: என்கிற இத்தால் தனக்கு உரியன் அன்றென்கிறது' என்று.

மூ. 80. ஆக 'நம:' என்கிற இத்தால், 'தனக்கு உரியனன்று' என்கிறது.

வ்யா:-பத₃க்ரமத்திலே அர்த்த₂ஞ் சொல்லாதே, வ்யுத்க்ரமமாகச் சொல்லுகிறது நிஷேத்₄யத்தைச் சொல்லி நிஷேதி₄க்க வேண்டுகையாலே; க்ரமத்திலே சொல்லும்போது *"வீடுமின்முற்றவும்" என்னுமாபோலே நிஷேத₄பூர்வகமாக நிஷேத்₄யத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கவேணும். அதனாலும் பரந்தபடியிலே இவர் தாமே அருளிச்செய்தார்.

'தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று' என்று அந்யஶேஷத்வத்தை நிஷேதி₄த்த உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில், பிறர்க்கு

---

* திருவாய்1-2-1.

உரித்தன்றென்றத்தையும் விவரியாமல், 'தனக்குரியனன்று' என்ற இத்தையே விவரிப்பானேன்? என்கிற ஶங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'பிறர்க்கு உரியனானவன்று' என்று தொடங்கி.

ஸூ. 81. பிறர்க்கு உரியனான அன்று தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்₃யதையுங்கூட அழியும்.

வ்யா:- அதாவது-அந்யஶேஷபூ₄தனான அன்று, ஶேஷத்வத்துக்கு இசைகையாலே, அந்யரிற்காட்டில தனக்குண்டான ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வஶேஷித்வாதி₃யான வைலக்ஷண்யத்தைக்காட்டி அந்நிலையில் நின்றும் மீட்கலாம். 'தனக்குரியன' என்று நிற்குமன்று 90. "त्वं मे" (த்வம் மே) எனாருல், 90."अहं मे" (அஹம் மே) என்னுமது ஒழிய ஶேஷத்வத்துக்கு இசையாமையாலே. மீட்கைக்கு யோக்₃யதையுங்கூட இல்லையாய்விடும்—என்கை.

'இந் நமஸ்ஸால் செய்கிற அம்ஶந்தான் எது?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால் விரோதி₄யைக் கழிக்கிறது' என்று.

ஸூ. 82. இத்தால் விரோதி₄யைக் கழிக்கிறது.

'அதுதான் ஒன்றோ? பலவோ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'விரோதி₄தான் மூன்று' என்று.

ஸூ. 83. விரோதி₄தான் மூன்று.

அம்மூன்றுந்தான் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது, ஸ்வரூப விரோதி₄யும், உபாய விரோதி₄யும், ப்ராப்ய விரோதி₄யும்' என்று.

ஸூ. 84. அதாவது—ஸ்வரூப விரோதி₄யும், உபாய விரோதி₄யும், ப்ராப்ய விரோதி₄யும்.

வ்யா:—இத்தால் ப்ரதமபதத்திற்சொன்ன ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதியும், இப்பதத்தில் ஆர்த்தமாக ஸித்திக்கிற உபாயத்துக்கு விரோதியும் உத்தரபதத்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியுமென்கை. இந்நமஸ்ஸுதான் காகாக்ஷி ந்யாயத்தாலே பூர்வோத்தரபதங்களிற் சொல்லுகிற ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களினுடைய விரோதிகளைக் கழிக்கக் கடவதாயிறே இருப்பது.

'இவ்விரோதித்ரயமும் கழிகையாவதுதான் எது?' என்ன, அது தனனை அடைவே அருளிச்செய்கிறார், மேல மூன்று வாக்யத்தாலே.

மூ.85. ஸ்வரூப விரோதி கழிகையாவது-*"யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றிருக்கை; உபாயவிரோதி கழிகையாவது-†"களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்" என்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி கழிகையாவது- /"மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்றிருக்கை.

வ்யா:-'ஸ்வரூபவிரோதி' இத்யாதி. அதாவது-ஸ்வரூபத்துக்கு விரோதி * "யானே என்தனதே" என்றிருக்கையாகையாலே. அது கழிகையாவது *"யானே நீயென்னுடைமையும் நீயே" என்று ஆத்ம ஆத்மீயங்கள் இரண்டும் அத்தலைக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷம் என்றிருக்கை—என்கை. 'உபாயவிரோதி' இத்யாதி. அதாவது-உபாயத்துக்கு விரோதி ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமாகையாலே. அது கழிகையாவது-†"களைவாய்துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்' என்று—'து:க்கத்தைப் போக்குவாய் போக்காதொழிவாய். வேறொரு ரக்ஷகவஸ்துவையுடையேனல்லேன்' என்றிருக்கை—என்கை. 'ப்ராப்யவிரோதி' இத்யாதி. அதாவது—ப்ராப்யத்துக்கு விரோதி ஸ்வப்ரயோஜநபுத்தியாகையாலே. அது கழிகை

* திருவாய் 2-9-9. † திருவாய் 5-8-8. / திருப்பாவை 30.

யாவது- / ''மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று'' என்று- 'உன்னு கப்புக்குப் புறம்பான எங்களுடைய ஆசையைப் போக்கு' என்றிருக்கை-என்கை.

இப்படி ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த₂ங்கள் மூன்றுக்கும் விரோதி₄யாகிறது இவனுடைய அஹங்கார மமகாரங்க ளாகையாலே. அதினுடைய க்ரௌர்யத்தையும் தந்நிவ்ருத்தி யிலுண்டானநன்மையையும் அருளிச்செய்கிறார் '' 'ம:' என்கை ஸ்வரூபநாஶம். 'நம:' என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்' என்று.

மூ. 86. 'ம:' என்கை ஸ்வரூபநாஶம், 'நம:' என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

வ்யா:—அதாவது- *91.* ''चेतनस्य यदा मम्यं स्वस्मिन् स्वीये च वस्तुनि। मम इत्यक्षरद्वन्द्वं तदा मस्यम्य वाचकम्॥'' (சேதநஸ்ய யதா₃ மமயம ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி| மம இத்யக்ஷரத்₃வந்த்₃வம் தத₃ா மம்யஸ்ய வாசகம்॥) எனகிறபடியே. 'ம:' எனகிற இதிலே அஹங்கார மமகாரங்கள் இரண்டுமுண்டாகையாலே அதிலே அந்விதனாகை—இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத் துக்கு நாஶம்; 'நம:' என்று அதில் அந்வயமற்றிருக்கை—ஸ்வ ரூபத்துக்கு உஜ்ஜீவநம்-என்கை. *92.*''द्व्यक्षरस्तु भवेन्मृत्युस्त्र्यक्षरं ब्रह्मणः पदम्। ममेति द्व्यक्षरो मृत्युर्न ममेति च शाश्वतम्॥''(த்₃வ்யக்ஷரஸ்து ப₄வேந் ம்ருத்யுஸ் த்ர்யக்ஷரம் ப்₃ரஹ்மண: பத₃ம் | மமேதி த்₃வ்ய க்ஷரோ ம்ருத்யுர் ந மமேதி ச ஶாஶ்வதம்॥)என்னக்கடவதிறே.

இப்படி ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த₂ விரோதி₄களைக் கழிக்கிற அளவன்றிக்கே. இந்நமஸ்ஸுதான் ஸ்வரூபாதி₃ த்ரயத்தையும ப்ரகாஶிப்பிக்கும் என்கிறார் 'இதுதான் ஸ்வ ரூபத்தையும,உபாயத்தையும், ப₂லத்தையும் காட்டும்'என்று.

மூ. 87. இதுதான்-ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தை யும், ப₂லத்தையும காட்டும்.

இது தன்னை உபபாதி₃க்கிறார். மேல் மூன்று வாக்யத் தாலே.

திருப்பாவை 30.

மூ.88. *"தொலைவில்லிமங்கலந் தொழும்" என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; †"வேங்கடத்து உறைவார்க்கு நம" என்கையாலே, உபாயம் சொல்லிற்று; || "அந்தி தொழுஞ் சொல்" என்கையாலே, ப₂லம் சொல்லிற்று.

வ்யா:— 'தொலைவில்லி மங்கலம்' இத்யாதி₃. அதாவது— *"தொலைவில்லி மங்கலந்தொழும்" என்று அவனுக்கருளின நிலத்தளவும்செல்ல ஶேஷமாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறவளவில் 'தொழும்' என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபம சொல்லிற்று-என்கை. 'வேங்கடத்து' இத்யாதி₃. அதாவது—† "வேங்கடத் துறைவார்க்குநம" என்று 'திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஶேஷம் நான்; எனக்குரியனல்லேன்' என்று ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத ஸ்வரூப பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொலலுகையாலே, அவனை உபாயமென்னுமிடம் ஸித்₃தி₄க்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று-என்கை. 'அந்தி தொழுஞ்சொல்' இத்யாதி₃. அதாவது, || 'அந்தி தொழுஞ் சொல்' என்று தா₃ஸ்யரஸம் அதிஶயித்தால் அதனுடைய சரமத₃ஶையிலே சொலலக்கடவ "தொழுஞ்சொல்" என்று நமஶ்ஶப்₃த₃த்தைச் சொல்லுகையாலே ப₂லம் சொல்லிற்று—என்கை.

இப்பத₃த்திலே, ததீ₃யஶேஷத்வமும் ஆர்த்த₂மாக அநுஸந்தே₄யமாகையாலே. அத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'உற்றதும்' என்று தொடங்கி.

மூ.89. /'உற்றதும உன்னடியார்க்கடிமை' ‡என்கிறபடியே இதிலே ப₄ாக₃வதஶேஷத்வமும் அநுஸந்தே₄யம்.

வ்யா:—அதாவது- / "நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நானுற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை" என்று 'திருமந்த்ரங் கற்றதால் நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை

* திருவாய் 6-5-1. † திருவாய் 3-3-6. || திருவாய் 10-8-7.
/ பெரியதிரு 8-10-3. ‡ (பா) என்கையாலே.

என்னும் இவ்வர்த்த₂த்திலே' என்கிறபடியே, அஹங்கார மமகாரங்கள் நிவ்ருத்தமாய், ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வம் உள்ளபடி ப்ரகாசிக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே தத்காஷ்டை₂யான பா₄க₃வத ஸேஷத்வமும் அநுஸந்தி₄க்கவேணும்—என்கை.

இப்படி ஆர்த்த₂மாக அநுஸந்தி₄க்கப்படும் பா₄க₃வத ஸேஷத்வந்தான். இந்நமஸ்ஸிலன்றிக்கே ஸ்த₂லாந்தரங்களிலே சொல்லுவாருமுண்டாகையாலே. அத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'இது அகாரத்திலே என்றுஞ்சொல்லுவார்கள். உகாரத்திலே என்றுஞ்சொல்லுவர்கள்' என்று.

மூ. 90. இது-அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்; உகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

வ்யா:— அகாரவது- சதுர்த்தி₂யாலே ஆத்மாவினுடைய ப₄க₃வச்சே₂ஷத்வத்தைச் சொலலுகையாலே, ப₄க₃வச் சே₂ஷத்வகாஷ்டை₂யான இந்த பா₄க₃வத ஸேஷத்வாநுஸந்தா₄நம் அகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள். அநந்யார்ஹஸேஷத்வத்துக்கு எல்லை ததீ₃ய ஸேஷத்வபர்யந்தமாக நிற்கையாகையாலே. அநந்யார்ஹத்வப்ரதிபாத₃கமான உகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள்—என்கை. ஆர்த்த₂மாகையாலே. அவ்வவஸ்த₂லங்களிலும் சொல்லலாயிருந்ததேயாகிலும். கந்தல் கழிந்தவிடத்திலே சொல்லுகையே உசிதமென்று கருத்து.

இந்நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தியைப் பற்ற இதிற்பிறந்த ப்ரதிபத்திக்குண்டான வாசியை அருளிச் செய்கிறார்,'ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்'என்று தொடங்கி.

மூ.91. 'ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும' என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே, அசித்தைப்போலே தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.

வ்யா:– அதாவது– 93. "स्वरूपं स्वातन्त्र्यं भगवतः" (ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப4க3வத:) என்கிறபடியே, ஸ்வாதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமான ஈஸ்வரன் ஸ்வார்த்த2பரனாயே இருக்கும்; கைங்கர்யரஹிதமாகையாலே தனக்கே என்கைக்கு யோக்3யதையின்றிக்கே பாரதந்த்ர்ய ஸ்வரூபமாயிருக்கும் அசித்து. பரார்த்த2மாயே இருக்கும். சதுர்த்தி2யிற்சொன்ன ஶேஷத்வத்தையும் மகாரத்திற்சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் உடையனான ஆத்மா ஜ்ஞாத்ருத்வப3லத்தாலே ஸ்வார்த்த2தைக்கும், ஶேஷத்வத்தாலே பரார்த்த2தைக்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று. நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வபத3த்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தி; அப்படியன்றிக்கே, பரார்த்த2தைக வேஷமான அசித்துப் போலே ‖ "தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே" என்கிறபடியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோக3ங் கொள்ள வேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறது இந்நமஸ்ஸாலே—என்கை.

"தனக்கேயாக' என்றத்தை உபபாதி3க்கிறார் 'அதாவது' என்றுதொடங்கி.

ஸூ.92. அதாவது-போ4க3த3ஶையில் ஈஸ்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை.

வ்யா:—இத்தால அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோக3ப் படுகையாவது—தன்னோடே கலந்து பரிமாறும் த3ஶையில் போ4க்தாவான ஈஸ்வரன் †"ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்டமாயன்" என்கிறபடியே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து. தன் வ்யாமோஹத்தாலே தாழநின்று பரிமாறி இத்தலையில் ஶேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது, 'நம் ஶேஷத்வத்தை நாம் நோக்கவேணும்' என்று நைச்யம் பா4வித்து இருய்த்து அவன் போ4கத்தை அழியாதொழிகை—என்கை.

'இப்படி இவன் அழிக்கைக்கு ஹேதுவென்?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'அழிக்கைக்கு ஹேது' என்றுதொடங்கி.

‖ திருவாய் 2-9-4. † திருவாய் 9-6-7.

மூ. 93. அழிக்கைக்கு ஹேது-கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ்சொல்லும்.

வ்யா:— *அதாவது-ஈஶ்வரன் மேல்விழுந்து விநியோகங் கொள்ளுகிறதுமையிலே இவனைச்யம்பாவித்துஇருய்த்து அவன் பேராகத்தை அழிக்கைக்கு ஹேது. 'ஶேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்' என்கையாலே கீழே ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று; சதுர்த்தியிலே கிங்கரஸ்வபாவனைச் சொல லுகையாலே. மேலிற் பதத்திலும் சொல்லும்—என்கை.*

இனி. இப்பாரதந்த்ர்ய ப்ரதிபத்தியினுடைய வைபவத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு. இப் பதத்தை நிகமித்தருளுகிறார் மேல்;

மூ. 94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும உண்டு. இதுஇன்றிக்கே இருக்கப்பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயஶ்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்; இதுதன்னாலே எல்லாபாபங்களும்போம், எல்லாபலங்களுமஉண்டாம்.

வ்யா:— 'இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்' என்றது-*'தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும்' என்னும் இவ்வத்யந்த பாரதந்த்ர்யப்ரதிபத்தி பிறந்தபோதே தன்னுடைய ஹிதத்துக்கு உடலாகச் செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவன்—என்கை.

'இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லாதுஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்' *என்றது-இப்பாரதந்த்ர்ய ப்ரதிபத்தி இல்லாத போது.* 94. "किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा" (கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா) என்கிறபடியே ஸகலதுஷ்க்ருதங்களும் இவனாலே செய்யப்பட்டதாய்விடும்-என்கை.

---

* திருவாய் 2-9-4.

'இங்கினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு' என்றது-இது உண்டாகவே எல்லா ஸுக்ருதமும் பண்ணிறுற் பிறக்கும் ப்ரீதி ஈஶ்வரனுக்கு விளைகையாலே. இந்தப்பாரதந்த்ர்யப்ரதிபத்தியிலே ஸகலஸுக்ருதமும் உண்டு-என்கை.

'இது இன்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதி₃களும் ப்ராயஶ்சித்தாதி₃களும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்' என்றது—இந்தப் பாரதந்த்ர்ய ப்ரதிபத்தி இன்றிக்கேயிருக்கசெய்தே. ஈஶ்வர ப்ரீணநார்த்த₂மாக இவன் பண்ணும் யாக₃ாதி₃ கர்மங்களும், தன் பாபவிமோசநார்த்த₂மாகப் பண்ணும் க்ருச்ச்₂ரசாந்த்₃ராயணாதி₃களாகிற ப்ராயஶ்சித்தாதி₃களும் ஈஶ்வரப்ரீதிக்கும் ஸ்வபாபவிமோசநத்துக்கும் உடலாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்—என்கை.

'இது தன்னாலே எல்லாப் பாபங்களும்போம். எல்லா ப₂லங்களும் உண்டாம்' என்றது—இந்தப் பாரதந்த்ர்ய ப்ரதிபத்தியாலே ஈஶ்வரன் இவனளவிலே அநுக்₃ரஹாதிஶயத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனுடைய நிக்₃ரஹாத்மகமான ஸகல பாபங்களும் போம்; * "உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி நீ" என்கிறபடியே இவனுக்கெத்தைச் செய்வோமென்று மேன்மேலும் உபகரிக்கையாலே ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி தொடக்கமாக கைங்கர்யப்ராப்தி பர்யந்தமாக ஸகல ப₂லங்களும் உண்டாம்—என்கை. ஆக மத்₄யம பத₃ார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் நாராயண பத₃ார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் 'நாராயணனென்றது' என்றுதொடங்கி.

மூ. 95. நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.

வ்யா:—அதாவது—நாராயண பத₃ந்தான் "நாராணும் அயநம் ய: ஸ: நாராயண:" என்றும் "நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ:

* பெரிய-திருவ 53.

நாராயண:''என்றும் தத்புருஷப3ஹுவ்ரீஹிரூப ஸமாஸத்3வய ஸித்3த4மாகையாலே, அதில் தத்புருஷனில் அர்த்த2த்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார் 'நாரங்களுக்கயநமென்றபடி' என்று.

நாரங்களாகிறவை தாம் எவை? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'நாரங்களாவன நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்' என்று.

மூ. 96. நாரங்களாவன-நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்.

வ்யா:-நாரபத3ம் ''நர'' என்றும் ''நார'' என்றும் ''நாரா:'' என்றுமாய் ''रिङ्-क्षये'' (ரிங்-க்ஷயே) என்கிற தா4துவிலே 'ர' என்று பத3மாய் க்ஷயிக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லி நகாரம் அத்தை நிஷேதி4த்து ''நர'' என்று க்ஷயமில்லாத நித்ய வஸ்துவைக்காட்டி ஸமூஹார்த்த2த்திலே 'அண்'ப்ரத்யயமும், ஆதி3வ்ருத்3தி4யுமாய் ''நார'' என்று நித்யவஸ்து ஸமூஹத்தைச் சொல்லி ''நாரா:'' என்று ப3ஹுவசநமாகையாலே ஸமூஹ பா3ஹுள்யத்தைச் சொல்லுகையால், 'நித்யவஸ்துக்களினுடையதிரள்' என்கிறார். இதில் 'நித்ய' என்கையாலே நரஶப்3தா3ர்த்த2மும், 'வஸ்துக்கள்' என்கையாலே நாரஶப்3தா3ர்த்த2மும். அவற்றினுடைய 'திரள்' என்கையாலே ப3ஹுவசநார்த்த2மும் சொல்லப்பட்டதிறே.

'தாத்3ருஶங்களானவை தாம் எவை? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அவையாவன' என்றுதொடங்கி.

மூ.97. அவையாவன-ஜ்ஞாநாநந்தா3மலத்வாதி3களும், ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி3களும், வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யாதி3களும், திருமேனியும், காந்தி ஸௌகுமார்யாதி3களும், தி3வ்யபூ4ஷணங்களும், தி3வ்யாயுத4ங்களும், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்ய ஸூரிகளும், ச2த்ரசாமராதி3களும், திருவாசல் காக்கும்

முதலிகளும், க₃ருடதி₄பரும், முக்தரும், பரமாகாஶமும், ப்ரக்ருதியும், ப₃த்₃தாத்₄மாக்களும, காலமும், மஹதா₃தி₃ விகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தே₃வாதி₃ பதா₃ர்த்த₂ங்களும.

வ்யா:—(ஜ்ஞாநாநந்தா₃மலத்வாதி₃கள்)ஆவன—ஸ்வரூப நிருபக த₄ர்மங்கள். ஆ₃தி₃ஶப்₃த₃த்தாலே அநந்தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஜ்ஞாநாஶக்த்யாதி₃கள்) ஆவன—நிருபித ஸ்வரூப விஶேஷணங்களான ஸமஸ்த கல்யாணகு₃ணங் களுக்கும் ப்ரதா₄நமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநஶக்தி ப₃ல ஐஶ்வர்ய வீர்யதேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷட்₃கு₃ணங்கள். (வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யாதி₃கள்)ஆவன—அந்த ஷாட்₃குண்யாயத்தமான வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்₄யாத்₃ய ஸங்க்₂யேயகல்யாணகு₃ணவிஶேஷங்கள். (திருமேனி) ஆவது- அஸாதா₄ரணமான தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹம். ஏகவசநம் ஜாத்யபி₄ப்ராயமாய், நித்யமான தி₃வ்யவிக்₃ரஹத்தையும் ஐச்சி₂கமாகப் பரிக்₃ரஹிக்கும் விக்₃ரஹாந்தரங்களையும் சொலலுகிறது; அல்லாதபோது ஒரே ஸமூஹமாக எண்ணிவருகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேராது. இதுதான் நடுவிற்றிருவீதிப் பிள்ளைப₄ட்டர், ஆச்சான்பிள்ளை இவர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரப₃ந்த₄ங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டம். (காந்தி ஸௌகுமார்யாதி₃ கள்) ஆவன—அந்த விக்₃ரஹகு₃ணங்களான ஸௌந்த₃ர்ய ஸௌகுமார்ய ஸௌக₃ந்த்₄ய லாவண்ய யௌவநாதி₃கள். (தி₃வ்யபூ₄ஷணங்கள்) ஆவன-ஆப₄ரணசூர்ணையிலே ப₄ாஷ்ய காரர் அருளிச்செய்தபடியே கிரீடாதி₃ நூபுராந்தமாக அத் திருமேனிக்குச் சாத்தும் அஸங்க்₂யேயமான திருவாப₄ரணங் கள். (தி₃வ்யாயுத₄ங்கள்) ஆவன-அழகுக்கும் ஆஶ்ரிதவிரோதி₄ நிரஸநத்துக்கும் உடலாயிருந்துள்ள ஶங்க₂சக்ரக₃தா₃-அஸி ஶார்ங்கா₃தி₃—அஸங்க்₂யேய ஆயுத₄விஶேஷங்கள். (பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்) ஆவார்-95. "श्रीवल्लभ एवंभूतभूमिनीलानायक" (ஸ்ரீவல்லப₄ ஏவம்பூ₄தபூ₄மிநீளாநாயக) 96. "देवि त्वामनु नीलया सह मही देव्यस्सहस्रं तथा" (தே₃வி த்வா

மநு நீளயா ஸஹ மஹீ தேவ்யஸஸஹஸ்ரம் ததா) என்கிற படியே ப்ரதாநமஹிஷியான பெரியபிராட்டியார் முதலாகத் தத்ஸமானைகளான பூமிநீளைகளும். மற்றும் அநேகராகச் சொல்லப்படுகிறவர்களும். "லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதி மஹிஷீவர்க்கங்களும்" என்றிறே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது. (நித்ய ஸூரிகள்) ஆவார்-அநந்தகருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளாயிருந்துள்ள அஸங்க்யேயரானஸூரிஜநங்கள். (சத்ரசாமராதிகள்) ஆவன-கைங்கர்யஉபகரணங்களான சத்ர சாமர தாலவ்ருந்த ப்ருங்காரபதத்க்ரஹாதிகள். (திருவாசல்காக்கும் முதலிகள்) ஆவார்—சண்டப்ரசண்ட பத்ரஸுபத்ர ஜய விஜயாதிகள். (கணாதிபர்) ஆவார்-குமுதகுமுதாக்ஷ புண்டரீக வாமந ஶங்குகர்ண ஸர்வநேத்ர ஸுமுக ஸுப்ரதிஷ்டிதாதிகள். (முக்தர்) ஆவார்-*"கரைகண்டோர்" என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டு நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநாகாரராய். நிகிலகைங்கர்ய நிரதராயிருக்கும் அஸங்க்யேயரான சேதநர். (பரமாகாஶம்) ஆவது—பஞ்சோபநிஷந்மயமான பரமபதம். இதுதான் பஞ்சோபநிஷந்மயமாகையாலே ஸமூஹாத்மகமாயிறே இருப்பது. ஆகையால் ஸமூஹகுணனைக்கு விரோதமில்லை. "பஞ்சோபநிஷந்மயமாகையாலே பரமபதமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்" என்றிறே ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

ஆக. 'ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும்' என்றுதொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களையும், நிரூபித ஸ்வரூப விஶேஷணங்களான கல்யாணகுணங்களையும். அக்குணங்களுக்கு ப்ரகாஶகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும். விக்ரஹகுணமான ஸௌந்தர்யாதிகளையும, அந்தஸௌந்தர்யாதிகளோபாதி பூததாற்போலே சாத்தின திவ்யாபரணங்களையும். அவ்வாபரணங்களோடு விகல்பிக்கலாம்படியான திவ்யாயுதங்களையும். இவையித்தனையும் காட்டிவெளித்த நிலவாகாதபடி அருகேயிருந்து அநுபவிக்கிறநாச்சிமாரையும்.

* திருவாய் 8-3-10.

அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கிற நித்யஸூரிகளையும், அவர்களுக்குக் கைங்கர்யோபகரணங்களான சத்$_2$ரசாமராதி$_3$களையும். "இச்சேர்த்திக்கு என் வருகிறதோ" என்று வயிறெரிந்து நோக்கும் திருவாசற்காக்கும் முதலிகளையும். அப்படி மங்க$_3$ளாஶாஸநபரராய், திருப்படைவீட்டுக்கடையக் காவலாயிருக்கும் க$_3$ணாதி$_4$பரையும். நிவ்ருத்தஸம்ஸாரராய், அவர்களோடு ஒருகோவையாய் அடிமைசெய்கிற முக்தரையும், அவ்வடிமைக்கு வர்த்த$_4$கமான பரமபத$_3$த்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

லீலாவிபூ$_4$தியிலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல். (ப்ரக்ருதி) ஆவது—கு$_3$ணத்ரயாத்மகதயா ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும் மூலப்ரக்ருதி. "கு$_3$ணத்ரயாத்மிகையாகையாலே மூலப்ரக்ருதியும் ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும்" என்றிறே இதற்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது. (ப$_3$த்$_3$தா$_4$த்மாக்கள்) ஆவார்-உரைமெழுகிற்பொன்போலே, இப்ரக்ருதிக்குள்ளே உருமாய்த்து கிடக்கிற ஆத்மாக்கள். (காலம்) ஆவது-அஹோராத்ராதி$_3$விபா$_4$க$_3$யுக்ததயா ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும் அசித்$_3$விஶேஷம். "அஹோராத்ராதி$_3$விபா$_4$க$_3$ங்கள் அநேகமாகையாலே, காலமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்" என்றிறே இதுக்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

ஆக இவ்வளவும் ஸ்வரூபேண நித்யங்களான வஸ்துக்களைச் சொல்லிற்று.

மேல் ப்ரவாஹரூபேண நித்யங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபேண நித்யத்வமாவது— ஸத்தான பதா$_3$ர்த்த$_2$த்தினுடைய உத்பத்தி விநாஶாத்யந்தாபா$_4$வம். ப்ரவாஹரூபேண நித்யத்வமாவது— உத்பத்தி விநாஶயோகி$_3$யாகாநிற்கச் செய்தேயும், பூர்வகாலத்திலுண்டான நாமரூபலிங்க$_3$ாதி$_3$களுடைய அநந்யதா$_2$பா$_4$வம்.

இதில் (மஹதா$_3$தி$_2$ விகாரங்கள்) ஆவன—மஹத்தத்வந்தொடங்கி ப்ருதி$_2$வியளவாக உண்டான இருபத்துமூன்று

தத்வமும். (அண்டங்கள்) ஆவன—இம்மஹதா₃தி₃களாலே ஆரப்₃த₄ங்களாய் 97. "अण्डानां तु सहस्राणां सहस्राण्ययुतानि च" (அண்டா₃நாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச) என்கிறபடியே அஸங்க்₂யேயமாயிருக்கிற அண்ட₃விஶேஷங்கள். (அண்ட₃த்து₃க்கு உட்பட்ட தே₃வாதி₃பதா₃ர்த்த₂ங்கள்) ஆவன—அண்டா₃ர்ந்தர்வர்த்திகளான தே₃வ மநுஷ்ய திர்யக் ஸ்தா₂வரங்கள். ஆக, நாரபதா₃ர்த்த₂ம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

மேல், அயநபதா₃ர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார்– அயநமென்றது–இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமென்றபடி' என்று.

மூ. 98. அயநம் என்றது—இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமென்றபடி.

வ்யா:—அதாவது— அயநஶப்₃த₃ம் ஆஶ்ரயவாசியாகையாலே இவற்றுக்கு அயநமென்றது இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமென்றபடி—என்கை.

ப₃ஹுவ்ரீஹி ஸமாஸார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அங்ஙனன்றிக்கே. இவைதன்னை ஆஶ்ரயமாக உடையனென்னவுமாம்' என்று.

மூ. 99. அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஶ்ரயமாகவுடையனென்னவுமாம்.

வ்யா:-அதாவது-இவற்றுக்கு ஆஶ்ரயமென்று தத்புருஷஞ்கைச் சொல்லுகையன்றிக்கே. 'இவைதன்னை ஆஶ்ரயமாகவுடையன்' என்று ப₃ஹுவ்ரீஹியாகச்சொல்லவுமாம்-என்கை.

'இவற்றுக்குஆஶ்ரயம்'என்கிறவிடத்தில் கு₃ணங்களையும் சொல்லிற்றேயாகிலும். 'இவைதன்னைஆஶ்ரயமாகவுடையன்' என்கிற இடத்தில். குணங்களையொழியச் சொல்லவேணும்: அக்கு₃ணங்களுக்கு வ்யாப்யத்வம் சொல்லுமளவில், ஆத்மாஶ

ரயமும் அநவஸ்தை$_2$யுமாகிற தோ$_3$ஷங்கள் வருமாகையாலே. "தன்கு$_3$ணங்களிலே ஈஸ்வரன் வ்யாபிக்கும்போது கு$_3$ண விஶிஷ்டனாயே வ்யாபிக்கவேணும். நிர்க்கு$_3$ணமாய் வஸ்து இராமையாலே; அப்போது, வ்யாப்யகு$_3$ணங்களே வ்யாபக கு$_3$ணங்களாய், வ்யாபக கு$_3$ணங்களே வ்யாப்ய கு$_3$ணங்களாயிருக்கையாலே. ஆத்மாஶ்ரய தோ$_3$ஷமுண்டாம்; அதுக்கு மேலே. தன் கு$_3$ணங்களிலே கு$_3$ணி வ்யாபிக்கவென்று புக்கால். தத$_3$ாஶ்ரயமான கு$_3$ணங்களையும் கு$_3$ணி வ்யாபிக்கவேணும்; அந்த வ்யாபகனுடைய கு$_3$ணங்களையும் கு$_3$ணி வ்யாபிக்கவேணும். ஆகையாலே, அநவஸ்தா$_2$ து$_3$ஸ்தமாம்" என்று இது தன்னை ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே.

இவ்வுப$_4$ய ஸமாஸத்தாலும் ப$_2$லிதாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இவையிரண்டாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 100. இவையிரண்டாலும் ப$_2$லித்தது பரத்வ ஸௌலப்$_4$யங்கள்.

வ்யா:—அதாவது— நாரங்களுக்கு அயநம்; 'நாரங்களை அயநமாகவுடையவன்' என்கிற இவை இரண்டாலும் ப$_2$லித்த அர்த்த$_2$ம்— தன்னையொழிந்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதா$_4$ரமாயிருக்கையாகிற பரத்வமும். இப்படிப் பெரியனான தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னையமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌலப்$_4$யமும்—என்கை.

இன்னமும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலே இந்த ஸமாஸத்$_3$வய ப$_2$லிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் 'அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாகவுமாம்' என்று.

மூ. 101. அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாகவுமாம்.

வ்யா:—அதாவது-ப$_3$ஹுவ்ரீஹியும் தத்புருஷனுமாகிற உப$_4$யஸமாஸத்தாலும் ப$_2$லித்தது-அந்தர்யாமிப்$_3$ராஹ்மணஸித்$_3$

களிற் சொல்லுகிறபடியே. அகி₂ல சேதநாசேதநங்களிலும் அந்தராத்மதயா அவஸ்தி₂தனுக்கொண்டு நியந்தாவா யிருக்கையாகிற அந்தர்யாமித்வமும் "इण्-गतौ" (இண் க₃தௌ) என்கிற தா₄துவிலேயாதல் "अय गतौ" (அய க₃தௌ) என்கிற தா₄துவிலேயாதல் ஸித்₃த₄மான அயநபத₃த்தில் கரணேவ்யுத்பத்தியாலும் கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலும் ப்ரகாஶிதமான உபாயத்வமும் உபேயதவமுமாகவுமாம்—என்கை. ப₃ஹு வ்ரீஹியோஜநை சொல்லுகிறவிடத்திலே யோக்₃யதாநு கு₃ணமாக நாரஶப்₃த₃த்தை கு₃ணங்களையொழிந்த வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொண்டாப்போலே தத்புருஷ யோஜநையிலும் அயநஶப்₃த₃த்தை உபாயோபேயவாசியாகக் கொள்ளுமளவில் யோக்₃யதாநுகு₃ணமாக நாரஶப்₃த₃த்தை அசேதநங்களை ஒழிந்த சேதந வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொள்ளக்கடவது. 98. "नारस्त्विति सर्वपुंसां समूहः परिकथ्यते। गतिरालम्बनं तस्य तेन नारायणः स्मृतः॥" (நாரஸ்த்விதி ஸர்வ பும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகத்₂யதே। க₃திராலம்ப₃நம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ் ஸ்ம்ருத:) என்றும். 99. "नारशब्देन जीवानां समूहः प्रोच्यते बुधैः। तेषामयन-भूतत्वान्नारायण इहोच्यते॥" (நாரஶப்₃தே₃ந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே பு₃தை₄:। தேஷாமயந பூ₄தத்வாந் நாராயண இஹோச்யதே॥) என்றும் இத்யாதி₃களிலே இவ்வர்த்த₂ம் சொலலப்படாநின்றதிறே.

கர்மணிவ்யுத்பத்தி ஸித்₃த₄மான ப்ராப்யத்வத்துக்கு ஸங்கோசமிலலாமையாலே ஸர்வ ப்ரகார விஶிஷ்டமாயிருக்கையாலும். ப₃ந்து₄ லாப₄மும் ப்ராப்யமாயிருக்கையாலும். ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வவித₄ ப₃ந்து₄த்வமும் இப்பத₃த்திலே சொல்லும்படியை அருளிச்செய்கிறார் 'எம்பிரான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 102. "எம்பிரானெந்தை" என்கையாலே, ஈஶ்வரனே எல்லாவுறவுமுறையுமென்று சொல்லும்.

வ்யா—அதாவது-நாராயணஶப்₃த₃ார்த்த₂த்தை அநுஸந்தி₄க்கிற திருமங்கையாழ்வார் * "எம்பிரானெந்தையென்னுடைச்சுற்றமெனக்கரசென்னுடைவாணாள்" என்கையாலே, ஈஶ்வரனே இவ்வாத்மாக்களுக்கு ஸர்வவித₄ப₃ந்து₄வுமென்று இப்பத₃த்திலே சொல்லும்—என்கை.

'இப்படி ப₃ந்து₄பூ₄தனுய்க்கொண்டு, இத்தலைக்கு அவன் செய்யுமது எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'நாம் பிறர்க்கானவன்றும், அவன் நமக்காயிருக்கும்' என்று.

மூ.103. நாம் பிறர்க்கான அன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-நாம் தன்னோடு ஒட்டற்றுப் பிறர்க்கு நல்லராயிருந்த காலத்திலும், அவன் நமக்கு நல்லனுயிருக்கும்—என்கை.

'இப்படி நாம் அந்யபரரான அன்றும் நமக்கேயாயிருந்து அவன் செய்து போருமது தான் எது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இராமடம்' என்று தொடங்கி.

மூ.104. இராமடம் ஊட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்.

வ்யா:— அதாவது-நேர்கொடுநேர் தங்கள் பக்கல் வந்து அபேக்ஷிதங்களை வாங்கி ஜீவியாதே து₃ர்மாநத்தாலே பட்டினியே திரியுமவர்களையும் விடமாட்டாமையாலே அசலறியாதபடி ராத்ரி மடத்திலே பு₄ஜிப்பிப்பாரைப்போலே தன்பக்கல் தலைசாயோம் என்று இச்சேதநர் ஸ்வாதந்த்ர்யமடிந்துத்திரியாநிற்க, இவர்கள் கண்காணுதபடி அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து இவர்கள்ஸத்தையே தொடங்கி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும்—என்கை.

* பெரிய திருமொழி 1-1-6.

ஆக, இந்நாராயண பத₃த்தாலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄யான ஈஶ்வரன் படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, இதில் விப₄க்த்யம்ஶத்தாலே கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி₂க்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார், 'ஆய என்கிற இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 105. 'ஆய' என்கிற இத்தால் * "சென்றாற் குடையாம்" என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செய்வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

*வ்யா:-அதாவது—'ஆய'என்கிற இந்தச் சதுர்த்தி₂யாலே * "சென்றாற் குடையாம்" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிற படியே திருவநந்தாழ்வானைப்போலே ஸர்வவித₄கைங்கர்யங்களும் செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது—என்கை.*

'நமஸ்ஸாலே தனக்கென்ன ஒன்றை விரும்புகைக்கு ப்ராப்தியில்லாத அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம் சொல்லியிருக்க, இக்கைங்கர்யத்தைத் தான் விரும்பி அபேக்ஷிக்கை ஸம்ப₄வியாது' என்று இருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரஶ்நத்தை அநுவதி₃க்கிறார் 'நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி₂க்கக் கூடுமோ வென்னில்' என்று.

மூ. 106. 'நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லை யென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி₂க்கக் கூடுமோ?' என்னில்;

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'படியாய்க்கிடந்து' என்று தொடங்கி.

மூ. 107. / "படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂னை வந்தேறி அன்று; ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம்.

** முதல்திருவ 53. /பெருமாள் திருமொழி 4-9.*

வ்யா:— அதாவது— "படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே" என்று, 'அத்யந்த பாரதந்த்ர்யத்தோடே கைங்கர்யப்ரார்த்தநையையும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநை-ஸ்வபோக்த்ருத்வரூப அஹங்காரப்ரயுக்தமாய்க் கொண்டு வந்தேறியானது அன்று. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தல்லது தான் தரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வந்தது—என்கை

உக்தத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டு சதுர்த்தியின் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாப்ரகாசகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகையால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 108. ஆகையால் *"வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும்நாம்"என்கிற ப்ரார்த்தநையைக்காட்டுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநை வந்தேறி அன்றிக்கே, ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே, * "வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்"என்று. 'அடிமையில் ஒன்றும் நழுவாதபடி ஸகலகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் நாம்' என்கிற ப்ரார்த்தநையை, இச்சதுர்த்தி ப்ரகாசிப்பிக்கிறது- என்கை.

இனி, இந்தக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநை இடைவிடாமல் நடக்கைக்கு உறுப்பான ப்ராப்யருசியுடையார்படியை அருளிச்செய்கிறார் 'கண்ணாரக்கண்டு' என்று தொடங்கி.

மூ. 109. ||"கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்" என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை. கண்டால் "ஸதா பச்யந்தி" ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

வ்யா;-அதாவது-||"இமையோர்கள்குழாம்,தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ்செய் தொல்லைமாலைக் கண்ணாரக்கண்டு. கழிவ

* திருவாய் 3-3-1. || திருவிருத்தம்-97.

தோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்'' என்று 'நித்யஸூரிகளுடைய திரளானது நிரந்தரம் அநுபவம் பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரனைக் கண்கள் நிறையும்படி கண்டொழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும் கண்கள் உறங்குதலுண்டோ?' என்னுமாபோலே. விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஜ்ஞானஸங்கோசரூபமான உறக்கமில்லை; கண்டகாலத்தில் 100. "सदा पश्यन्ति' (ஸதா பஶ்யந்தி) என்கிறபடியே ஸதா அநுபவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லை—என்கை.

இன்னமும் ஒரு ஹேதுவினாலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் 'பழுதே' என்று தொடங்கி.

மூ. 110, ‡"பழுதே பல பகலும் போயின''என்று இழந்த நாளுக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்க விரகில்லை.

வ்யா:—அதாவது—‡"செங்கணடலோதவண்ணரடி அரவணைமேற்கண்டு தொழுதேன், பலபகலும் பழுதேபோயின வென்று அஞ்சி அழுதேன்'' என்று—'விஷயத்தைக்கண்டு அநுபவித்தவாறே இப்படி அநுபவிக்கைக்கு உடலான அநேககாலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய்விட்டதே!' என்று இழந்த நாளை நினைத்து க்லேசித்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ள நாளில் உறக்கம் வர வழியில்லை—என்கை.

இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவுபிறந்தார்க்கு மறக்கப்போகாது' என்னுமத்தை இசைவிக்கிறார் 'அன்று நான்' என்று தொடங்கி.

மூ, 111 †"அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்'' என்றுநின்றார்களிறே.

---

‡ முதல்திருவ 16. † திருச்சந்தவிருத்தம் 64.

வ்யா:—அதாவது—'அவன் என்னைப் பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே நிற்பது இருப்பது கிடப்பதாகநிற்க. அக்காலத்தில் நான் ஜ்ஞாந லாப₄ரூபமான ஜந்மத்தையுடையனாகப் பெற்றிலேன்; அந்த ஜந்மமுண்டான பின்பு. அவனை ஒருகாலும் மறந்திலேன்' என்று சொல்லா நின்றார்களிறே—என்கை. ஆக ப்ராப்ய வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநம் பிறந்தார்படி இதுவாகையாலே. இந்தக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂னை இடைவிடாமல் நடக்கும் என்று கருத்து.

இனி. இந்தக்கைங்கர்யத்துக்கு தே₃ஶகாலா நி₃யமமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் 'இவ்வடிமைதான்' என்று தொடங்கி.

மூ.112. இவ்வடிமைதான் †"ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி" என்கிறபடியே ஸர்வதே₃ஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தை₂களிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநுரூபபுருஷார்த்த₂மான இந்தக் கைங்கர்யந்தான் †"ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி" என்று—"ஒழிவில்லாத காலமெல்லாம் ஸர்வதே₃ஶத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தை₂யிலும் பிரியாதுநின்று' என்கிறபடியே ஸர்வதே₃ஶத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வாவஸ்தை₂யிலும் நடந்துசெல்லும்—என்கை.

ப₄ார்யைக்கு மங்₃களஸூத்ரத₄ாரணம் ப₄ர்த்தாவுக்கு அநந்யார்ஹையென்று காட்டுமாபோலே. திருமந்த்ரத₄ாரணம் சேதநர்க்கு ப₄க₃வத₃நந்யார்ஹத்வப்ரகாஶகம் என்னுமிடந்தோற்ற இத்தையொரு மங்க₃ளஸூத்ரமாக நிரூபித்தருளிச்செய்கிறார் 'எட்டிழையாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 113. எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம்போலே திருமந்த்ரம்,

---

† திருவாய் 3-3-1.

வ்யா:— அதாவது—பதினறிழையாய் இரண்டு சரடா யிருக்கும் லௌகிகமான மங்கு₃ளஸூத்ரம்போலன்றிகே, எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்கு₃ளஸூதரம் போலே. எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபத₃மாயிருக்கிறது இத்திருமந்த்ரம்—என்கை.

'இப்படி நிரூபித்துச்சொன்ன இத்தால் எவ்வர்த்த₂ம் சொல்லுகிறது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால' என்று தொடங்கி.

மூ. 114. இத்தால், ஈஶ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய்நின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இத்தை மங்கு₃ளஸூத்ரமாகச்சொன்ன இத்தால், ஈஶ்வரன் இத்தோடு அந்வயமுடைய ஆத்மாக் களுக்குப் பதியாய் நின்று கொண்டு ரக்ஷிக்கும்—என்று சொல்லுகிறது—என்கை.

இனி, இம்மந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதி₃த்த அர்த்த₂த்தை ஸங்க்₃ரஹித்துச்சொல்லி இத்தை நிக₃மித்தருளுகிறார் 'ஆக, திருமந்த்ரத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ.115. ஆக,திருமந்த்ரத்தால் 'எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்; ஸர்வஶேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்' என்றதாயிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.
திருமந்த்ரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

வ்யா:—'ஆக' என்றது, கீழ்பரக்க அருளிச்செய்த எல்லா வற்றையும் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் என்னுமிடந் தோற்ற. (எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான்) இதில்

'எம்பெருமானுக்கு' என்று சதுர்த்2யந்தமான ப்ரத2மாக்ஷரத்தில் அர்த்த2க்தையும், அவதா4ரணத்தாலே மத்4யமாக்ஷரத்தின் அர்த்த2தையும் 'உரியேனான் நான்' என்று த்ருதீயாக்ஷரத்தில் அர்த2த்தையும் சொல்லுகையாலே ப்ரத2ம பதா3ர்த்த2த்தை ஸங்க்3ரஹித்தபடி. (எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்) இதில் 'எனக்குரியன்' என்று ஷஷ்ட்2யந்தமான மகாரார்த்த2த்தையும் 'அன்றிக்கேயொழிய' என்கையாலே நகாரார்த்த2த்தையும், 'வேணும்' என்கையாலே இவ்வர்த்த2ம் சேதநனுக்கு ப்ரார்த்த2நீயம் என்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதி3க்கையாலே மத்4யமபதா3ர்த்த2த்தை ஸங்க்3ரஹித்தபடி. (ஸர்வஶேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேனாகவேணும்) இதில் 'ஸர்வஶேஷியான நாராயணனுக்கே' என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4யையும் கைங்கர்ய ப்ரார்த்த2நா ப்ரகாஶிகையான சதுர்த்தி2யையும் 'எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணும்' என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்த2நா ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே த்ருதீய பதா3ர்த்த2த்தை ஸங்க்3ரஹித்தபடி. (என்றதாயிற்று) என்றது—என்று சொல்லிற்றாயிற்று—என்கை.

விஸ்தரேண அருளிச்செய்தத்தை மீளவும் இப்படி ஸங்க்3ரஹித்தருளிச்செய்தது இத்திருமந்த்ரார்த்த2த்தை எல்லாருமறிந்து அநுஸந்தி4க்கைக்காக. ஆகையாலே எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்த2ம் எப்போதும் அநுஸந்தே4யம்.

திருமந்த்ரப்ரகரணம் வ்யாக்2யானம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

முமுக்ஷுப்படி த்₃வயப்ரகரணம்

வ்யாக்₃யாந அவதாரிகை

ப்ரத₂ம ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், அதில் மத்₄யமபத₃த்தாலும் த்ருதீய பத₃த்தாலும் ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட உபாயோபேயங்களை விஶத₃மாக ப்ரதிபாதி₃யாநின்றுள்ள த்₃வயத்தினுடைய அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார்.

'முன்பு அருளிச்செய்த மூன்று ப்ரப₃ந்த₄ங்களிலும் திருமந்த்ராநந்தரம் சரமஶ்லோகத்தை அருளிச்செய்து பின்பு த்₃வயத்தை அருளிச்செய்தவர், இப்போது த்₃வயத்தை முந்துற அருளிச்செய்வான் என்?' என்னில்,-இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்யலாயிருக்கையாலே. ஆச்சான் பிள்ளை, ஜீயர் முதலானாரும் இந்த ப்ரகாரமிறே அருளிச்செய்தது.

'இவ்விரண்டு ப்ரகாரந்தனக்கும் கருத்து என்?'-என்னில், சரமஶ்லோகம முன்னாக த்₃வயத்தைச்சொல்லுகிறது—வித்₄யநுஷ்டா₂ந ரூபங்களாயிருக்கையாலே விதி₄முன்னாக அநுஷ்டா₂நத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்கையாலும், திருமந்த்ரம் ப்ராப்யபரமாய் சரமஶ்லோகம் ப்ராபகபரமாய் த்₃வயம் உப₄யத்தினுடையவும் அநுஷ்டா₂ந ப்ரதிபாத₃கமாயிருக்கையாலும். த்₃வயம் முன்னாகச் சரமஶ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது-திருமந்த்ரத்தில் மத்₄யமத்ருதீயபத₃ங்களுக்கு வாக்யத்₃வயம் விவரணமாய், அதுதனக்குச் சரமஶ்லோகத்தில் அர்த்த₄ த்₃வயம் விவரணமாயிருக்குமாகாரத்தாலே. ஆனபின்பு, இரண்டு ப்ரகாரமும் அநுஸந்தி₄க்கத் தட்டில்லை. அதில் ஒரு ப்ரகாரத்தை மூன்று ப்ரப₃ந்த₄த்திலும் அருளிச்செய்தவராகையாலே, மற்றை ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்த்ரார்த்த₂ம் அருளிச்செய்த அநந்தரம் த்₃வயார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

அதில் ப்ரத₂மத்திலே, வைஷ்ணவனுயிருப்பானெருவனுக்கு ஸ்வாதி₄காரார்த்த₂மாக அவஶ்யாபேக்ஷிதமாயுள்ளவற்றை, ஸங்க்₃ரஹமாக அருளிச்செய்கிறுர் 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனேயோடே விடுகையும்' என்று தொடங்கி ஒரு சூர்ணையாலே.

மூ.116.புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனேயோடே விடுகையும், எம்பெருமானேயே தஞ்சமென்று பற்றுகையும், பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனுய் கு₃ணநுப₄வ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்த்ரத்திலும் த்₃வயத்திலும் நியதனுகையும, ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும, ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனுய்ப் போருகையும், ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், ஶாந்தியும் உடையனுயிருக்கும் பரமஸாத்விகனேடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதி₄காரிக்கு அவஶ்யாபேக்ஷிதம்.

வ்யா:—*புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனேயோடேவிடுகையாவது-101.*"पितरं मातरं दारान्"(பிதரம் மாதரம் த₃ாராந்) *இத்யாதி₃ப்படியே. பா₃ஹ்யவிஷயஸங்க₃ங்களையடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாகவிடுகை. எம்பெருமானேயே தஞ்சமென்று பற்றுகையாவது—வேறென்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி. நிருபாதி₄க ரக்ஷகனை ஸர்வேஶ்வரனேயே தஞ்சமாக ஸ்வீகரிக்கை. இவ்விரண்டு வாக்யத்தாலும் சரமஶ்லோகத்தில் பூர்வார்த்த₄த்தில் அர்த்த₂த்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். எங்ஙனேயென்னில்? புறம*புண்டான பற்றுக்களையடைய' *என்று—'ஸர்வத₄ர்மாந' என்கிற பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும்,* 'வாஸனேயோடேவிடுகையும்'

என்று–'பரித்யஜ்ய' என்கிற பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும், 'எம்பெருமானை' என்று–'மாம்' என்கிற பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும். 'ஏ' என்று ஏவகாரத்தாலே-ஏகபத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும். 'தஞ்சம்'என்கையாலே-'ஶரண' பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும். 'பற்றுகையும'என்று-'வ்ரஜ' பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும். அடைவே சொல்லுகையாலே.

பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையாவது— உபாய ப₂ல்கு₃த்வமும். உத₃தே₃ஶ்ய து₃ர்லப₄த்வமும். ஸ்வக்ருத தோ₃ஷபூ₄யஸ்த்வமும் அடியாக வரும் ஶங்காத்ரயமுமின்றிக்கே ப₂லம் தப்பாமல் ஸித்₃தி₄க்குமென்று விஶ்வஸித்திருக்கை. பேற்றுக்கு த்வரிக்கையாவது,—இப்படி விஶ்வஸித்து 'பேறுஸித்₃தி₄த்தபோது காண்கிறோம் என்று இருக்கையன்றிக்கே, ‡"மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" *"தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ" என்கிறபடியே, க்ரமப்ராப்தி பற்றாமற் பதறுகை. ஆக இவை இரண்டாலும் உபாயோபாயாதி₄காராபேக்ஷிதங்களான மஹாவிஶ்வாஸத்தையும். ப்ராப்யத்வரையையும் சொல்லுகிறது.

இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய் கு₃ணாநுப₄வ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையாவது-பரமபத₃த்திலேபோய் ப₄க₃வத₃நுப₄வ கைங்கர்யங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் த்வரை நடவாநிற்கச்செய்தேயும், இஶ்ஶரீரத்தோடே இருக்கும் நாள் /"தானுகந்தவூர்" என்கிறபடியே ஸர்வேஶ்வரன் உகந்து வர்த்திக்கிற தி₃வ்யதே₃ஶங்களிலே ||"கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை" என்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தையுடையனாய். அவ்வோ தி₃வ்யதே₃ஶங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாணகு₃ணாநுப₄வமும். அதடியாகக்

---

‡ திருவாய் 9-3-7. * திருவாய் 6-9-9. / திருநெடு 6.
|| திருக்குறு 19.

கரணத்ரயத்தாலும் அவன்விஷயத்திற் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேபவிஷயமாம்படி யிருக்கை.

இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கையாவது-கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்களெல்லாம் உடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால், இந்த ளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூ₄தியிலே இங்ஙனேயும் சிலருண்டாவதேயென்று அவர்கள் வைப₄வத்தை அறிந்து அவர்களளவில் ப்ரீதியுக்தனாயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் உண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்ப தொன்றிறே இது.

திருமந்த்ரத்திலும் த்₃வயத்திலும் நியதனாகையாவது— மந்த்ராந்தரங்களினுடைய அருகும் மறந்தும் போகாதே. த்யாஜ்ய உபாதே₃யங்களைத் தெளிய அறிவிக்கும் திருமந்த்ரத்திலும் அதின் அர்த்த₂த்துக்கு விவரணமான த்₃வயத்திலும் நிஷ்ட₂னாயிருக்கை.

ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையாவது.-கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தையெல்லாம் உபதே₃ஶத்தாலே தனக்கு உண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில் 102 “यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ” (யஸ்ய தே₃வே பரா ப₄க்திர் யதா₂ தே₃வே ததா₂ கு₃ரௌ) என்கிறபடியே ப்ரேமம் அதிஶயித்திருக்கை.

ஆசார்யன் பக்கலிலும், எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையாவது.—நித்யஸம்ஸாரியான தன்னை, நித்யஸூரிகள்பேற்றுக்கு அர்ஹனும்படி இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே திருத்தின ஆசார்யன் பக்கலிலும், அத்₃வேஷாதி₃களை விளைந்துக்கொண்டுவந்து ஆசார்ய விஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான் பக்கலிலும் உபகார ஸ்ம்ருதி உடையனாய்ப்போருகை.

ஜ்ஞானமும், விரக்தியும், ஶாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையாவது- தான்கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகைக்கு உறுப்பாகவும்

கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்கு வர்த்தி4க்கைக்கு உறுப்பாகவும் தத்வயாதா2த்ம்ய ஜ்ஞாநமும். அப்ராப்தவிஷய விரக்தியும். இவைதானிரண்டும் நமக்குண்டென்று இறுமாப்பற்றிருக்கையாகிற ஶாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸத்வநிஷ்ட2னாயிருப்பானொரு ப4ாக3வதனோடே கூட வஸித்துப்போருகை.

'வைஷ்ணவாதி4காரிக்கு அஶ்யாபேக்ஷிதம்' என்றது— இவையித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதி4காரிக்கு அவஶ்யம் உண்டாகவேணும்—என்கை.

இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அநுஸந்தா4ந விஷய வகுத்து அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'இந்த' என்று தொடங்கி

மூ. 117. இந்த அதி4காரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தே4யம்.

வ்யா:–அதாவது–கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களையுடையனாயிருக்கும் இவ்வதி4காரிக்கு, அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்ட2ாநங்களுக்கு வர்த்த4கமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தா4ந விஷயமாக வேணும்—என்கை.

இனி. த்3வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்த2த்தின் வீறுடைமையை அறிவிக்கைக்காக, ஶாஸ்த்ரம் திருமந்த்ரம் சரமஶ்லோகம் இவற்றிற் சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களை அருளிச்செய்துகொண்டு சென்று, பின்னை அதுதன்னை அருளிச்செய்கிறார் 'எல்லா ப்ரமாணங்களிலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 118. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தே3ஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமஶ்லோகத்தில் ஈஶ்வரனாலே பேறென்கிறது. த்3வயத்தில் பெரியபிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

வ்யா:–அதாவது–சேதநனுடைய விஶிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல ஶாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாத4நாநுஷ்ட2ாந

யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்த்ரத்தில், இவன் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினுலொழிய ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே. தத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே நோக்கான சரமஶ்லோகத்தில், இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி, தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்போகட்டு, தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈஶ்வரனாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈஶ்வரனுடைய லக்ஷ்மீவிஶிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விஶேஷணபூதையான பெரியபிராட்டியாராலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறது-என்கை.

உபாயம் ஈஶ்வரனாயிருக்க, இவளாலே பேறுகையாவதென்? என்கிற ஶங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'பெரிய பிராட்டியாராலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 119. பெரியபிராட்டியாராலே பேறுகையாவது- இவள் புருஷகாரமானாலல்லது ஈஶ்வரன் கார்யஞ் செய்யானென்கை.

வ்யா:—அதாவது-இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈஶ்வரனேயாயிருக்கப் பெரிய பிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேறுகை ஆகிறது—இவனுடைய அபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானால் ஒழிய, ஈஶ்வரன் இவன் கார்யஞ்செய்யான் என்றபடி—என்கை.

கீழ், ஸாமாந்யத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அபேக்ஷிதங்களிறே சொல்லிற்று; விஶேஷித்து த்வயத்துக்கு அதிகாரியானவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'த்வயத்துக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ. 120. த்$_3$வயத்துக்கு அதி$_4$காரி ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யக$_3$தித்வமும் உடையவன்.

வ்யா:—அதாவது—ஸித்$_3$தே$_4$ாபாயவரண ப்ரதிபாத$_3$க மான த்$_3$வயத்துக்கு அதி$_4$காரி 103. "अकिञ्चनोऽगतिः त्वमेवो-पायभूतो मे भव" (அகிஞ்சநோऽக$_3$தி:| த்வமேவோபாயபூ$_4$தோ மே ப$_4$வ) 104. "अकिञ्चनोऽनन्यगतिः शरण्य" (அகிஞ்சநோऽநந்யக$_3$திஶ் ஶரண்ய)என்றும். * "புகலொன்றில்லா அடியேன்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யக$_3$தித்வமும் ஆகிற இரண்டும் உடையவன—என்கை.

'இவையிரண்டின் வேஷமுந்தான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இவையிரண்டும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 121. இவை இரண்டும் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:—அதாவது–உபாயாந்தர ராஹித்யமாகிற ஆகிஞ் சந்யத்தின் வேஷமும். ரக்ஷகாந்தர ராஹித்யமாகிற அநந்ய க$_3$தித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்ந பரித்ராணமாகிற ப்ர ப$_3$ந்த$_4$த்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம். அதிலே கண்டுகொள்வது—என்கை.

இனி. த்$_3$வயத்துக்கு வாக்யார்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் முற்கூற்றால்' என்று தொடங்கி.

மூ.122.இதில் முற்கூற்றால், பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈஶ்வரன்திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றால் அச்சேர்த்தியிலே அடிமையையிரக்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இந்த த்$_3$வயத்தில் பூர்வக$_3$ண்ட$_3$த்தாலே 'ஸ்ரீமத்' என்ற பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, நாராயண

* திருவாய் 6-10-10.

சரணௌ' என்று ஈஶ்வரன் திருவடிகளை 'ஶரணம் ப்ரபத்3யே' என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது; உத்தரக2ண்ட3த்தாலே 'ஶ்ரீமதே' என்று பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே, 'நாராயணாய' என்கிற சதுர்த்தி2யாலே கைங்கர்யத்தை அர்த்தி2க்கிறது—என்கை. 'நமஸ்ஸு' கைங்கர்ய விரோதி4நிவ்ருத்தி ப்ரதிபாத3கமாகையாலே, 'அடிமையை இரக்கிறது' என்ற இதிலே அந்தர்ப்பூ4தம்.

இனி, ப்ரதிபத3ம் அர்த்த2ம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஶ்ரீமத்பத3ார்த்த2ம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார் 'ஶ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்' என்று.

சூ. 123. ஶ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

வ்யா:—ஶ்ரீஶப்3த3ம் ஸம்பதா3தி3களுக்கும் வாசகமாக லோகத்திலே நடந்துபோரக் காண்கையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக 'ஶ்ரீ' என்கிற இது பெரியபிராட்டியார்க்குத் திருநாமம் என்கிறார். ஆகையிறே "லக்ஷ்மீ: பத்3மாலயா பத்3மா கமலா ஶ்ரீர் ஹரிப்ரியா" என்று திருநாமங்களோடே ஸஹபடி2தமாயிற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள்போலன்றிக்கே 105."श्रीरिति प्रथमं नाम लक्ष्म्याः"(ஶ்ரீரிதி ப்ரத2மம் நாம லக்ஷ்ம்யா:)என்கிறபடியே இவளுக்குப்ரத2மாபி4தா4நமாயிருக்கும். 106. "अ इति भगवतो नारायणस्य प्रथमाभिधानं" (அ இதி ப4க3வதோ நாராயணஸ்ய ப்ரத2மாபி4தா4நம்) என்று அகாரம் ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரத2மாபி4தா4நமானாற்போலே யாயிற்று. இவளுக்கும் இது ப்ரத2மாபி4தா4நமாயிருக்கும்படி. அது, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபா4வங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்; இது இவளுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபா4வங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்.

இனி, இந்த ஸ்ரீஸப்₃த₃த்துக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரத₂மம் இதன்மேல் வந்த வ்யுத்பத்தித்₃வயத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே' என்று.

மூ. 124. ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே.

வ்யா:-அதாவது-"ஸ்ரீஞ் ஸேவாயாம்"என்கிறதா₄துவிலே 'ஸ்ரீயத இதி-ஸ்ரீ:, ஸ்ரயத இதி-ஸ்ரீ:'என்று ஸித்₃த₄மான கர்மணி வ்யுத்பத்தியையும் கர்த்தரிவ்யுத்பத்தியையும் சொன்னபடி.

இவ்வ்யுத்பத்தித்₃வயத்துக்கும் அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதுக்கு அர்த்த₂ம்' என்று தொடங்கி.

மூ.125. இதுக்கு அர்த்த₂ம்–'எல்லார்க்கும் இவளைப் பற்றி ஸ்வரூப லாப₄மாய், இவள் தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூப லாப₄மாயிருக்கும்' என்று.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வுப₄யவ்யுத்பத்திக்கும் அர்த்த₂ம்-'ஸ்ரீயதே' என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்கையாலே ஸகல சேதநர்க்கும் இவளைப்பற்றித் தங்களுடைய ஸேஷத்வரூப ஸ்வரூபலாப₄மாய். "ஸ்ரயதே' என்று ஈஸ்வரனை ஸேவியாநின்றாள் என்கையாலே. இவள் தனக்கும் ஈஸ்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாப₄மாயிருக்குமென்று—என்கை. இவள் தனக்கு, சேதநவிஷயத்தில் ஸேஷித்வமும் ஈஸ்வர விஷயத்தில் ஸேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிறே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வ ஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும்.

'ஈஸ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிறஆகாரத்₃வயம் உண்டானாற்போலே, இவளுக்கும் புருஷகாரத்வமும் ப்ராப்யத்வமுமாகிற ஆகாரத்₃வயமும் உண்டாகையாலே. இதில் எவ்வாகாரத்தை நினைத்து இவளை இப்போதுசொல்லு

கிறது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக' என்று.

மூ.126. இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

வ்யா:— 'புருஷகாரமாக' என்கையாலே உபாயவஸ்து விஶேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு. இவளுக்கும் உபாயத்வததில் அந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்.

'ஈஶ்வரனுடைய நாரயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தாதி ஜ்ஞானத்தை உடையனாய்க்கொண்டு, அவனை ஆஶ்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டுகிறதுதானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'நீரிலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 127. நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

வ்யா:-அதாவது-சீதளமான ஜலத்திலே, சென்று அணுக வொண்ணுதபடியான நெருப்புக் கிளருமாபோலே. 107."सुहृदं सर्वभूतानां" (ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்) 108. "समोऽहं सर्वभूतेषु" (ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு) என்கிறபடியே, ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்த்வம், ஸமாஶ்ரயணீயத்வே ஸமத்வமாகிற ஸ்வபாவ விஶேஷங்களாலே ப்ரஸந்நமாய்க் குளிர்ந்திருக்கிற திருவுள்ளத்திலே109"परिपूर्णागसि जने हितस्रोतोवृत्त्या भवति च कदाचित् कलुषधीः॥" (பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷதீ:) என்கிறபடியே சேதநன் நிரக்கழியப்பண்ணின அபராதமடியாக 110 "क्षिपामि" (க்ஷிபாமி) 110* "न क्षमामि" (ந க்ஷமாமி) என்னும்படியான சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது. 111"किमेतन्निर्दोषः क इह जगति"(கிமேதந் நிர்த்தோஷ:க இஹ ஜகதி) இத்யாதிப்படியே

தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சீற்றத்தையாற்றி தயையை ஜநிப்பிக்கும் இவளுக்காக-என்கை. ஆகையாலே ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகார புரஸ்கரணம் அபேக்ஷிதமென்று கருத்து.

'இத்தலையிற் கார்யம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் அத்தலையை வஶீகரித்தும் இரண்டு தலையையும் பொருத்துகைக்கு இவள் தான் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோ?' என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'இவள் தாயாய்' என்று தொடங்கி.

சூ. 128. இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேஶம் பொறுக்கமாட்டாதே, அவனுக்குப் பத்நியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

வ்யா:—அதாவது– *112.* "त्वं माता सर्वलोकानां" (த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்)என்றும்,*113*"अखिलजगन्मातरं"(அகில ஜகந்மாதரம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய். *"தந்தம் மக்களழுதுசெயல் தாய் மாராவார் தரிக்ககில்லார்" என்கிறபடியே அந்த ஸம்பந்த மடியாக இவர்களுடைய க்லேஶங்கண்டால் ஸஹிக்க மாட்டாதே. *114.* "विष्णुपत्नी" (விஷ்ணுபத்நீ) என்கிறபடியே அவனுக்குப் பத்நியாய். †"பித்தர் பனிமலர்மேற்பாவைக்கு" என்கிறபடியே அவன் தன வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன்சொல்வழி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமா யிருக்கையாலே. கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்—என்கை.

'எல்லாம்செய்தாலும் நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரன், சேதநருடைய அபராதங்களை நிறுத்து அறுத்துத் தீர்த்து வன் என்று நிற்குமளவில். இவளாலே பொறுப்பிக்கப் போமோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'திருவடியை' என்று தொடங்கி.

---

* பெரியாழ்திரு 2-2-3. † திருநெடு-18.

மூ. 129. திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள், தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிறே.

வ்யா:-அதாவது-தன்னைப் பத்துமாஸம் தர்ஜநபர்த்ஸநம் பண்ணின அந்த ராக்ஷஸிகளுடைய அபராதங்களைக் கணக் கிட்டுச் சித்ரவதம் பண்ண உத்யோகித்து நின்ற சொல் மிறுங்களுன திருவடியையுமுட்பட 115"कः कुप्येत्"(க: குப்யேத்) என்றும் 116. "न कश्चिन्नापराध्यति" (ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்றும் இத்யாதி உபதேஶத்தாலே பொறுப்பிக்குமவள். *"மலராள் தனத்துள்ளான்" என்றும். ||"மாமலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டான்" என்றும். ‡"அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்பேராக்யதையிலே குமிழிநீருண்டு. /"நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்து எம்பிரானேக" என்கிறபடியே 'மாயாம்ருகத்தின்பின்னே போ' என்னிலும் விளைவது அறியாதே அதன்பின்னே போம்படி தன்சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லளென்னுமிடம் கிம்புநர்ந்யாய ஸித்தமிறே—என்கை. [†"செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறு" என்னும்படி இரண்டு தலைக்குந் தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தன் சொல்வழி போகவேண்டும்படியான திருவடியோடே மறு தலி(லை)க்குமவள் §"தான் முயங்கும்" என்னும்படியான பேராக்யதைக்குத் தோற்று 'எத்தைச் செய்வோம்' என்று தலைதடுமாறி /"நின்னன்பின் வழிநின்று" f"அதனின்பின்னே படர்ந்தான்" என்னும்படி விளைவதறியாதே புறுவலுக்குத் தோற்றுச் சொல்வழி போமவனைப் பொறுப்பிக்குமென்னு மிடஞ் சொல்லவேண்டாவிறே] என்று இது தன்னை இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செய்தாரிறே.

---

* முன்-திரு 3. || பெரியதிரு 8-10-1. ‡ திருவாய் 3-10-8. /பெரியாழ்திரு3-10-7. †பெரியதிரு5-8-2. §மூன்-திருவ100. f பெரியதிரு 2-5-6.

ஆக, ஸ்ரீமத்பத₃த்தில் ப்ரக்ருத்யம்ஶத்தை அருளிச் செய்தார் கீழ்; ப்ரத்யயாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்; 'மதுப்பாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 130. மதுப்பாலே இருவர் சேர்த்தியும் நித்ய மென்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இம்மதுப்புத்தான் நித்யயோகே₃மதுப் பாகையாலே, இத்தால் புருஷகார பூ₄தையான பிராட்டியும் ஈஶ்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

இந்நித்யயோக₃த்தை உபபாதி₃க்கிறார் 'இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை' என்று.

மூ. 131. இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை.

வ்யா:-அதாவது-117. "श्रियःपतिर्निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानः स्वेतरसमस्तवस्तुविलक्षणानन्तज्ञानानन्दैकस्वरूपः" (ஶ்ரிய:பதிர் நிகி₂லஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸ் ஸ்வேதர ஸமஸ்த வஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தை₃க ஸ்வரூப:) என்று ஸ்வரூபநிரூபகமான ஜ்ஞாநாநந்த₃ாதி₃களுக்கு முன்னே ஶ்ரிய:பதித்வத்தைச் சொல்லும்படி அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதா₄ந நிரூபகையாயிருக்கையாலே, இவளோடேகூடியே வஸ்துவினுடைய ஸத்₃பா₄வம் இருப்பது—என்கை.

ஆக, ஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄த்வ ப்ரயுக்தமான நித்ய யோக₃த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, இவளுடைய கு₃ணப்ரயுக்தமான நித்யயோக₃த்தை அருளிச்செய்கிறார் "ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 132. ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் சேதநனுடைய அபராதத்தையுங்கண்டு அகலமாட்டாள்.

வ்யா:-அதாவது—அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு, அ(நி)றுத்து அறுத்துத் தீர்க்கும் ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும். 118. "यद्ब्रह्मकल्पनियुतानुभवेऽप्यनाश्यं" (யத்₃ ப்₃ரஹ்ம கல்பநியுதாநுப₄வேப்யநாஶ்யம்) இத்யாதி₃ப்படியே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுப₄வியாநின்றாலும் சிறிதுவரை யிட்டுக் காட்டக் கடவதல்லாதபடி பண்ணிவைத்த இச் சேதநனுடைய அக்ருத்யகரணாத்₃யபராத₄த்தையுங்கண்டு, "என்னாகப்புகுகிறதோ?" என்னும் ப₄யத்தாலே ஈஶ்வரனை விட்டு ஒரு க்ஷணகாலமும் அகலமாட்டாள்—என்கை.

இத்தால், சேதநனுக்குப் ப₂லிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சேதநனுக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ.133. சேதநனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டா.

வ்யா:-அதாவது-இப்படி இவள் இருந்து நோக்குகையாலே, சேதநனுக்கு ஈஶ்வரஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஸ்வாபராத₄முமாகிற இவை இரண்டையும் நினைத்து 'என்னை விளையப் புகுகிறதோ' என்று அஞ்சவேண்டா—என்கை.

இனி. இம்மதுப்பின் தாத்பர்யாம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்றுதொடங்கி.

மூ. 134. இத்தால்,– ஆஶ்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இப்படிப் புருஷகாரஉபாயவஸ்துக்களினுடைய நித்யயோக₃த்தை ப்ரதிபாதி₃க்கிற இம்மதுப்பால். இவ்விஷயத்தை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு. ஆஶ்ரயிக்கையில் ருசியே வேண்டுவது. 'இரண்டுதலையும் கூடியிருக்கும் த₃ஶையிலே

ஆஸ்ரயிக்கவேணுமே' என்று ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலம் பார்த்திருக்க வேண்டாவென்கிறது—என்கை.

இனி, இவள் புருஷகாரத்வத்தின் 'அவஸ்யாபேக்ஷித த்வத்தை அறிவிக்கைக்காக இவள் ஸந்நிதி₄க்கும் அஸந் நிதி₄க்குமுண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறார், 'இவள் ஸந்நிதி₄யாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 135. இவள் ஸந்நிதி₄யாலே காகம் தலை பெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.

வ்யா:—119. "देव्या कारुण्यरूपया" (தே₃வ்யா காருண்ய ரூபயா) என்கிறபடியே க்ருபைதான் ஒருவடிவுகொண்டாற் போலே இருப்பாளாய், ஸ்வதந்த்ரனை ஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்வா தந்த்ர்யத்தையமுக்கி க்ருபையைக் கிளப்புமவளான இவள் ஸந்நிதி₄யாலே, அபராத₄த்தைத் திரக்கழியச் செய்து ப்₃ரஹ் மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ணத் தேடின காகம் 120. "कृपया पर्यपालयत्" (க்ருபயா பர்யபாலயத்) என் கிறபடியே க்ருபாவிஷயமாய்த் தலைபெற்றுப் போயிற்று; அப்படியிருக்கிற இவள்ஸந்நிதி₄ இல்லாமையாலே போக் கற்றுச் செயல்மாண்டு நினைறநிலை ஒத்திருக்கச் செய்தேயும், காகத்தோபாதி அபராத₄முமின்றிக்கேயிருக்க, ராம ஸரத் துக்கு இலக்காய் ராவணன் முடிந்துபோனான்-என்கை. ஆகையால் ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு இவள்ஸந்நிதி₄யே வேணு மென்று கருத்து. ஆக, ஸ்ரீமத்பத₃ார்த்த₂த்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், நாராயண பத₃ார்த்த₂த்தை அருளிச்செய் கிறார் 'புருஷகார ப₃லத்தாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 136. புருஷகார ப₃லத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்குங் கு₃ணங்களைச் சொல்லு கிறது நாராயணபத₃ம்.

வ்யா:—அதாவது—உபதேசத்தாலும், அழகாலும் கண்ணழிவற வஶீகரித்துக் கார்யங்கொள்ளவல்ல புருஷகார பலத்தாலே ஆஶ்ரயணோன்முகனான சேதநன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி "அங்கீகரியேன்" என்று இருக்கும் ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ரியம் தலைமடிந்தால் அதன்கீழ் தலையெடுக்கப்பெறாத செறிப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்கும் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்—என்கை.

'அவைதாம் எவை?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அவையாவன' என்று தொடங்கி.

மூ. 137. அவையாவன-வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌஶீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், ஶக்தியும.

வ்யா:— இவற்றில், வாத்ஸல்யமாவது—வத்ஸத்தின் பக்கல் தேநு இருக்கும் இருப்பு: அதாவது அதனுடைய தோஷத்தை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும், க்ஷீரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங்கொண்டு நோக்குகையுமிறே; அப்படியே, ஈஶ்வரனும் தோஷத்தை போக்யமாகக்கொண்டு, ||"பாலேபோல் சீர்" என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து 121."कथञ्चन-न त्यजेयं" (கதஞ்சந-ந த்யஜேயம்) என்றும், 122. "अभयं सर्वभूतेभ्यः" (அபயம் ஸர்வபூதேப்ய:)என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும். ஸ்வாமித்வமாவது-இவன் விமுகனான தஶையிலும் விடாதேநின்று, ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான ஒரு பந்தவிஶேஷம்; அதாகிறது-உடையவனாயிருக்குமிருப்பு; அத்வேஷம் தொடங்கிக் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸ்வபாவ விஶேஷங்களையெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பந்தவிஶேஷமடியாக.

|| பெரியதிருவ 58.

ஸௌஶீல்யமாவது- உப$_4$யவிபூ$_4$தி யோக$_3$த்தாலும் பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும் நிரங்குஶமாயிருக்கிற ஈஶ்வரனுடையமேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து *"அவனெவ்விடத்தான் யானார்" என்று பிற்காலியாதபடி எல்லாரோடும் ஒக்க மேல்விழுந்து புரையறக் கலக்கையும். அது தன்பேறாக இருக்கையும். எதிர்த்தலையில அபேக்ஷையின்றியிலே இருக்கக கலக்கையும். ஸௌலப்$_4$யமாவது-கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்கிற தான் கண்ணாலே கண்டு ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. ஜ்ஞாநமாவது — இச்சேதநனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அநிஷ்டங்களையும். கொடுக்கவேண்டும் இஷ்டங்களையும் நேராக அறிகைக்கு ஈடான ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தபதா$_3$ர்த்த$_2$ங்களையும் ஒருகாலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல அறிவு. ஶக்தியாவது-ஹேயரான நித்யஸம்ஸாரிகளை உபாதே$_3$யதமரான நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாக்கவல்ல அக$_4$டிதக$_4$டநா ஸாமர்த்$_2$யம். இவற்றில் வாத்ஸல்யாதி$_3$கள் நாலும் ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யாபாத$_3$கம்; ஜ்ஞாநாதி$_3$கள் இரண்டும்ஆஶ்ரித கார்யாபாத$_3$கம்; ||"நிகரில்புகழாய்" என்று தொடங்கி வாத்ஸல்யாதி$_3$கள் நாலையுமிறே, ஆஶ்ரயணத்துக்கு உடலாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞாநஶக்திகள் இரண்டுஞ் சொன்ன இது. ப்ராப்தி பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; கார்யகரத்வத்துக்கு அவையும் அபேக்ஷிதங்களாகையாலே.

'இக்கு$_3$ணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோக$_3$ங்கள் எவை?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'குற்றங்கண்டு' என்று தொடங்கி.

மூ.138. குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம்; கார்யஞ்செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌஶீல்யம்;

* திருவாய் 5-1-7. || திருவாய் 6-10-10.

கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலப்₄யம்; விரோதி₄யைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநஶக்திகள்.

வ்யா:—அதாவது-ஆஶ்ரயணோந்முக₂னான இச்சேதநன். தன்தோ₃ஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு. தோ₃ஷத்தை போ₄க்₃யமாகக் கொள்ளும் வாத்ஸல்யம். 'நங் கார்யம் செய்யுமோ, செய்யாதோ?' என்று ஶங்கியாதே கார்யஞ்செய்யுமென்று விஶ்வஸிக்கைக்கு உறுப்பு இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வம். உப₄யவிபூ₄திக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாஶகமான ஸ்வாமித்வத்தைக்கண்டு ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்த₄ாநத்தாலே அகலாமைக்கு உறுப்பு, தாழநின்றவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வப₄ாவமான ஸௌஶீல்யம். அதீந்த்₃ரியனென்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலே கண்டு ஆஶ்ரயிக்கைககு உறுப்பு தன்வடிவைச் சக்ஷுர்விஷயமாக்குகையாகிற ஸௌலப்₄யம்; 123. "सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि" (ஸர்வபாபேப்₄யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்கிறபடியே ப்ராப்திவிரோதி₄யைப்போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு, ப்ராப்தாவான இவன் கீழ்நின்ற நிலையும் மேல போக்கடியும் அறிகைக்கும் அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தங்களான ஜ்ஞாநஶக்திகள்—என்கை.

ஸௌகர்யாபாத₃கங்களான கு₃ண சதுஷ்கத்திலும் ஸௌலப்₄யம் ப்ரத₄ாநமாகையாலே. அந்த ஸௌலப்₄ய காஷ்டை₂யை அருளிச்செய்கிறார் 'இங்குச்சொன்ன' என்று தொடங்கி.

மூ. 139. இங்குச்சொன்ன ஸௌலப்₄யத்துக்கு எல்லைநிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

வ்யா:—அதாவது-இப்பத₃த்தில் ஆஶ்ரயண உபயோகி₃யாகச்சொன்ன ஸௌலப்₄யத்துக்கு ஸீமாபூ₄மி /"தமருகந்த

/ முதல்-திருவ-44.

தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதர் உகந்தது ஒன்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டு ஸதா₃ ஸந்நிதி₄ பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரம்—என்கை.

இதுதன்னை உபபாதி₃க்கிறார் இதுதான் என்று தொடங்கி.

மூ. 140. இதுதான் பரவ்யூஹ விப₄வங்கள் போலன்றிக்கே கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான் தே₃ஶவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத பரவ்யூஹங்களும், காலவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடிபோன விப₄வமும் போலன்றிக்கே, ஆஸந்நமாய் அநவரதஸந்நிதி₄ பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே, அநவரதம் கண்ணாலே காணலாம்படி இருக்கும்—என்கை.

'இக்கு₃ணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே காணலாமோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்' என்று.

மூ. 141. இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

வ்யா:— அதாவது–ஸௌகர்யாபாத₃கமாகவும் கார்யாபாத₃கமாகவும் சொன்ன இக்கு₃ணங்கள் எல்லாம், இவை காண்கையிலே அபேக்ஷையுடைய நமக்கு நம்முடைய பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்—என்கை.

பெருமாள்பக்கலிலே இக்கு₃ணங்களுக்குப்ரகாஶகங்களாயுள்ளவற்றைச் சொல்லி, 'இவற்றுடனே நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்' என்கிறார் 'திருக்கையிலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 142. திருக்கையிலே பிடித்த தி₃வ்யாயுத₄ங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும்,

முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்₄மத்திலே அழுத்தின திரு வடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்.

வ்யா:—அதாவது—கார்யகரத்வ உபயோகி₃யான ஜ்ஞாந ஶக்திகளுக்கு ப்ரகாஶகமாம்படி திருக்கைகளிலே த₄ரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஶங்க₂சக்ராதி₃ தி₃வ்யாயுத₄ங்களும், வாத் ஸல்ய ப்ரகாஶகமாம்படி வைத்து அஞ்சலென்ற கையும், ஸ்வாமித்வ ப்ரகாஶகமாகக் கவித்த முடியும், ஸௌஶீல்ய ப்ரகாஶகமான முக₂மும் முறுவலும், அனைவர்க்குங்கண்டு பற்றலாம்படியானஸௌலப்₄ய ப்ரகாஶகமான ஆஸநபத்₃மத் திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க்கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையே அநந்யக₃திகளான நமக்கு ரக்ஷகம்—என்கை.

'உபாய உபேய நிஷ்டூர்க்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்னபடியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிறார் 'ரக்ஷகத்வ போ₄க்₃யத்வங்கள் இரண்டுந் திருமேனியிலே தோற்றும்' என்று.

மூ. 143. ரக்ஷகத்வ போ₄க்₃யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

வ்யா:— அதாவது—ரக்ஷணபரிகரமான தி₃வ்யாயுத₄ங்க ளோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடுங் கூடியிருக்கை யாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றுகையாலும் * "அணியாராழியுஞ் சங்கமுமேந்தும்" || "முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்கிறபடியே அவைதானே அழகுக்கு உடலாய், வைத்தஞ்சல் என்ற கையும் முக₂மும் முறுவலும் ஆஸநபத்₃மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஓரொன்றே அழகுக்கு எல்லைநிலமாயிருக்கையாலே போ₄க்₃யதவம் தோற்றுகையாலும், இரண்டும் திருமேனியிலே ப்ரகாஶிக் கும்—என்கை. ஆக, நாராயண பதா₃ர்த்த₂த்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

---

* திருவாய் 8-3-6. || திருவாய் 3-1-1.

இனி, 'சரணௌ' என்கிற பத₃த்துக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் 'சரணௌ—திருவடிகளை' என்று.

மூ. 144. சரணௌ—திருவடிகளை.

இந்த த்₃விவசனத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும், உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—'சரணௌ' என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத்தால், /"இணைத்தாமரையடி" என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்து வைத்தாற்போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், த்₃விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது-என்கை.

இனி. உபாயத்வ ஏகாந்தமான இதன் கு₃ணதி₄க்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பிராட்டியும்' என்று தொடங்கி.

மூ.146. பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; ‡திண்கழலாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—ஸ்ரீமத்பத₃த்திலே புருஷகாரபூ₄தையாகச்சொன்ன பிராட்டியும், அவள் தானே சிதகுரைக்கிலும் * "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்னும்படி நாராயண பத₃த்திற்சொன்னகு₃ணவிஶிஷ்டனான அவனும் கைவிடிலும். திருவடிகள் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே துவக்கிக்கொள்ளுகையாலே கைவிடாது; ‡ "வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்" என்கிறபடியே பற்றினாரை நழுவவிடாதே திண்மையை யுடைத்தாயிருக்கும்—என்கை.

/பெரியதிரு1-8-3. *பெரியாழ்திரு4-9-2. ‡திருவாய்1-2-10.

இந்த குணதிக்யத்தைப்பற்றவுமன்றிக்கே. இவன் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகையென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'சேஷிபக்கல்' என்று தொடங்கி.

மூ.147. சேஷிபக்கல் சேஷபூதன் இழியும்துறை; ப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே,

வ்யா:—அதாவது— சேஷிபக்கல் ஆச்ரயிக்க இழியும் சேஷபூதன் தன ஸ்வரூபாநுகுணமாக இழியுந்துறை திருவடிகள்; ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாப்போலே—என்கை.

'திருவடிகளைச்சொன்னஇது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம்' என்கிறார். மேல் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 148. இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், குணப்ரகாசகமுமாய், சிசுபாலனையும அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளுந் திருமேனியை நினைக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது-'சரணௌ'என்று விக்ரஹ ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்ன இத்தால் * "திருவிருந்த மார்வன்" என்னும்படி ஸ்ரீமத்பதத்திற்சொன்ன புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபதத்திற்சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய். || "பலபல நாமுஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்" என்கிறபடியே ப்ரத்வேஷ பரனாய் நிந்தோக்திகளைப் பண்ணித்திரிந்த சிசுபாலனையும் உட்பட || "அலவலைமை தவிர்த்த அழகன்" என்கிறபடியே தன்னழகாலே த்வேஷாதிகள் போம்படி திருத்தி † "திருவடி தாட்பாலடைந்த" என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையுடைத்தான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறது—என்கை.

* மூன்-திருவ-57. || பெரியாழ்திரு4-3-5. † திருவாய்7-5-3.

அநந்தரம். 'ஶரணபதா₃ர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஶரணம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 149. ஶரணம-இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

வ்யா:-அதாவது-124 "उपाये गृहरक्षित्रोः शब्दः शरणमित्ययम्। वर्तते सांप्रतं चैष उपायार्थैकवाचकः॥" (உபாயே க்₃ருஹரக்ஷித்ரோஶ் ஶப்₃த₃ஶ்ஶரணமிதயயம்। வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்தைக₂க வாசக:॥) எனகிறபடியே ஶரணஶப்₃த₃ம் ரக்ஷிதாவுக்கும் க்₃ருஹத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வாசகமேயாகிலும். இவ்விடத்தில் உபாயத்துக்கே வாசகமாகையாலும். உபாய க்ருத்யம் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரகரணமாகையாலும். "இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக" என்று இப்பத₃த்துக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார். இஷ்டாநிஷ்டங்கள் தாம் இன்னவையெனுமத்தைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். ஶ்ரிய:பதிப்படியிலும் "அநிஷ்டமாகிறது-அவித்₃யையும், அவித்₃யா கார்யமான ராக₃த்₃வேஷங்களும். புண்ய பாபரூபமான கர்மங்களும். தே₂வாதி₃ சதுர்வித₄ ஶரீரங்களும். ஆத்₄யாத்மிகாதி₃ து₃:க்க₂பரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது—அர்ச்சிராதி₃ மார்க₃க₃மநமும். பரமபத₃ ப்ராப்தியும். பரமாத்மத₃ர்ஶநமும். கு₃ணாநுப₄வகைங்கர்யங்களும்" என்று ஸங்க்₃ரஹேண அருளிச்செய்தார்; ஆகையால், இவ்விடத்திலும். அவை வக்தவ்யங்கள்.

கீழ் நிர்த்₃தே₃ஶித்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்ன தன் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால், ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது' என்று.

மூ. 150. இத்தால், ப்ராப்யந் தானே ப்ராபகம் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தை உபாய மாகச் சொல்லுகிற இத்தால். ப்ராப்ய வஸ்துதானே ப்ரா பகம் என்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது—என்கை.

'கீழ் ப்ராப்யப்ரஸங்க$_3$ம் உண்டோ?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிறே' என்று.

மூ. 151. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிறே.

வ்யா:—அதாவது— ஸமஸ்தபத$_3$மான பூர்வபத$_3$த்திற் சொன்ன லக்ஷ்மீவிஶிஷ்டத்வமும்,கலயாணகு$_3$ணயோக$_3$மும். தி$_3$வ்யமங்க$_3$ள விக்ரஹோபேதத்வமும் ஆகிற மூன்றும். 125. "श्रिया सार्धं-आस्ते" (ஶ்ரியா ஸார்தத$_4$ம்-ஆஸ்தே) 126. "सर्वान् कामान् अश्नुते" (ஸர்வாந் காமாந் அஶ்நுதே) 127 "सदा पश्यन्ति" (ஸதா$_3$ பஶ்யந்தி) என்று இவனுக்கு அநுப$_4$வவிஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவையாகையாலே ப்ராப்யமிறே—என்கை.

ஆனால். இத்தை உபாயமாக்குகிறதுதானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இவன் செயலறுதியாலே உபாய மாக்குகிறானித்தனை' என்று.

மூ. 152. இவன் *செயலறுதியாலே உபாயமாக்கு கிறானித்தனை.

வ்யா:—அதாவது—அகிஞ்சநனாய் அநந்யக$_3$தியாயிருக்கிற இவன். தன் *செயல் மாட்சியாலே போ$_4$க்$_3$யமான பாலை மருந்தாக்குவாரைப்போலே, ப்ராப்யமானதுதன்னையே ப்ரா பகமாக்குகிறானித்தனை—என்கை.

இதுதன்னாலே இவ்வுபாயத்துக்கு ஓரதிஶயம் சொல்லு கிறது என்கிறார் 'சரணௌ ஶரணம் என்கையாலே' என்று தொடங்கி.

---

*செயலறுதி—செயலற்றுப்போகை; செயல் மாட்சி—செயல் மாண்டுபோகை.

மூ. 153. "சரணௌ ஶரணம்" என்கையாலே உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது-"சரணௌ ஶரணம்" என்று ப்ராப்ய வஸ்துதன்னையே ப்ராபகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம் வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் இது என்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

அநந்தரம். க்ரியாபத$_3$த்துக்கு அர்த்த$_2$ம் அருளிச்செய்கிறார் 'ப்ரபத்$_3$யே-பற்றுகிறேன்' என்று.

மூ. 154. ப்ரபத்$_3$யே-பற்றுகிறேன்.

வ்யா:—இப்பத$_3$ம் 'பத$_3$ க$_2$தௌ'என்கிற த$_4$ாது ஸித்$_3$த$_4$மாகையாலே க$_3$திவாசியாகையாலும், உத்தமனாகையாலும், 'பற்றுகிறேன்' என்று இதுக்கு அர்த்த$_2$ம்அருளிச்செய்கிறார்.

'இதுதான் மாநஸ வாசிக காயிக ரூபையான த்ரிவித$_4$ க$_3$தியையும் காட்டவற்றாகையாலே, அதில் எந்தக் கரணத்தால் உண்டான பற்றுதலைச் சொல்லுகிறது?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'வாசிகமாகவும்' என்றுதொடங்கி.

மூ.155.வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு அழிவில்லை (இழவில்லை); 'ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்' ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது.

வ்யா:-அதாவது-128"भव शरणं"(ப$_4$வஶரணம்)இத்யாதி$_3$ப்படியே,ரக்ஷிக்கவேணும்,என்று ப்ரார்த்தி$_2$க்கையாகிறகேவல வாசிகமாகவும் 129. "अञ्जलिः परमा मुद्रा क्षिप्रं देवप्रसादिनी" (அஞ்ஜலி: பரமா முத்$_3$ரா க்ஷிப்ரம் தே$_3$வப்ரஸாதி$_3$நீ) என்கிற படியே ப$_4$க$_3$வத் ப்ரஸாத$_3$ ஹேதுபூ$_4$தமான அஞ்ஜலியை ப்ரயோகி$_3$த்தல். நிஷாத$_3$ காகாதி$_3$களைப்போலே ரக்ஷகவஸ்து

இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் ப2லஸித்3தி4க்கு /அழிவில்லை. 130. "ज्ञाना-न्मोक्षः" (ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:) என்கிறபடியே. ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷம் என்கையாலே. மாநஸமான பற்றுதல் ஆகக்கடவது-என்கை. அதாவது-ஒரு பு3த்3தி4விஶேஷம். இந்த பு3த்3தி4 விஶேஷந்தன்னைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீய:பதிப்படியிலும். "இந்த பு3த்3தி4விஶேஷமாகிறது-அநந்யார்ஹஶேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமாய். இதரோபாயவ்யாவ்ருத்தமாய். ப4க3வத்3ரக்ஷகத்வாநுமதிரூபமாய். ஸக்ருத3நுஷ்டே2யமாய். வ்யபி4சாரவிளம்ப3வித்4ரமாய், ஸர்வாதி4காரமாய். நியமஶூந்யமாய். அந்திமஸ்ம்ருதி நிரபேக்ஷமாய், ஸூஶகமாய். யாச்ஞாக3ர்ப்ப4மாய் த்3ருட4த்4யவஸாயரூபமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிஶேஷம்" என்று அருளிச்செய்தார். ஆகையால். இவ்விடத்தே அதுவும் அநுஸந்தே4யம்.

*இப்படி மாநஸமாத்ரமே அமையுமோ? * "சிந்தையாலும்" இத்யாதி3ப்படியே த்ரிவித4கரணத்தாலும் ஸ்வீகரிக்கவேண்டாவோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'உபாயம் அவனுகையாலும்' என்று தொடங்கி.*

மூ.156. உபாயம் அவனுகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்ப3ந்த4ம் இல்லை.

வ்யா:— *அதாவது-ப2லஸித்3தி4க்கு உபாயம்-பற்றப்படுகிற ஈஶ்வரனுகையாலும். கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாதப்ரதீதியில உபாயம்போல் தோற்றிக்கழியுண்டு போமதொழிய. ஸாக்ஷாத் உபாயம் அல்லாமையாலும் ப2லஸித்3தி4க்கு அத்4யவஸாயாத்மகமான ஸ்வீகாரம் ஒன்றுமேயமையும். இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்ப3ந்த4ம் இல்லை—என்கை. அத2வா. இப்படி*

---

*| (பா) இழவில்லை. * திருவாய் 6-5-11.*

ஒரொன்றிலே ஓதுக்கிச்சொல்லுகிறதென்? த்ரிவித₄கரணத் தாலும் பற்றுகலைச் சொன்னுலோவென்ன. 'உபாயம்' இத்யாதி₃யாலே அருளிச்செய்கிருராகவுமாம். அப்போதைக்கு ஒரொன்றே அமையும். இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்ப₃ந்த₄ம் இல்லை—என்கை. நிர்ப்ப₃ந்த₄ம் இல்லை என்கை யாலே, இந்த ஸ்வீகாரம் த்ரிவித₄கரணத்தாலும் உண்டா ளுலும் குறையில்லையென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "இப்ரபத₃நம் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏககரணத் தாலே உண்டாகவுமாம்; ப₂லஸித்₃தி₄க்குக் குறையில்லை. அதி₄ காரிபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும். ப₂லஸித்₃தி₄க்கு ஏககரணமே அமையும்; உபாயபூர்த்திக்கு ஸ்ரீய:பதித்வமும் வாத்ஸல்யாதி₃ குண₃யோக₃மும், தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறப்போலே. அதிகார(ரி)பூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்" என்றிறே பரந்த படியில் இவர்தாம் அருளிச்செய்தது.

131. "सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतोऽयं तारयेन्नरम्" (ஸக்ருதே₃வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த₂: க்ருதோயம தாரயேந்நரம்) 132. "सकृदेव प्रपन्नाय" (ஸக்ருதே₃வ ப்ரபந்நாய) இத்யாதி₃களிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸக்ருத்கரணீயையாயிருக்க. வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக?' என்ன. அருளிச் செய்கிறர் 'வர்த்தமான நிர்த்தே₃ஶம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 157. வர்த்தமான நிர்த்தே₃ஶம்—ஸத்வம் தலை யெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்தி₄க்கைக்காக.

வ்யா:— அதாவது— 133. "लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽव्रजं विभो" (லோகவிக்ராந்த சரணௌ ஶரணம் தேऽவ்ரஜம் விபோ₄) /"நின்னடியிணை அடைந்தேன்" *"அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" என்கிறபடியே சொல்லாதே 'ப்ரபத்₃யே' என்று வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது—ப்ரக்ருதியோடேயிருக்கிற

/ பெரியதிரு 5-8-1. * திருவாய் 6-10-10.

இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே 134. "प्रायश्चित्तिरियं सात्र यत्पुनः शरणं व्रजेत्" (ப்ராயஸ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புநஸ்ஸரணம் வ்ரஜேத்) என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமையாலும், அதுதான் ஸக்ருத் க்ருதமானபின்பு புந:கரணம் ஆகாமையாலும், பூர்வப்ரபத்நத்தை அநுஸந்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபடக்கிடக்கிறது—என்கை.

இன்னமும் இவ்வர்த்தமாநத்துக்குச் சில ப்ரயோஜநங்களை அருளிச்செய்கிறார் 'உபாயாந்தரங்களில் என்று தொடங்கி.

மூ. 158. உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலக்ஷேபத்துக்கும், இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-பூர்வவாஸனையாலே அவஸமாக உபாயாந்தரங்களிலே மநஸ்ஸு செல்லாமைக்காவும். இவ்வநுஸந்தாநத்தாலொழியப் போதுபோக்க அரிதாகையாலே காலக்ஷேபத்துக்காகவும். இதனுடைய ரஸ்யதையாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வநுஸந்தாநம் இடைவிடாமல் நடக்கக்கடவதாயிருக்கும்—என்கை.

'இங்ஙனன்றிக்கே, பலஸித்திக்குப் பலகாலம் அநுஸந்திக்கவேணுமென்றாலோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'பேற்றுக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ. 159. பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவும்.

வ்யா:—அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜநங்களுக்காக அன்றிக்கே பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்

திக்கவேணுமென்று ப்ரதிபந்திபண்ணில், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹமான ஸித்தோபாயம் சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே தன்னைக்கொண்டு நழுவும்-என்கை. ஆக, பூர்வவாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, உத்தர வாக்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் 'உத்தர வாக்யத்தாலே—ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது' என்று.

மூ.160. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—ப்ராப்யமாவது—ஸ்ரிய:பதியாய், ஸர்வஸ்வாமியாய் இருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

ப்ராபகவரணாநந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச்செய்கிறார். 'ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை' என்று.

மூ. 161. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

வ்யா:—பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று என்னுமிடஞ் சொல்லுகை இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநம் என்றபடி.

'ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷிக்கவேண்டுவானென்? என்கிற ஶங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'உபாயாந்தரங்களை விட்டு' என்று தொடங்கி,

மூ. 162. உபாயாந்தரங்களைவிட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றினாற்போலே, உபேயாந்தரமான ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டு எல்லையான ப்ராப்யததை அர்த்திக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யஶரணத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகுணமாகக் கர்மஜ்ஞாநப₄க்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரமமான ஸித்₃தோ₄பாயத்தைப் பற்றினாற்போலே. உபேய ப்ரார்த்த₂னை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபோ₄க₃த்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுகு₃ணமாக உபேயாந்தரமான ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்தி₂க்கிறது—என்கை.

நினைவறியும் ஈஶ்வரன் பக்கல் ப்ரார்த்த₂னை மிகையென்றிருப்பார் பண்ணும் பரஸ்நத்தை அநுவதி₃க்கிறார் 'இவன் அர்த்தி₂க்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்' என்று.

மூ.163. இவன் அர்த்தி₂க்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'இவன் பாசுரங் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்' என்று.

மூ.164. இவன் பாசுரங்கேட்டவாறே திருவுள்ளம் உகக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—ருக்₃ணதையாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக்கிடந்த ப்ரஜை ரோக₃ந்தீர்ந்து பஶிவிளைந்து 'சோறு' என்று அபேக்ஷிக்கும் பாசுரங்கேட்டால் பெற்ற தாய் உகக்குமாபோலே. அநாதி₃காலம் ப்ராப்யாந்தரப்ராவண்யமாகிற நோய்கொண்டு இந்த ப்ராப்யத்தில் நசையற்றுக் கிடந்தவன் இதிலே ருசி பிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிற பாசுரங்கேட்டவாறே. ஶேஷியான அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்: அதுக்காக அர்த்தி₂க்கிறானித்தனை—என்கை.

இனி. இவ்வாக்யத்துக்கு ப்ரதிபத₃மும் அர்த்த₂மும் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி. ப்ரத₂மபத₃த்தை உபாத₃நம் பண்ணுகிறார் 'ஸ்ரீமதே' என்று.

மூ. 165. ஸ்ரீமதே–பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

வ்யா:—அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். 'பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு' என்று. இங்கும் ஸ்ரீமச்சப்தத்துக்குப் பூர்வவாக்யத்திற் சொன்ன வ்யுத்பத்தித்வயமும், அதில் அர்த்தமும் மதுபர்த்தமான நித்யயோகமும் அநுஸந்தேயம்.

இரண்டிடத்திலும் நித்யயோகம் ஒத்திருக்கச்செய்தே அவ்வவ தசாநுகுணமாக இவளிருக்கும் இருப்பை அருளிச் செய்கிறார் 'அவன் உபாயமாமிடத்தில்' என்று தொடங்கி.

மூ. 166. அவன் உபாயமாமிடத்தில்_தான் புருஷ காரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனுமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்யவர்த்தகையுமாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது–அவன் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கத்தை ஸஹியாமையாலே தான் உபாய பாவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே,ஸாபராதசேதநருடையஅபராதங்களைப் பார்த்து அவன் சீறுமளவில், அத்தை ஸஹித்து அங்கீகரிக் கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் சேதநர்க்குக் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியா ப்ராப்யனுமிடத் தில், அவனோபாதி கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைஙகர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்கை யாலே, கைங்கர்ய வர்த்தகையுமாயிருக்கும்–என்கை. இது தன்னைப் பரந்தபடியிலே "பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீமச்சப்தம் சேதநருடைய அபராதத்தையும், ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாதந் த்ர்யத்தையுங்கண்டு, 'இவர்கள் அவனுடைய க்ரோதத்துக்கு விஷயபூதராய் நசித்துப்போகாதே, இவனைக்கிட்டி உஜ் ஜீவித்துப்போகவேணும்' என்று ஸாபராதரான சேதநரை

ஈஶ்வரனோடே சேர்க்கைக்காக என்றுமொக்க விடாதேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இங்குத்தை ஸ்ரீமச்ச2ப்3த3ம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4த்வத்தைப் பற்றவும். இவர்கள் பண்ணுங் கைங்கர்யத்தை ஈஶ்வரன் திருவுள்ளத்திலேயொன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும். அநுப4வவிச்சே2த3த்தில் தனக்கு ஸத்தாஹாநி பிறக்கும்படி இருக்கையாலே. நிரந்தர ஸம்ஶ்லேஷத்துக்காகவும். அவனை க்ஷணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஶ்லிஷ்டையாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது'' என்று விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

திருமந்த்ரத்தில் உத்தரபத3த்துக்கு இவ்வுத்தரவாக்யம் விவரணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'இதிலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 167. இதிலே திருமந்த்ரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஶத3மாக அநுஸந்தி4க்கிறது.

வ்யா:—அதாவது–கைங்கர்யப்ரதிஸம்ப3ந்தி4 ஒரு மிது2நமென்னுமிடத்தை ஶாப்3த3மாக ப்ரதிபாதி3க்கிற இந்த வாக்யத்திலே. திருமந்த்ரத்தில் 'நாராயணாய' என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப3ந்தி4 ஒருமிது2நமென்னுமிடம் ஆர்த்த2மாகையாலே அவிஶத3மாகச்சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஶத3மாக அநுஸந்தி4க்கிறது–என்கை. அங்கு 'நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்' என்கிற இவ்வளவொழிய. 'அடிமைகொள்ளுமவன் ஸ்ரீமானாகவேணும்' என்றும், 'அடிமை செய்யுமவன் நிர்மமனாகவேணும்' என்றும் சொல்லாமையாலும். அவை இரண்டும் இங்குச் சொல்லுகையாலுமிறே. அந்தப்பதத்துக்கு இவ்வாக்யம் விவரணமாயிற்று.

இம்மிது2நத்துக்கே அடிமை செய்யவேணும் என்கிற நிர்ப3ந்த4ந்தானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இளைய பெருமாளைப்போலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 168. இளையபெருமாளைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை முறை.

வ்யா:— *அதாவது—135.* "भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते। अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते ॥" *(ப₃வாம்ஸ்து ஸஹ வைதே₃ஹ்யா கி₃ரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே। அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்₃ரதஸ் ஸ்வபதஶ்ச தே॥) என்று பெருமாளும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்த இளையபெருமாளைப்போலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தம்-என்கை. மிது₂ந ஶேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிது₂நகைங்கர்யமிறே ஸ்வரூபப்ராப்தம்.*

இன்னமும் அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யுமளவிலுள்ள வாசியை அருளிச்செய்கிறார். 'அடிமை' என்று தொடங்கி.

மூ. 169. அடிமைதான் ஸித்₃தி₄ப்பதும் ரஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

வ்யா:—*அதாவது—ஸ்வதந்த்ரனை ஈஶ்வரன் உபேக்ஷியாமல் கைங்கர்யங் கொண்டருளும்படி பண்ணுமவள் இவளாகையாலே. 136.* "सीतामुवाच" *(ஸீதாமுவாச) 137.* "सीतासमक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत्" *(ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த₂மித₃ம் வசநம் அப₃ரவீத்) என்று இவள் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப் பெற்ற இளையபெருமாளைப்போலே. இவன் ப்ரார்த்திக்கிற அடிமைதான் ஸித்₃தி₄ப்பதும், மாதாபிதாக்கள் இருவருமான சேர்த்தியிலே ஶுஶ்ரூஷைபண்ணும் புத்ரனுக்குப்போலே, செய்கிற அடிமைதான் ரஸிப்பதும் பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே—என்கை.*

இனி, இரண்டாம் பத₃த்தை உபாத₃ாநம் பண்ணுகிறார் 'நாராயணாய' என்று. அதுக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார், 'ஸர்வஶேஷியாயுள்ளவனுக்கு' என்று.

மூ.170.நாராயணாய–ஸர்வஶேஷியாயுள்ளவனுக்கு

வ்யா:— நாராயணத்வம்–உபயவிபூதி நாதத்வமாகை யாலே, 'ஸர்வஶேஷியாயுள்ளவனுக்கு' என்கிறார். கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாவான் ஶேஷியிறே.

கைங்கர்யந்தான் அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரிதமாகை யாலும். அந்த ப்ரீதிதான் அநுபாவ்ய விஷயாதீநையாகை யாலும். அநுபாவ்ய விஷயம் சொல்ல வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் 'இதிலே திருமேனியையும் குணங்களை யும் சொல்லும்' என்று.

மூ.171.இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

வ்யா:-அதாவது-கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியைச்சொல்லு கிற இப்பதத்திலே. கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபாவியா யிருக்கும் அநுபவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்கள விக்ர ஹத்தையும், கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும்–என்கை. 138. "सदा पश्यन्ति" (ஸதா³ பஶ்யந்தி) என்றும், 139. "सोऽश्नुते सर्वान् कामान्" (ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்) என்றும் இத்யாதி³களிற் சொல்லுகிறபடியே தி³வ்யமங்கள விக்³ரஹ மும் கல்யாண கு³ணங்களும். 140."रसं ह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति" (ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்³த்⁴வாऽऽநந்தீ³ ப⁴வதி) என்கிற ஸ்வ ரூபத்தோபாதி கைங்கர்ய வர்த்த⁴கங்களுமாய், போ⁴க்³யங் களுமாயிறே இருப்பது; 'கு³ணங்கள்' என்று ஸாமாந்யேந சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி³ கு³ணங்களோடு வாத் ஸல்யாதி³ கு³ணங்களோடு ஶௌர்யாதி³கு³ணங்களோடுவாசி யற எல்லா கு³ணங்களும் அநுபா⁴வ்யங்களாயிருக்கையாலே பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணபத³த்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அநுஸந்தே⁴யங்களான கு³ணவிஶேஷங்களும் இப்பத³த்தில் ப்ராப்யதயா அநுஸந்தே⁴யங்கள்; ஆஶ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆகாரத்³வயமுண்டாயிருக்கிறப்போலே,

ஆஶ்ரயிகளான கு₃ணவிஶேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்₃வயமும் உண்டாயிறேயிருப்பது. இவையெல்லாம் பரந்தபடியிலே அருளிச்செய்தார்.

இனி, இப்பத₃த்துக்குத் தாத்பர்யம் இன்னதிலே என்கிறார் 'ஶேஷித்வத்திலே நோக்கு' என்று.

மூ. 172. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

வ்யா:—அதாவது—அநுப₄ாவ்யத்வம் அவிஶிஷ்டமாகையாலே ஸகலகு₃ணங்களும் ப்ரதிபாதிதமாயிருந்தமேயாகிலும், சதுர்த்₂யம்ஶத்தில் சொல்லுகிற வ்ருத்திவிஶேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்க₃மாயிருப்பது ஶேஷித்வமாகையாலே. அதிலே இப்பத₃த்துக்கு நோக்கு—என்கை.

இந்த ஶேஷித்வ கத₂நத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார். 'ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது' என்று.

மூ. 173. ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது.

வ்யா:-அதாவது-141. "सर्वं परवशं दुःखं" (ஸர்வம் பரவஶம் து₃:க்க₂ம்) என்றும், 142. "सेवा श्ववृत्तिः" (ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி: என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஷித்₃த₄மான அப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யம்போலன்றிக்கே, 143. "छाया वा सत्त्वमनुगच्छेत्" (சா₂யா வா ஸத்வ மநுக₃ச்சே₂த்) என்றும், 144. "सा क्रिमर्थं न सेव्यते" (ஸா கிமர்த்த₂ம் ந ஸேவ்யதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, விஹிதமான ப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமிறே இவனுக்கு ரஸிப்பது—என்கை.

இனி இப்பத₃த்தில் விப₄க்த்யம்ஶத்துக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார். 'இந்தச் சதுர்த்தி₂' என்று தொடங்கி.

மூ. 174. இந்தச் சதுர்த்தி₂. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமான உபாய பரிக்₃ரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ராப்தமாயுள்ளதாகையாலே. தாத₃ர்த்₂யப்ரதிபாத₃கமன்றிக்கே. இந்தச் சதுர்த்தி₂, பரிக்₃ரஹித்த உபாயத்தினுடைய ப₂லமான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது—என்கை. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கையாவது—கைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂னையை ப்ரதிபாதி₃க்கை. கைங்கர்யமாவது-ப₄க₃வந் முக₂விகாஸ ஹேதுவான வ்ருத்தி விஶேஷம். இக்கைங்கர்யந்தான் 145. "एतत्साम गायन्नास्ते" (ஏதத் ஸாம கா₃யந்நாஸ்தே) என்றும் 146. "नम इत्येव वादिनः" (நம இத்யேவ வாதி₃ந:) என்றும், 147. "येन येन धाता गच्छति तेन तेन सह गच्छति" (யேந யேந த₄ாதா க₃ச்ச₂தி தேந தேந ஸஹ க₃ச்ச₂தி) என்றும் இத்யாதி₃களில் சொல்லுகிறபடியே வாசிககாயிகரூபமாயிருக்கும்.

'இக்கைங்கர்யம் ப்ரார்த்த₂நீயமாகில் காதா₃சித்கமாகாதோ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'கைங்கர்யந்தான நித்யம்' என்று.

மூ. 175. கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

வ்யா:— அதாவது—ஶேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும். 148. "अकिञ्चित्करस्य शेषत्वानुपपत्तिः" (அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தி:) என்கிறபடியே கிஞ்சித்காராப₄ாவத்தில் அதுதான் அநுபபந்நமாகையாலும். கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யம்—என்கை. ஆகையாலிறே. 149."नित्यकिङ्करः प्रहर्षयिष्यामि" (நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி) என்றும். "नित्यकिङ्करो भवानि" (நித்யகிங்கரோ ப₄வாநி) என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது.

'நித்யமாயிருக்குமாகில் ப்ரார்த்தி₂க்கவேணுமோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'நித்யமாக ப்ரார்த்தி₂க்கே பெறவேணும்' என்று.

மூ. 176. நித்யமாக ப்ரார்த்தி₂த்தே பெறவேணும்.

அதாவது—விஷயம் * உத்துங்க₃மாயிருக்கையாலும், ஆஶ்ரயபூ₄தனான சேதநன் அத்யந்த பரதந்த்ரனாயிருக்கையாலும் ப்ரார்த்த₂நாவிஶேஷம் இல்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்₃தி₄யாமையாலும். நித்யமாக ப்ரார்த்தி₂த்தே பெற வேணும்—என்கை.

இது நித்யப்ரார்த்₂நீயமாகைக்கு நிதா₃நத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'ஶேஷிக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ. 177. ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைக்கை ஶேஷபூ₄தனுக்கு ஸ்வரூபலாப₄மும், ப்ராப்யமும்.

வ்யா:-அதாவது-151. "नाकिञ्चित्कुर्वतः शेषत्वं" (நாகிஞ்சித் குர்வதஶ்ஶேஷத்வம்) என்கிறபடியே ஶேஷிக்கு அதிஶயகரமல்லாத வஸ்துவுக்கு ஶேஷத்வம் இல்லாமையாலே. ஶேஷியான ஈஶ்வரனுக்குத் தன்னுடைய வ்ருத்தி விஶேஷங்களாலே ப்ரீதிரூபமான அதிஶயத்தை விளைக்கை ஶேஷபூ₄தனானவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபலாப₄முமாய். அவனுடைய முகோ₂ல்லாஸாநுப₄வத்துக்குஉறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ராப்யமுமாயிருக்கும்-என்கை. ஆகையாலே. நித்யப்ரார்த்த₂நீயமாயிருக்குமென்று கருத்து.

அநந்தரம். சரமபத₃த்தை உபாத₃நம் பண்ணுகிறார் 'நம:' என்று. அதுக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார், 'கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது' என்று.

மூ. 178. நம:-கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-நமஶ்ஶப்₃த₃ம் ஸாமாந்யேந அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்த்ரத்தில் மத்₄யம பத₃மான நமஶ்ஶப்₃த₃ம்போலே ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்த₂ விரோதி₄கள் மூன்றையும் கழிக்கவற்றாயிருந்ததேயாகிலும், இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே. கைங்கர்யப்ரார்த்த₂நாநந்தரோக்த

*(பா) உத்துங்க₃ தத்வமாயிருக்கையாலும்,

மாகையாலே. இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது—என்கை.

'கைங்கர்யத்துக்குக் களை எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'களையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது' என்று.

மூ.179. களையாவது-தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

வ்யா:- தனக்கென்னப்பண்ணுகையாவது-152. "भोक्ताऽहं, मम भोग्यं"(போ₄க்தாஹம், மம போ₄கே₃யம்) என்கிறபடியே. இத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகை; ப₄க₃வந் முக₂விகாஸஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆத₃ரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய. இதில் போ₄க்த்ருத்வ ப்ரதிபத்தியும், மதீ₃யத்வ ப்ரதிபத்தியும் நடக்குமாகில். அபுருஷார்த்த₂மாயிறே இருப்பது.

இன்னமும் இந்தக் கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு விரோதி₄களானவையும் இதிலே தள்ளுண்ணும் என்கிறார் 'இதிலே அவித்₃யாதி₃களும் கழியுண்ணும்' என்று.

மூ.180. இதிலே அவித்₃யாதி₃களும் கழியுண்ணும்.

வ்யா:—அதாவது—அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே. 153. "अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या अस्वे स्वमिति या मतिः । अविद्यातरुसंभूतिबीजमेतत् द्विधा स्थितम् ॥" (அநாத்மந்யாத்மபு₃த்₃தி₃ர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:| அவித்₃யா தருஸம்பூ₄திபீ₃ஜமேதத் த்₃விதா₄ ஸ்தி₂தம) என்கிறபடியே அநாத்மந்யாத்ம பு₃த்₃த்₄யாதி₃களை வடிவாகவுடைத்தாய்க் கர்மோத்பத்தி காரணமாயிருந்துள்ள அவித்₃யையும், தத்கார்யமானகர்மங்களும், தத்கார்யமாய்வரும் ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄மும். எல்லாம் கழியுண்ணும்—என்கை. ஆகையிறே. த்₃வயவிவரணமான க₃த்₃யத்திலே நமஸ்ஸப்₃தா₃ர்த்த₂த்தை அநுஸந்தி₄த்தருளுகிறவளவில், 154. "मनोवाक्कायैः" (மனோவாக்காயை:) இத்யாதி₃ சூர்ணையாலே.

அக்ருத்யகரணாத்₃யகி₂ல கர்மநிவ்ருத்தியையும், 155. "अनादिकालप्रवृत्त" (அநாதி₃காலப்ரவ்ருத்த) இத்யாதி₃ சூர்ணையாலே. அவித்₃யா நிவ்ருத்தியையும், 156. "मदीयानादि"(மதீ₃யாநாதி₃) இத்யாதி₃ சூர்ணையாலே, ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ நிவ்ருத்தியையும் பா₄ஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தி₂த்தருளிற்று.

ஆனாலும் இதுக்கு ப்ரதா₄நார்ந்த₂ம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநநிவ்ருத்தியாகையாலே. அத்தை உபபாதி₃க்கிறார்மேல். அதில் ப்ரத₂மத்திலே 'கைங்கர்யம் பண்ணும் போது தான் எப்படியாகவேணும்? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் *'...உனக்கே நாமாட்செய்வோம்' என்னும்படியேயாக வேணும்'' என்று.

மூ. 181. "உனக்கே நாமாட்செய்வோம்" என்னும் படியே ஆகவேணும்.

வ்யா:-அதாவது-கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில *'உனக்கே நாமாட்செய்வோம்' என்று. 'உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்கும் இருபபுத்தவிர்ந்து. உனக்கேயுகப்பாக நாங்கள் அடிமை செய்யவேணும் என்கிறபடியே. ஶேஷிக்கே உகப்பாகப் பண்ணவேணும்—என்கை. ||''தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே'' என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

இனி. இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விக்₄நங்களை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸௌந்த₃ர்யம்' இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே.

மூ.182. ஸௌந்த₃ர்யம் அந்தராயம்; கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமும் அப்படியே.

வ்யா:-அதாவது-அவனுடைய விக்₃ரஹஸௌந்த₃ர்யமும் சித்தாபஹாரியாய்க கைசேரப்பண்ணுகையாலே. கைங்கர்யத்துக்கு விக்₄நம்; இந்நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதுர்த்தி₂யிற் சொன்ன கைங்கர்யமும் அபி₄மதவிஷயபரிசர்யைபோலே

* திருப்பாவை-29. || திருவாய் 2-9-4.

ஸ்வரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே. அவனுடைய முக₂ மலர்த்தியே ப்ரயோஜநமாக ¹இருக்குமதுக்கு அதுவும் விக்₄நம்—என்கை.

இப்படியாகையால்,இவ்விரோதி₄நிவ்ருத்தி ப்ரார்த்த₂னை இடைவிடாமல் நடக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் 'கைங்கர்யப்ரார்த்த₂னைபோலே' என்று தொடங்கி.

மூ.183.கைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂னைபோலே, இப்பத₃த்தில் ப்ரார்த்த₂னையும் என்றுமுண்டு.

வ்யா:—அதாவது-சதுர்த்தி₂யிற் சொல்லுகிற கைங்கர்ய ப்ரார்த்த₂னை காத₃ாசித்கமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமா போலே. இப்பத₃த்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்யவிரோதி₄ நிவ்ருத்திப்ரார்த்த₂னையும். இங்கிருக்கும் காலத்தோடு ப்ராபயபூ₄மியிற் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக்கடவதாயிருக்கும்—என்கை.

'கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸ்வபோ₄க்த்ருத்வ உத₃யம் உண்டாமோ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் "'மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு' என்றுநின்றதிறே" என்று.

மூ. 184. "மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு" என்றுநின்றதிறே.

த்₃வயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா:- அதாவது-உன்னுடைய அநுப₄வத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆநந்த₃த்துக்கு ஸ்வபோ₄க்த்ருத்வபு₃த்₃தி₄யை விளைத்து. ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் போ₄ஷஜமானவனே! என்று நித்யஸூரிகள்பேசும் பாசுர

¹ (பா) உடையவனுக்கு.

மாகச் சொல்லாநின்றதிறே—என்கை. ஆகையால் அவ்விஷய வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபோ₄க்த்ருத்வபு₃த்₃தி₄ அங்கும் விளைகையாலே, இப்பத₃த்தில் ப்ரார்த்த₂னை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் ஸித்₃த₄மென்றதாயிற்று. ஆகையிறே முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே
157. “नम इत्येव वादिनः” (நம இத்யேவ வாதி₃ந:) என்றது.

ஆக, புருஷகாரத்தையும், தந்நித்யயோக₃த்தையும், தது₃த்₃ப₄விதமான வாத்ஸல்யாதி₃ கு₃ணங்களையும், அந்த கு₃ணப்ரகாஶகமான தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தையும், கு₃ண விக்₃ரஹ விஶிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தையும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்தையும், தத்ப₂லமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄ ஒருமிது₂நமென்னுமத்தையும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வஶேஷித்வத்தையும், தத்₃விஷய கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்யவிரோதி₄ நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

த்₃வயப்ரகரண வ்யாக்₂யாநம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முமுக்ஷுப்படி—சரமச்லோக ப்ரகரணம்

வ்யாக்₂யாந அவதாரிகை

மத்₄யமரஹஸ்யமான த்₃வயத்தினுடைய அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம் அதில் பூர்வவாக்யத்திற் சொல்லுகிற உபாயவரணம் ஸர்வேஶ்வரன் தானே விதி₄க்கையாலே தத₃பி₄மதமென்னுமத்தையும், வரணாங்க₃மான ஸாத₄நாந்தர பரித்யாக₃த்தையும், வரணத்தில் ஸாத₄நத்வபு₃த்₃தி₄ ராஹித்யத்தையும் ஶாப்₃த₃மாகப் பூர்வார்த்த₄த்தாலே ப்ரதிபாதி₃க்கையாலும், உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபா₄வியான ப்ராப்திப்ரதிப₃ந்த₄க ஸகலபாபவிமோச

நத்தையும், உத்தரார்த்தத்தாலே ஸாத்யமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், த்வயத்துக்கு விவரணமாய், பஞ்சம வேதஸார பூதகீதோபநிஷத்தாத்பர்யமாய், சரமரஹஸ்யமாய் இருந்துள்ள சரமஶ்லோகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸம்ஶய விபர்யயமற அருளிச்செய்கிறார்.

இதில் 'அர்த்தங்கேட்கைக்காகவிறே—எம்பெருமானார் பதினெட்டுப்பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று.

நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையும் பார்த்திறே—இவருடைய ஆஸ்திக்யஆதர பரீக்ஷார்த்தமாகப் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூளுரவுகொண்டு மாஸோபவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று.

நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்டனாய், பரமாத்மநி ரக்தனாய், அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனாய், ப்ரமாண பரதந்த்ரனாய், பகவத்வைபவம் ஶ்ருதமானால் அது உபபந்நமென்னுமடியான விஸ்ரம்பபாஹுள்யமுடையனாய், ஆஸ்திக அக்ரேஸரனாயிருப்பான் ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ஶ்லோகார்த்தஶ்ரவண அநுஷ்டாநத்துக்கு அதிகாரியாகையாலே, அதிகாரி துர்லபத்வத்தாலும் அர்த்த கௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானாருக்கு முன்புள்ளார்; ஸம்ஸாரிகள் துர்க்கதி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே, அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்.

அப்படி உபதேஶித்துவிடுகிறமாத்ரமுமின்றிக்கே, இவ்வர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேணுமென்னும் பரமக்ருபையாலேயிறே, இதுதன்னைப் பலபரபந்தங்களிலும் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரரூபேண இவர் அருளிச்

செய்தது. மற்றுள்ள ப்ரப₃ந்த₄ங்கள் எல்லாவற்றிலும் போலன்றிக்கே ஸ்த்ரீபா₃லர்களுக்கும் அதி₄கரிக்கலாம்படி தெளிய அருளிச்செய்தது, இப்ரப₃ந்த₄த்திலேயிறே.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

இதில் ப்ரத₂மத்திலே இந்த ஶ்லோகார்த்த₂த்தினுடைய கௌ₃ரவத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும் படுத்துகைக்காக, இதுதனக்குச் சரமஶ்லோகமென்று திருநாமமாகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழே சில உபாயவிஶேஷங்களை' என்று தொடங்கி.

மூ. 185. கீழே சில உபாயவிஶேஷங்களை உபதே₃ஶிக்க, அவை துஶ்ஶகங்களென்றும், ஸ்வரூப விரோதி₄களென்றும் நினைத்து ஶோகாவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக்குறித்து, அவனுடையஶோகநிவ்ருத்த்யர்த்த₂மாக 'இனி இதுக்குஅவ்வருகில்லை' என்னும்படியான சரமோபாயத்தைஅருளிச்செய்கையாலே, சரமஶ்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இந்த ஶ்லோகத்துக்குக் கீழேஅநேகாத்₄யாயங்களிலே கர்மஜ்ஞாநாதி₃களான சில உபாய விஶேஷங்களை ஸ்வப்ராப்திலக்ஷண மோக்ஷஸாத₄நமாக விஸ்தரேண உபதே₃ஶித்தருளக்கேட்டு, காயக்லேஶ ரூபமாகையாலும், இந்த்₃ரியஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாவத₄ாநமாகச் சிரகாலம் ஸாதி₄க்கவேண்டியிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டி₂க்க அஶக்யங்களென்றும், ஸ்வஶரீரத்வ கத₂நாதி₃களாலே ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நரூபங்களான இவை விரோதி₄களென்றும் பு₃த்₃தி₄பண்ணி, 'இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெற என்பது ஒன்றில்லை; இனி இழந்தேபோமித்தனையாகாதே' என்கிற ஶோகத்தாலே ஆவிஷ்டனான அர்ஜுநனைக் குறித்து, அவனுடைய அந்த ஶோகம் போக்கைக்காக, 'ஸுஶகத்வத்தாலும், ஸ்வரூபாநு

ருபதையாலும் இனி இதுக்குமேலில்லை' என்னும்படியான சரமமான உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமஶ்லோக மென்று இதுக்குத் திருநாமமாயிருக்கிறது—என்கை.

இனி, இஶ்லோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய் கிறார் 'இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 186. இதில் பூர்வார்த்த₄த்தாலே அதி₄காரி க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்த₄த்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா:—அதாவது—அர்த்த₄த்₃வயாத்மகமான இந்தஶ்லோ கத்தில் பூர்வார்த்த₄த்தாலே இவ்வுபாயத்துக்கு அதி₄காரி யானவன் செய்யும் அம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்த ரார்த்த₄த்தாலே உபாயபூ₄தனான தான் இவனுக்குச்செய்யும் அம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறான்—என்கை.

'அதி₄காரிக்ருத்யமாவது எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அதி₄காரிக்கு க்ருத்யமாவது—உபாயபரிக்₃ரஹம்' என்று.

மூ. 187. அதி₄காரிக்கு க்ருத்யமாவது—உபாய பரிக்₃ரஹம்.

வ்யா:—அதாவது—அதி₄காரியானவனுக்கு இங்குச் செய்யத்தக்கது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கை—என்கை.

'ஆனால், அவ்வளவை விதி₄யாதே உபாயாந்தர பரித் யாக₃ம் சொல்லுவானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார், 'அத்தை ஸாங்க₃மாக விதி₄க்கிறான்' என்று.

மூ. 188. அத்தை ஸாங்க₃மாக விதி₄க்கிறான்.

வ்யா:—அதாவது—அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை உபா யாந்தர பரித்யாக₃மாகிற அங்க₃த்தோடேகூட விதி₄க்கிறான்—என்கை. 158. "प्रक्षाल्य पादावाचामेत् स्नात्वा विधिवदर्चयेत्। स्थित्वार्घ्यं भानवे दद्यात् ध्यात्वा देवं जपेन्मनुं ॥" (ப்ரக்ஷாள்ய பாதா₃வாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதி₄வத₃ர்ச்சயேத்। ஸ்தி₂த்வார்க்₄யம்

ப4ாநவே த3த்2யாத் த்4யாத்வா தே3வம் ஜபேந்மநும்||) என்று ஆசமநாதி3களுக்கு அங்க3மாகச்சொன்ன பாத3ப்ரக்ஷாளநாதி3 யொழிய அவை அநுஷ்டி2க்கவொண்ணாதாற்போலே. இங்கும் வ்யபு3ந்தபத3த்தாலே அங்க3மாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர த்யாக3த்தையொழிய ஸ்வீகாரம் அநுபபந்நம் என்னுமிடம் ஸித்3த4மிறே. ஆகையால், "ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய ஸ்தி3தஸ்சேத்' என்று து3ஷ்கரத்வ பு3த்3தி4 யாலே ஸ்வத:ப்ராப்தமான உபாயாந்தரபரித்யாக3த்தை அநுவதி3த்து ஸித்3தோ4பாயஸ்வீகாரத்தை விதி4க்கிற தென்கிற அநுவாத3பக்ஷம் அயுக்தம்—என்றதாயிற்று.

ஆனால். ஸாமாகத்வாதி3களாலே ராக3ப்ராப்தமான இதுக்கு விதி4தான் வேணுமோ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'ராக3ப்ராப்தமான' என்றுதொடங்கி.

மூ. 189. ராக3ப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைத4மானால் கடுகப்பரிக்3ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

வ்யா:- அதாவது—பே4ாக்3யதையாலே ராக3ப்ராப்தமான க்ஷீரத்தைப் பித்தரோக3த்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி விதி4த்தால் ஶீக்4ரமாகக் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமாபோலே. உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைலக்ஷண்யத்தாலே சேதநனுடைய ராக3த: ப்ராப்தமாயிருந்துள்ள உபாயந்தானே இத்தை ஸ்வீகரியென்னும் விதி4ப்ரயுக்தமுமானால் ஶீக்4ரமாக ஸ்வீகரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே—என்கை.

இனி. இதுக்கு ப்ரதிபத3ம் அர்த்த2ம் அருளிச்செய்வதாக, பூர்வார்த்த4 பத3ஸங்க்2யையை அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் பூர்வார்த்த4ம் ஆறுபத3ம்' என்று.

மூ. 190. இதில் பூர்வார்த்த4ம் ஆறு பத3ம்.

அதில ப்ரத2மபத3த்தை உபாதா3நம் பண்ணுகிறார் 'ஸர்வ த4ர்மாந்' என்று. அதுக்கு அர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார். 'எல்லா த4ர்மங்களையும்' என்று.

மூ. 191. ஸர்வத₄ர்மாந்-எல்லா த₄ர்மங்களையும்.

அதுதான் த₄ர்மமும் ப₃ஹுவசநமும் ஸர்வஶப்₃த₃முமாய் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே இம்மூன்றுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, ப்ரத₂மம் த₄ர்மலக்ஷணத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'த₄ர்மமாவது-ப₂லஸாத₄நமாயிருக்குமது' என்று.

மூ. 192. த₄ர்மமாவது-ப₂லஸாத₄நமாயிருக்குமது.

த₄ர்ம ஶப்₃த₃ம் த்₃ருஷ்டப₂ல ஸாத₄நத்திலும் வ்யாப்தமாகையாலே அத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் 'இங்குச் சொல்லுகிற த₄ர்ம ஶப்₃த₃ம்' என்றுதொடங்கி.

மூ.193.இங்குச் சொல்லுகிற த₄ர்மஶப்₃த₃ம் த்₃ருஷ்டப₂லஸாத₄நங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, மோக்ஷப₂லஸாத₄நங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:-அதாவது-பூர்வோபாயங்கள் தன்னை உபதே₃ஶிக்கிறபோதே த்₃ருஷ்டப₂ல ஸாத₄நங்கள் வ்யாவ்ருத்தங்களாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதே₃ஶித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலும், இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த₄ர்மஶப்₃த₃ம் புத்ரபஶ்வந்நாதி₃ ஐஹிகமாயும், ஸ்வர்க்கா₃தி₃ ஆமுஷ்மிகமாயும் இருந்துள்ள த்₃ருஷ்டப₂லங்களுக்கு ஸாத₄நங்களானவற்றைச் சொல்லுகை யன்றிக்கே, ப₄க₃வத்ப்ராப்திரூபமான மோக்ஷ ப₂லத்துக்கு ஸாத₄நமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

இனிமேல், ப₃ஹுவசநார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அவைதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 194. அவைதான்–ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே ப₃ஹுவசநப்ரயோக₃ம் பண்ணுகிறது.

வ்யா:— அதாவது-அந்த மோக்ஷப₂லஸாத₄னங்கள் தாம் உபப்₃ரும்ஹ்ய , உபப்₃ரும்ஹணங்களாயிருந்துள்ள ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலே விஹிதங்களாய்க்கொண்டு அநேகங்களாய்

இருக்கையாலே, 'த4ர்மாந்' என்று, ப3ஹு வசநப்ரயோக3ம் பண்ணுகிறது—என்கை.

'அப்படியிருந்துள்ளவைதாம் எவை?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'அவையாவன' என்றுதொடங்கி.

மூ. 195. அவையாவன-கர்மஜ்ஞாந ப4க்தியோக3ங்களும், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம வித்3யை, தே3ஶவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தநம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாய பு3த்3த்4யா செய்யுமவையும்.

வ்யா:—அதாவது-கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன, 159 'कर्मणैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः। तस्मादसक्तस्सततं कार्यं कर्म समाचर ॥'' (கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்3தி4மாஸ்தி2தா ஜநகாத3ய:। தஸ்மாத3ஸக்தஸ்ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர) என்று ஸ்வதந்த்ர ஸாத4நமாக உக்தமான கர்மயோக3மும், 160. ''सर्वं कर्माखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते'' (ஸர்வம் கர்மாகி2லம் பார்த்த2 ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே) 161. ''न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते। ज्ञानाग्निस्सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ॥'' (ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்3ருஶம் பவித்ரமிஹ வித்3யதே। ஜ்ஞாநாக்3நிஸ் ஸர்வகர்மாணி ப4ஸ்மஸாத் குருதே தத2ா ॥) என்று சொல்லப்பட்ட கர்மஸாத்4யமான ஜ்ஞாநயோக3மும், 162. ''भक्त्या त्वनन्यया शक्यः'' (ப4க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:) 163 ''मन्मना भव मद्भक्तः'' (மந்மநா ப4வ மத்3ப4க்த:) இத்யாதி3களாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான ப4க்தியோக3மும் ஆகிற இவையும், 164. ''जन्म कर्म च मे दिव्यं एवं यो वेत्ति तत्त्वतः। त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन ॥'' (ஜந்ம கர்ம ச மே தி3வ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:। த்யக்த்வா தே3ஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந ॥) என்று விரோதி4நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ப4க3வத்ப்ராப்திக்கு ஸாத4நமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், 165. ''एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान् स्यात् कृतकृत्यश्च भारत'' (ஏதத்3 பு3த்3த்4வா பு3த்3தி4மாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஶ்ச பா4ரத) என்று

அபி₄மத ப₂லலாப₄த்தாலே க்ருதக்ருத்யனுக்குமென்கிற புருஷோத்தமவித்₃யை. 166. "देशोऽयं सर्वकामधुक्" (தே₃ஶோயம் ஸர்வகாமது₄க்) என்று ஸர்வகாம ப₂ல ப்ராத₃மாகச் சொல்லுகிற புண்யக்ஷேத்ரவாஸம் 167. "सर्वपापविशुद्धात्मा याति ब्रह्म सनातनम्" (ஸர்வபாப விஶுத்₃தா₄த்மா யாதி ப்₃ரஹ்ம ஸநாதநம்) என்று ஸர்வபாபவிமோசந பூர்வகமான ப₄க₃வத் ப்ராப்தியைப் ப₂லமாகச் சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தநம். 168. "घृतेन वाऽथ तैलेन दीपं यो ज्वालयेन्नरः। विष्णवे विधिवद्भक्त्या तस्य पुण्यफलं शृणु॥ विहाय सकलं पापं सहस्रादित्यसन्निभः। ज्योतिष्मता विमानेन विष्णुलोके महीयते॥" (க்₄ருதேந வாऽத₂ தைலேந தீ₃பம் யோ ஜ்வாலயேந்நர:। விஷ்ணவே விதி₄வத்₃ ப₄க்த்யா தஸ்ய புண்ய ப₂லம் ஶ்ருணு॥ விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ராதி₃த்ய ஸந்நிப₄:। ஜ்யோதிஷ்மதா விமாநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே॥) என்று பாபநிவ்ருத்தி பூர்வகமான ப₄க₃வத் ப்ராப்திக்கு ஸாத₄நமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவிளக்கெரிக்கை. அப்படி விரோதி₄நிவ்ருத்தி பூர்வக ப₄க₃வத் ப்ராப்தி ஸாத₄நமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாத₄நபு₃த்₃த்₄யா செய்யப்படுமவையும்—என்கை.

இனி, ஸர்வஶப்₃தா₃ர்த்த₃த்தை அருளிச்செய்கிறார். 'ஸர்வ ஶப்₃த₃த்தாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 196. ஸர்வ ஶப்₃த₃த்தாலே அவ்வவஸாத₄ந விஶேஷங்களை அநுஷ்டி₂க்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்₃யதாபாத₃கங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—த₄ர்மவிஶேஷணமான ஸர்வஶப்₃த₃த்தாலே ப₃ஹுவசநோக்தமான அவ்வோ ஸாத₄ந விஶேஷங்களை அநுஷ்டி₂க்கும் இடத்தில் 169. "सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्यमनर्हः सर्वकर्मसु" (ஸந்த்₄யாஹீநோऽஶுசிர் நித்யம் அநர்ஹஸ் ஸர்வ கர்மஸு) என்கிறபடியே அயோக்₃யனாகாமல், தன்னை அநுஷ்டி₂க்கையாலே அவற்றுக்கு யோக்₃யதையை உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸந்த்₄யாவந்த₃ந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதி₃களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

உக்தத்தை நிக₃மிக்கிறார் 'ஆக' என்றுதொடங்கி.

மூ. 197. ஆக, ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி சோதி₃தங்களாய் நித்யநைமித்திகாதி₃ ரூபங்களான கர்மயோகா₃த்₃யுபாயங்களை என்றபடி.

வ்யா:— அதாவது-ஆக. கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் 170. "चोदनालक्षणार्थो धर्मः" (சோத₃நாலக்ஷணோர்த்தோ₂ த₄ர்ம:) என்று சோத₃னையாகிற விதி₄வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகவுடைத்தான அர்த்த₂ம் த₄ர்மம் என்கையாலே, ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதி₄க்கப்பட்டுள்ளவையாய், நித்யம் நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடைத்தான கர்மயோக₃ம் தொடக்கமான உபாயங்களையென்றபடி— என்கை.

ஸ்வரூபவிருத்₃த₄த்வாத் அத₄ர்மமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றை த₄ர்மம் என்கிறதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'இவற்றை' என்றுதொடங்கி.

மூ. 198. இவற்றை, த₄ர்மம் என்கிறது—ப்₄ரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே.

வ்யா:— அதாவது-ப₄க₃வத₃த்யந்த பாரதந்த்ர்யமாகிற உத்₃தே₃ஶ்யத்துக்கு விரோதி₄யாயிருக்கையாலே அத₄ர்மஶப்₃த₃வாச்யங்களாக ப்ராப்தங்களாயிருக்கிற இவற்றை த₄ர்மமென்று சொல்லுகிறது. ஸ்வத₄ர்மமான யுத்₃த₄த்தை அத₄ர்மம் என்றும், இவற்றை த₄ர்மம் என்றும் ப்₄ரமித்த அர்ஜுநனுடைய நினைவாலேயித்தனை—என்கை. ஆக, ப்ரத₂மபத₃ார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், த்₃விதீயபத₃த்தை உபாத₃ானம் பண்ணுகிறார் 'பரித்யஜ்ய' என்று.

மூ. 199. பரித்யஜ்ய.

இதுவும், த்யாக₃மும் ஸ்வீகாரமும் உபஸர்க்க₃முமாய், த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே, அதில் த்யாக₃வேஷத்தை முந்துற அருளிச்செய்கிறார் 'த்யாக₃மாவது' என்று தொடங்கி.

மூ. 200. த்யாக₃மாவது-உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தி₄த்து, 'ஶுக்திகையிலே ரஜதபு₃த்₃தி₄ பண்ணுவாரைப் போலேயும், விபரீததி₃ஶா க₃மநம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபு₃த்₃தி₄ பண்ணினோம்' என்கிற பு₃த்₃தி₄விஶேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

வ்யா:—அதாவது—இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாக₃மாவது—கேவலம் விடுகை அன்று; கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை அநுஸந்தி₄த்து, 'ரஜதமல்லாத ஶுக்திகையிலே ரஜதபு₃த்₃தி₄ பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஸ்வகார்யஸித்₃தி₄க்கு உடலான ஒருதி₃க்கிலே போகக்கோலித் தத்₃விபரீதமான தி₃க்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும், ப₄க₃வத்ப்ராப்த்யுபாயாபேக்ஷரான நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபு₃த்₃தி₄ பண்ணினோம்' என்கிற பு₃த்₃தி₄விஶேஷத்தோடே விடுகை—என்றபடி.

இனி, உபஸர்க்₃கார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பரி என்கிற' என்று தொடங்கி.

மூ.201. 'பரி' என்கிற உபஸர்க்க₃த்தாலே-பாதகாதி₃களை விடுமாபோலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங்கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

வ்யா:— அதாவது- 'பரி ஸாகல்யே' என்று ஸாகல்யபரமாகக் கொள்ளுமளவில், அது ஸர்வஶப்₃த₃த்திலே உக்தமாகையாலே அபேக்ஷித மல்லாமையாலே, மிகுதிக்கு வாசகமான பரியென்கிற இந்த உபஸர்க்க₃த்தாலே—171. **"ब्रह्महत्या सुरापानं स्तेयं गुर्वङ्गनागमः" (ப்₃ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம்**

குர்வங்க₃நாக₃ம:) என்கிற பாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுமளவில் அவற்றில் புநரந்வயத்துக்கு உறுப்பான ருசி வாஸனைகளோடேகூட 'நாம் இதைச்செய்வதே!' என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதனுய்க்கொண்டு விடுமாபோலே. 172."अथ पातकभीतस्त्वं" (அத₂ பாதகபீ₄தஸ் த்வம்) என்று த₄ர்மதே₃வதை பாதகமாகச் சொன்ன உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில், பு₃த்₃தி₄பூர்வகமாக அவற்றிலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு உறுப்பான ருசியும் அபு₃த்₃தி₄பூர்வகமாக மூளுகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றோடே கூட 'ப₄க₃வதே₃க ஸாத₄நதைகவேஷமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு அத்யந்த விருத்₃த₄மானவற்றை நாம் செய்வதே!' என்கிற லஜ்ஜா ஸஹிதனுய்க்கொண்டு மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராதபடி விடவேணுமென்று சொல்லுகிறது—என்கை.

இனி, 'லயப' அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறுர் 'ல்யப்பாலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 202. ல்யப்பாலே "ஸ்நாத்வா பு₄ஞ்ஜீத" என்னுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்ற வேணும் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது— '(பரி)த்யஜ்ய' என்கிற ல்யப்பாலே 173. "भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्" (பு₄க்த்வா சாந்த்₃ராயணம் சரேத்) என்னுமாபோலன்றிக்கே. 174. "स्नात्वा भुञ्जीत" (ஸ்நாத்வா பு₄ஞ்ஜீத) என்கிற விதி₄ 'புஜிக்குமளவில் ஸ்நாநம்பண்ணியே பு₄ஜிக்கவேணும்' என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே. ஸித்₃தோ₄பாயத்தைப் பரிக்₃ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிக்₃ரஹிக்கவேணுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

இப்படி விட்டேபற்றவேணுமென்கிற இதன் கருத்தை அருளிச்செய்கிறுர் 'சசால' என்றுதொடங்கி.

மூ. 203. "சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:" என்கிற படியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால் கட்டு என்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— 175. "यो वज्रपाताशनिसन्निपातान्न चुक्षुभे नापि चचाल राजा। स रामबाणाभिहतो भृशार्तश्चचाल चापञ्च मुमोच वीरः॥" (யோ வஜ்ரபாதாஶநிஸந்நிபாதாந் ந சுக்ஷுபே₄ நாபி சசால ராஜா। ஸ ராமபா₃ணாபி₄ஹதோ ப்₄ருஶார்த்த: சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:॥) என்கிற ஶ்லோகத்தில்— ராவணன் ராமஶரங்களாலே மிகவும் ஈடுபட்டு. நிலைகலங்கி. போகப் பார்த்தவளவிலும். கையில் வில்லிருக்குமளவும் பெருமாள் போகவொட்டாமையாலே பின்பு போகட்ட வில்லு கையில இருந்தபோது ப்ரதிபக்ஷ ஜயத்துக்கு ஸாத₄ந மாகாதமாத்ரமன்றிக்கே 176. "गच्छानुजानामि" (க₃ச்ச₂ாநுஜாநாமி) என்று பின்பு பண்ணின அநுமதி பெருமாள் அப்போது பண்ணக்காணாமையாலே போகவொண்ணாதபடி கால்கட்டானமையைச் சொல்லுகிறபடியே. உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே ஈஷத₃ந்வயங் கிடக்கிலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாத₄நமாகாத மாத்ரமன்றிக்கே பேற்றுக்கு ப்ரதிப₃ந்த₄கமாய்த் தலைக்கட்டும்—என்றபடி.

இன்னமும். இவற்றில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாமென்னுமத்தை ஒ்த்₃ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறப்பு' என்று.

மூ. 204. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு.

வ்யா:—அதாவது-முன்பே வரப்ரதா₃நத்தைப் பண்ணி வைத்து. இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாதென்று ஆப₄ாஸமான ஸத்யத₄ர்மத்தைப்பற்றி நின்று 177. "रामो विग्रहवान् धर्मः" (ராமோ விக்₃ரஹவாந் த₄ர்ம:) என்கிற பெருமாளோடே கூடி வாழ இருந்த பேற்றை இழந்த சக்ரவர்த்தியைப்போலே

ஆப₄ாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கை யாகிறது 178. "कृष्णं धर्मं सनातनं" (க்ருஷ்ணம் த₄ர்மம் ஸநாதநம்) என்று ஸநாதநத₄ர்மமான ப₄க₃வத்₃விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழக்கைக்கு உறுப்பாய் விடும்—என்கை.

இனி, இங்குச்சொன்ன ஸர்வத₄ர்ம பரித்யாக₃த்தின் கருத்து அறியாதார் சொல்லும் தூ₃ஷணத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக, தத்பக்ஷத்தை உத்க்ஷேபிக்கிறார் 'ஸர்வத₄ர்மங்களையும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 205. ஸர்வத₄ர்மங்களையும்விட்டு என்று சொல்லுகையாலே, சிலர் 'அத₄ர்மங்கள் புகுரும்' என்றார்கள்.

வ்யா:-அதாவது-த்யாஜ்யமான த₄ர்மந்தான் 'இத₃ம் குரு, இத₃ம் மாகார்ஷீ:' என்று விதி₄நிஷேத₄ாத்மகமாயிருக்கையாலே 'ஸர்வத₄ர்மங்களையும் விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே விஹிதாநுஷ்டா₂நத்தோபாதி நிஷித்₃த₄பரிஹாரமும் ஒக்கத் தள்ளுண்ணுமளவில், அடைத்த கதவைத் திறந்தால் நிஹீந பதா₂ர்த்த₂ங்கள் புகுருமாபோலே அத₄ர்மங்களான நிஷித்₃த₄ ப்ரவ்ருத்திகள் புகுருமென்று சிலர் சொன்னார்கள்—என்கை.

அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் 'அது கூடாது; அத₄ர்மங்களைச் செய் என்று சொல்லாமையாலே' என்று.

மூ. 206. அது கூடாது; 'அத₄ர்மங்களைச்செய்' என்று சொல்லாமையாலே.

வ்யா:—அதாவது—ஸர்வத₄ர்மங்களையும் விடச்சொன்ன இத்தால் அத₄ர்மங்கள் புகுருமென்கிற இது ஸம்ப₄வியாது: த₄ர்மங்களை விடச்சொன்ன மாத்ரமொழிய அத₄ர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே—என்கை.

'அத₄ர்மநிவ்ருத்தியும் த₄ர்மஶப்₃த₃ வாச்யமாகையாலே, அத்தைவிடச்சொன்னால், அத₄ர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம்

அர்த்தமாத் உக்தமாகாதோ?' என்கிற ப்ரதிவாத்யுக்தியை அநுவதிக்கிறார் 'தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோவென்னில்' என்று.

மூ. 207. 'தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோ?' என்னில்,—

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகாது; தர்ம ஶப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே' என்று.

மூ. 208. ஆகாது; தர்மஶப்தம் அதர்மநிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

வ்யா:—அதாவது—தர்மங்களை விடச்சொன்ன இத்தால் 'அதர்மங்களைச் செய்' என்னுமிடம் தன்னடையே சொல்லிற்றாகாது; தர்மஶப்தம் அதர்மநிவ்ருத்யாதி அங்க ஸஹிதமாய் ப்ரதானமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டானத்தைக் காட்டுமதொழிய, ஸாமாந்யேந அதர்ம நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தைக் காட்டாமையாலே—என்கை.

"அதர்மநிவ்ருத்திக்கு தர்மஶப்தவாச்யத்வம் முக்யமாக இல்லையேயாகிலும், ஸர்வஶப்த ஸாஹித்யத்தாலே தர்மஶப்தம் விஶேஷணபூதமான இதுதன்னையுங் காட்டாதோ?" என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'காட்டிலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 209. காட்டினாலும், அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றமித்தனை.

வ்யா:—அதாவது—அப்படிக் காட்டிற்றாகிலும், அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமல்லாமையாலே, அத்தையொழிந்த விஹிதாநுஷ்டானரூப தர்மங்களானவற்றைச் சொல்லிற்றமித்தனை—என்கை.

இங்ஙன் ஒதுக்குகிறது என்கொண்டு?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'தன்னையும்' என்று தொடங்கி.

மூ.210. தன்னையும், ஈச்வரனையும், பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகுர வழியில்லை.

வ்யா:— அதாவது—அதர்மாநுஷ்டாநம் சேஷிக்கு அநிஷ்டமாகையாலே, அவனுக்கு அதிசயகரனுமது ஒழிய அநிஷ்டகரனுகை சேராதபடியான ஸ்வரூபத்தையுடைய தன்னைப் பார்த்தாலும். ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்காஸஹதை யாலே இத்தலையில் ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தியொழிய ப்ரவ்ருத்யம் சத்தில் ஒன்றையும் பொறாத உபாயபூதனான ஈஸ்வரனைப் பார்த்தாலும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு பலம் அவனுடைய ப்ரீதியாகையாலே தாத்ருசமான பலத்தைப் பார்த்தாலும். இம்மூன்றுக்கும் விருத்தங்களான அவை புகுரவழியில்லை-என்கை. ஆகையால் தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டிற்றாகிலும் அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளவேணும் என்று கருத்து.

அநந்தரம் த்ருதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'மாம்' என்று; அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஸர்வ ரக்ஷகனாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 211. மாம்—ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கையாளாய், உன்னிசைவுபார்த்து, உன் தோஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு, உனக்குப்புகலாய், நீர்சுடுமா போலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

வ்யா:— அதாவது— 'நம்முடைய ரக்ஷணம் இவன் பண்ணுமோ? பண்ணானோ?' என்று ஸம்சயிக்கவேண்டாதபடி ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்தில் தீக்ஷிதனாய், 'தன்பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு கலப்பற்று இருக்குமோ?' என்ன வேண்டாதபடி 179 "सेनयोरुभयोर्मध्ये रथं स्थापय" (ஸேநயோருபயோர் மத்யே ரதம் ஸ்தாபய) என்று ஏவிக்கார்யங்கொள்ளலாம்படி உனக்குக் கையாளாய்,

உன்னை ரக்ஷிக்கையில் உண்டான நசையாலே 180. "रक्ष्यापेक्षां प्रतीक्षते" (ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம ப்ரதீக்ஷதே) என்கிறபடியே ரக்ஷ்யபூ₄தனுன உன் இசைவுபார்த்து. 'நங்குற்றங்கண்டு இகழுமோ?' என்று அஞ்சவேண்டாதபடி அஸ்தா₂நஸ்நேஹ காருண்ய த₄ர்மாத₄ர்மாதி₄யாகுலஞன உன் தே₃ஷத்தை பே₄க்₃யமாகக்கொண்டு, அஶரண்யஶரண்யனுகையாலே நீயும் பிறரும்உனக்குத் தஞ்சமல்லாத த₃ஶயில் ஒதுங்கலாம் படியான புகலாய், ஸத்யமேஸ்வபா₄வமான ஜலம் ஔஷ்ண் யத்தைப் ப₄ஜிக்குமாபோலே அபராத₄க்ஷாமணம் பண்ணி க₄டிப்பிக்கும் புருஷகாரபூ₄தரே /"தாமரையாளாகிலும் சித குரைக்குமேல்"என்கிறபடியே குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றும் போதும். விடக்ஷமனன்றிக்கே /"என்னடியாரதுசெய்யார்" என்று மறுதலித்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்கும் என்னை—என்கை.

'மாம்' என்று விப₄வரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறவற்றை அருளிச்செய்கிருர். 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ.212. இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும், தே₃வதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— 'என்னை' என்று அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகிநிற்கிற தன்னை வரணீயனுகச் சொன்ன இத்தாலே, தே₃ஶவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே காணவும் கிட்டவும் ஒண்ணுதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும். அஸாதா₄ரண விக்₃ரஹயுக்தமன்றிக்கே உபாயாந்தர நிஷ்டா₂ர்க்கு உத்₃தே₃ஶ்யமாயிருக்கிறஅக்₃நீந்த்₃ராதி₃ தே₃வதாந்தர்யாமித்வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது—என்கை.

த₄ர்மங்களையெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப் பற்றச்சொல்லுகையாலே ப₂லிதமானதொரு அர்த்த₂ விஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிருர் 'ச₄ர்ம ஸம்ஸ்தா₂பநம்' என்றுதொடங்கி.

/ பெரியாழ்திரு 4-9-2.

மூ. 213. த₄ர்ம ஸம்ஸ்த₂ாபநம் பண்ணப்பிறந்த வன்தானே'ஸர்வ த₄ர்மங்களேயும் விட்டு என்னேப் பற்று' என்கையாலே ஸாக்ஷாத்₃ த₄ர்மம் தானேயென்கிறது.

வ்யா:-*அதாவது–181.* "धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे" *(த₄ர்ம ஸம்ஸ்த₂ாபநார்த்த₂ாய ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃) என் கிறபடியே ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலான த₄ர்மத்தை ஸ்த₂ாபிப்ப தாகப் பிறந்தவன்தானே-'ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று 'மோக்ஷஸாத₄நதயா ஶாஸ்த்ரஸித்₃த₄ங்களான ஸர்வத₄ர்மங் களேயும்விட்டு என்னேப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே. அவை ஸாக்ஷாத்₃ த₄ர்மங்களன்று. ஸ்த₂ாபநீயமான ஸாக்ஷாத் த₄ர்மம் 182.*"कृष्णं धर्मं सनातनं" *(க்ருஷ்ணம் த₄ர்மம் ஸநாதநம்) என்று ஸநாதநத₄ர்மமான தானே யென்னுமிடம் சொல்லு கிறது—என்கை.*

'இத்தால் என் சொல்லுகிறது?' என்ன, அருளிச்செய் கிறார் 'இத்தால் விட்ட ஸாத₄நங்களில் ஏற்றஞ்சொல்லு கிறது' என்று.

மூ. 214. இத்தால், விட்ட ஸாத₄நங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—*அதாவது—இப்படிச்சொன்ன இத்தால். கீழ் விட்ட ஸாத₄நங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாத₄நத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது—என்கை.*

'அதுதான் எது?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது' என்று தொடங்கி.

மூ. 215. அதாவது—ஸித்₃த₄மாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வஶக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந் தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

வ்யா:—இத்தால், கீழ்விட்ட ஸாத4நங்களிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது,-சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே தன் ஸ்வரூப ஸித்3தி4யாம்படி இருக்கையன்றிக்கே ஸநாதந த4ர்மமாகையாலே ஸித்3த4மாய், 183. "यस्सर्वज्ञः सर्ववित्" (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) இத்யாதி3களிற் சொல்லுகிற ஸர்வஜ்ஞ விஷயமாகையாலே பரமசேதநமாய், 184. "परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते" (பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதை4வ ஶ்ரூயதே) என்கிறபடியே ஸர்வஶக்தியாய், சேதநஸாத்4யமாய் நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாஶமுண்டாம்படியிருக்கையன்றிக்கே ஸித்3த4வஸ்துவாயிருக்கையாலே நிரபாயமாய், பரதந்த்ரனான இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிராதே ப்ராப்தமாய், கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதநத்வாதி3களாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை—என்றபடி.

இந்த ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வத்தை ஸஹேதுகமாக ஸ்தா2பிக்கிறார். 'மற்றை உபாயங்கள்' என்று தொடங்கி மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

மூ. 216. மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்4யங்களாகையாலே, ஸ்வரூப ஸித்3தி4யில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய், அஶக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்3தி4யில் ஈஶ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—இத்தையொழிந்த உபாயங்கள் சேதந ப்ரவ்ருத்தியாலே ஸாதி4க்கப்படுமவையாகையாலே தம்முடைய ஸ்வரூபஸித்3தி4யில் ப்ரவ்ருத்திகரனான சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இவனுக்குச் செய்யவேண்டுமவையறிகைக்கும் அதுதன்னைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் யோக்3யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய் அஶக்தங்களுமாயிருக்கையாலே, சேதநனுடைய இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி

பரிஹாரரூபமான கார்யத்தினுடைய ஸித்₃தி₄யில் 185."फलमत उपपत्तेः"(ப₂லமத உபபத்தே:) என்கிறபடியே ப₂லப்ரத₃த்வோப யோகி₃யான ஸர்வஶக்தித்வாதி₃ உபபத்தியுடையனான ஈஶ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்த உபாயம் ஸித்₃த₄த்வ பரமசேதநத்வ ஸர்வஶக்தித்வங்களாலே அவற்றுக்கு எதிர்த் தட்டாயிருக்கையாலே. அந்யநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்—என்கை.

இனி. இப்பத₃த்திலே ஆஶ்ரயண ஸௌகார்யாபாத₃கங் களான கு₃ணவிஶேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாஶிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். 'இதிலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 217. இதிலே, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்₄யங்களாகிற கு₃ணவிஶேஷங் கள் நேராக ப்ரகாஶிக்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— அத₄ர்மபு₃த்₃தி₄யாலே த₄ர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனுக்குக் குற்றம்பாராதே அபேக்ஷிதார்த்த₂ங்களை அருளிச்செய்கையாலே, வாத்ஸல்யம் ப்ரகாஶிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலும் அருளிச்செய்த அளவன்றிக்கே அர்ஜுநன் ப்ரத்யக்ஷிக்கும்படி பண்ணுகையாலே. ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாஶிக்கிறது; 186. "हे कृष्ण हे यादव" (ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத₃வ) என்று அர்ஜுநன்தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரி மாறுகையாலே. ஸௌஶீல்யம் ப்ரகாஶிக்கிறது; அப்ராக்ருத மான. திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகை யாலே, ஸௌலப்₄யம் ப்ரகாஶிக்கிறது—என்கை. "கு₃ண விஶேஷங்கள்" என்றது. ஆஶ்ரயணத்துக்கு அபேக்ஷிதங் களானவையென்று தோற்றுகைக்காக. 'நேராக ப்ரகாஶிக் கிறது' என்றது—ஸ்பு₂டமாக ப்ரகாஶிக்கிறது—என்றபடி.

இவை எல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு. மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்₄யமாகையாலே. அவதாரப்ரயுக்த மான ஸௌலப்₄யத்தளவன்றிக்கே ஸாரத்₂யேऽவஸ்தி₂தனுய்

நிற்கிற ஸௌலப்₄ய அதிஶயத்தை த₃ர்ஶிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார் 'கையும் உழவுகோலும்' என்று தொடங்கி.

மூ.218. கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும், ஸேநாதூ₄ளிதூ₄ஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்₂யவேஷத்தை 'மாம்' என்று காட்டுகிறான்.

வ்யா:—அதாவது-குதிரைகளை ப்ரேரித்து நடத்துகைக் காகத் திருக்கையிலே த₄ரித்த உழவுகோலும், அவற்றை இடவாய் வலவாய்த்திருப்புகைக்காகவும், நிறுத்தருள வேண்டும் இடத்திலே தாங்கி நிறுத்துகைக்காகவும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், திருமுடியில் ஒன்று ஆச்ச₂ாதி₃யாமல் நிற்கையாலே ஸேநாதூ₄ளியாலே புழுதிபடைத்த திருக் குழலும், * "தேர்கடவிய பெருமான்கனைகழல்" என்கிற படியே, சாத்தின சிறுசதங்கையுந் தானுமாகத் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்₂யவேஷத்தை 'என்னை' என்று காட்டுகிறான்—என்கை. ஆக, த்ருதீய பத₃ார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், சதுர்த்த₂பத₃த்தை உபாத₃ாநம் பண்ணு கிறார் 'ஏகம்' என்று.

மூ. 219. ஏகம்.

அதுக்கு, அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் 'இந்த ஏக ஶப்₃த₃ம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 220. இந்த ஏகஶப்₃த₃ம் ஸ்த₂ாநப்ரமாணத் தாலே அவத₄ாரணார்த்த₂த்தைக் காட்டுகிறது.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வுபாயவிஶேஷத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே பலவிடங்களிலும் அவத₄ாரண ப்ரயோக₃ம் உண்டாகையாலே, உகாரம்போலே இந்த ஏகஶப்₃த₃மும்

* திருவாய் 3-6-10.

ஸ்த2நப்ரமாணத்தாலே அவத4ாரணமாகிற அர்த்த2த்தைக் காட்டுகிறது—என்கை.

இவ்வுபாயத்தை நிர்த்3தே3ஶித்த அநந்தரம் அவத4ாரண ப்ரயோக2ம் பண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதா3ஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார். 'மாமேவ' என்று தொடங்கி.

மூ.221. "மாமேவ யே ப்ரபத்3யந்தே" "தமேவ சாத்3யம்" "த்வமேவோபாய பூ4தோ மே ப4வ" *"ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே.

வ்யா:— அதாவது—187. "मामेव ये प्रपद्यन्ते" (மாமேவ யே ப்ரபத்3யந்தே) என்று என்னையே யாவர் சிலர் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார்கள் என்றும். 188. "तमेव चाद्यं पुरुषं प्रपद्ये" (தமேவ சாத்3யம் புருஷம் ப்ரபத்3யே) என்று ஆத்3யனான அந்தப் புருஷனையே ப்ரபத்திபண்ணுகிறேன் என்றும். 189. "त्वमेवोपायभूतो मे भव" (த்வமேவோபாய பூ4தோ மே ப4வ) என்று நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும் என்றும். * "ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்" என்று 'எனக்கு உபாயந்தருகிற இடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிற இவ்விடங்களில். "மாமேவ" "தமேவ" "த்வமேவ" "நின் பாதமே" என்று ஸ்வீகார்யவஸ்து நிர்த்3தே3ஶாநந்தரம் அவத4ாரணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலே—என்கை.

'ஏதத்3வ்யாவர்த்யம் ஏது' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 222. இத்தால், 'வ்ரஜ' என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபா4வத்தைத் தவிர்க்கிறது.

---

* திருவாய் 5-7-10.

வ்யா:— அதாவது—உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமா மளவில் பௌநருக்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாந் தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில 'மாம்' என்று அஸாதார ணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே ஸித்தமாகை யாலும், இந்த அவதாரணத்தால் 'வ்ரஜ' என்று மேல் சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது— என்கை. இந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அந்வய வ்யதிரேகத் தாலே ஸாதநம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே. இதன் ஸாதநத்வம் அவஶ்யம் கழிக்கவேணுமிறே.

* 'ஸ்வீகாராநந்தரமொழிய உபாயம் கார்யகரமாகாமை யாலே பேற்றுக்கு இது அவஶ்யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது' என்று.

மூ.223. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

வ்யா:—அதாவது-ஸ்வீகாராநந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாற்போலே தத்பூர்வபாவியான ஸ்வீகாரந் தானும் அவனாலே உண்டானது—என்கை. இத்தால், ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயகார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று.

'அவனாலே வருகையாவது என்?' என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'ஸ்ருஷ்டி' என்று தொடங்கி.

மூ.224. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிமுகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.

வ்யா:— அதாவது—கரணகளேபரவிதுரனாய், போகமோக்ஷஶூந்யனாய், அசித்விஶேஷிதனாய்க் கிடக்கிற தஶை யிலே, கரணகளேபர விஶிஷ்டனாய், ஜ்ஞாநவிகாஸயுக்தனும்

படி ஸ்ருஷ்டித்து | 'எதிர்சூழல்புக்கு'' என்கிறபடியே இவனை அங்கீ₂கரிக்கைக்காக அநேக அவதாரங்களைப்பண்ணி, அவதரித்த இடங்களிலே, ஆஶ்ரயணருசி விஶ்வாஸ ஜநகமான தன் கு₃ணசேஷ்டிதாதி₃களை ப்ரகாஶிப்பித்து, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே ப₂லித்தது இது—என்கை.

இவ்வர்த்த₂த்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், 'அதுவுமவனதின்னருளே' என்று.

மூ. 225. "அதுவும் அவனது இன்னருளே."

வ்யா:—அதாவது—||"உணர்விலும்பரொருவனை அவனதருளாலுறற்பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்'' என்று 'உணர்வுமிக்கிருக்கக் கடவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதி₃களுக்கு நிர்வாஹகனான அத்₃விதீயனானவனை, அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிக்கைக்காக, என்னுடைய அபேக்ஷாரூப ஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே இருத்தினேன் என்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், ||"அதுவுமவனதின்னருளே" என்று அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே உண்டானது என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிப₂லமென்றே கொள்ளவேணும்—என்கை.

இப்படியாகையால் இந்த ஸ்வீகாரத்தில் சரக்கற நினைக்கக்கடவனென்கிறார் 'இத்தையொழியவும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 226. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ்செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

வ்யா:–அதாவது–இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷிபண்ணுவானொருவனாகையாலே, இதுக்காகவன்று அவன்

திருவாய் 2-7-6. || திருவாய் 8-8-3.

நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது; இத்தை ஒழியவும் இவ்வாத் மோஜ்ஜீவநகரனை தானே நம்முடைய இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தைச் செய்யுமென்று ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவன்—என்கை.

இப்படி நினைக்கவேண்டுகிறது என்?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'அல்லாதபோது' என்று தொடங்கி.

மூ. 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது.

வ்யா:—அதாவது-'இத்தையொழியவுங் கார்யஞ்செய்யும்' என்று நினையாதே. 'இதுவும்வேணும் அவன் கார்யஞ் செய்கைக்கு' என்று நினைக்குமளவில். உபாயத்தினுடைய ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யம் ஜீவிக்கப்பெறுது—என்கை.

ஆனுல் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச் செய்கிறார். 'இது' என்று தொடங்கி.

மூ.228.இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க₃பரிஹாரார்த்த₂ம், பு₃த்₃தி₄ ஸமாத₄ாநார்த்த₂ம், சைதந்யகார்யம். ராக₃ப்ராப் தம், ஸ்வரூபநிஷ்ட₂ம், அப்ரதிஷேத₄த்₃யோதகம்.

வ்யா:—அதாவது-இந்த ஸ்வீகாரம்-'இத்தலையிலொன்று மின்றிக்கேயிருக்க, ஈஸ்வரன்தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமளவில். எல்லாரும் பின்னை முக்தராகவேண்டாவோ' என்கிற ஸர்வ முக்தி ப்ரஸங்க₃பரிஹாரத்துக்குறுப்பு; இதுதான், 'நெடுங் காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கும் என்றிருக்கிறது நாமென்கொண்டு?' என்று இவன் தளும்பாமல் பு₃த்₃தி₄ஸமாத₄ாநம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன்தான் அசேதநமன்றிக்கே சேதநனுகையாலே அவனே உபாயம் என்கிற அத்₄யவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம்; வைத₄மாக அன்றிக்கே இதில் ரஸஜ்ஞனை இவனுடைய

ராக₃த்தாலே ப்ராப்தமான இது. ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிக்கே தத்₃கரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது; அநாதி₃ காலம் ஸ்வரக்ஷணாதி₃களாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப்போந்த இவன் அது தவிர்ந்தமைக்குப் ப்ரகாஶகம்—என்கை.

இனி, 'மாம்' என்கிற பத₃த்துக்குக் கீழும். * இங்கும் ஈஶ்வரனுடைய செயல்களை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழ்' என்று தொடங்கி.

மூ. 229. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்குத்தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைகிறான்.

வ்யா:—அதாவது— "ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்ற இடத்தில் ஸகலோபாயங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே, ப₂லப்ரத₃னை தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான்; "ஏகம்" என்கிற இடத்தில் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபா₄வத்தைக் கழிக்கையாலே, உபாயபூ₄தனை தானும் தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபு₃த்₃தி₄ பண்ணிநிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்-என்கை. உபாயாந்தரங்களைப் பிறர் என்றது || "உன்னலல்லால் யாவராலும்" என்றாற்போலே.

இனி, ஸாத₄நபு₃த்₃த்₄யா இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய தோ₃ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அவனை' என்று தொடங்கி.

மூ. 230. அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார க₃ர்ப்ப₄ம், அவத்₃யகரம்.

வ்யா- அதாவது-நிருபாதி₄கரக்ஷகனை அவனை, தத்₃ரக்ஷ்யபூ₄தனை இவன், தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக ஸ்வீகரிக்கிற

* (பா) மேலும். || திருவாய் 5-8-3.

ஸ்வீகாரம், ஸ்வகர்த்ருத்வரூப அஹங்கார க₃ர்ப்ப₄முமாய், பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே அவத்₃ய கரமுமாயிருக்கும்—என்கை.

ஆனால், ரக்ஷகமாவதுதான் எது?' என்ன அருளிச் செய்கிறார் 'அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்' என்று.

மூ. 231. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

வ்யா:— அதாவது— இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத் துக்குக் கடவனான அவன், 'இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம்' என்று அபி₄மானித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாயறுவது—என்கை.

'சேதந ப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹி யாது' என்னுமத்தைத் தெளிவிக்கைக்காக, உபாயாந்தரங் களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் "மற்றை" என்று தொடங்கி.

மூ. 232. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தோ₃ஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோ₃ஷம்.

வ்யா:-அதாவது-ஸித்₃தோ₄பாயமான இத்தை யொழிந்த உபாயங்களுக்குச் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூபஸித்₃தி₄ ஆக வேண்டுகையாலே, இவனுடைய ஸ்வயத்நநிவ்ருத்தி தோ₃ஷ மாயிருக்கும்; இந்த உபாயத்துக்கு ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க₃ம் அஸஹ்யமாகையாலே, இச்சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தி என்பது ஒன்றுமே தோ₃ஷமாயிருக்கும்—என்கை.

'சேதநவ்யாபாரம் ஒன்றும் வேண்டா?' என்னுமிடத் துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் 'சிற்றவேண்டா' என்று.

மூ. 233. "சிற்றவேண்டா."

வ்யா:—அதாவது-ஸித்₃தோ₄பாய ஸ்வீகாரஞ் செல்லு கிற * "மற்றொன்றில்லை" என்கிற பாட்டிலே. "சிற்ற வேண்டா' என்று -'சிற்றுதல்- சிதறுதலாய், 'பரக்க ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா' என்கையாலே. இவ்வுபா யத்தில் இழியுமவனுக்கு ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா என்னுமிடஞ்சொல்லிற்றிறே—என்கை.

இதுதான் இஸ்லோகந் தனக்குள்ளே சொல்லிற்றென் கிறார். 'நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று' என்று.

மூ. 234. நிவருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

வ்யா:— அதாவது—"ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று. ஸகல ப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமிடம் கீழே சொல்லிற்று—என்கை.

'ஆனால். உபகாரஸ்ம்ருதிதான் வேணுமோ? அது உபா யத்தில் முகலிடாதோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'உபகார ஸ்ம்ருதியும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 235. உபகார ஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்ப₄வியாது.

வ்யா:— அதாவது— †"என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" "மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்" இத்யாதி₃யாலே இவ் வுபாயவிஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் இவனுடைய சைதந்ய ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை; இது உண்டாகையாலேயன்றோ ஈஸ்வரன் கார்யஞ்செய்தது என்று உபாயத்தில் உட்புகாது—என்கை. ஆக. சதுர்த்த₂ பதார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி. பஞ்சமபத₃த்தை உபாத₃ாநம் பண்ணுகிறார் 'ஶரணம்' என்று. அதுக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் 'உபாயமாக' என்று.

---

* திருவாய் 9-1-7. † திருவாய் 2-7-8. / திருவாய் 2-7-7.

மூ. 236. ஶரணம்-உபாயமாக.

அர்த்தா₂ந்தரங்களையுங் காட்டவற்றாயிருக்க, இவ்விடத்தில் இது உபாயத்தையே காட்டுகிறமையை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் 'இந்த ஶரணஶப்₃த₃ம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 237. இந்த ஶரணஶப்₃த₃ம்-ரக்ஷிதாவையும் க்₃ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே.

வ்யா:— *அதாவது—* 190. "उपाये गृहरक्षित्रोः शब्दः शरणमित्ययं वर्तते" *(உபாயே க்₃ருஹரக்ஷித்ரோஶ் ஶப்₃த₃ஶ்ஶரணமித்யயம்-வர்த்ததே) என்கிறபடியே ஶரணஶப்₃த₃மான இது-ரக்ஷிதாவையும் க்₃ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும்.* 190. "सांप्रतञ्चैष उपायार्थैकवाचकः" *(ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தை₂கவாசக:) என்கிறபடியே இந்த ஸ்த₂லத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வத₄ர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால், கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே—என்கை.*

'ஆனால், கீழ்ச்சொன்ன ஸாத₄நாந்தரபரித்யாக₃ந்தானே ஸ்வீகார்ய வஸ்துவின் உபாயத்வத்தைத் தோற்றுவிக்குமதாயிருக்க, ஶரணஶப்₃த₃ப்ரயோக₃ந்தான் வேணுமோ?' என்னில், வேணும்; ப்ராபகஸமயத்திற்போலே ப்ராப்யஸமயத்திலும் நதீ₃நிஸ்தரணாநந்தரத்தில் ப்லவபரித்யாக₃ம் போலே ஸாத₄நாந்தர பரித்யாக₃ம் ஸமாநமாகையாலே, தத்₃விஶிஷ்டமேயாகிலும் ஸ்வீகாரமாத்ரம் வ்யவச்சே₂த₃கமாகமாட்டாமையாலே.

'அங்ஙனஞ் சொல்லலாமோ? இந்த உபாயாந்தரத்யாக₃ம் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்க₃மாக விதி₄க்கப்படுகின்றதாகையாலே. ஸ்வீகாரத்தினுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டவற்றாகை

யால், ஶரணஶப்₃த₃ ப்ரயோக₃த்துக்கு ப்ரயோஜநம் இல்லையே?' என்னில்; அப்படிச் சொல்லவொண்ணுது, ஆர்த்த₂மாக வருமதிற்காட்டில் ஶாப்₃த₃மாகச் சொல்லுமது யுக்தமாகையாலே. 191. "आक्षेपतः प्राप्तादाभिधानिकस्यैव ग्राह्यत्वात्" (ஆக்ஷேபத: ப்ராப்தாத் ஆபி₄தா₄நிகஸ்யைவ க்₃ராஹ்யத்வாத்) என்றிறே ப₄ாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தது.

ஆக, உபாயவாசியான இந்த ஶரணஶப்₃த₃த்தாலே இவ்வஸ்துவுக்கு ப்ராப்யதயா ஸ்வீகார்யத்வமும் ப்ராபகதயா ஸ்வீகார்யத்வமும் உண்டாகையாலே. அதில் ப்ராப்யதயா ஸ்வீகாரத்தை வ்யவச்சே₂தி₃க்கதாயிற்று.

இனி, ஷஷ்ட₂பத₃த்தை உபாத₃ாநம் பண்ணுகிறார் 'வ்ரஜ' என்று. அதுக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் 'பு₂த்₃தி₄பண்ணு' என்று.

மூ. 238. வ்ரஜ—பு₃த்₃தி₄பண்ணு.

அது தன்னை விஶதீ₃கரிக்கிறார் 'க₃த்யர்த்த₂மாவது' என்று தொடங்கி.

மூ. 239. க₃த்யர்த்த₂மாவது பு₃த்₃த்₄யர்த்த₂மாய், அத்₄யவஸியென்றபடி.

வ்யா:—அதாவது—'வ்ரஜ க₃தௌ' என்கிற த₄ாதுவிலே க₃த்யர்த்த₂மாய். 192. "गत्यर्था बुद्ध्यर्थाः" (க₃த்யர்த்த₂ா பு₃த்₃த்₄யர்த்த₂ா:) என்கிற ந்யாயத்தாலே. க₃த்யர்த்த₂மாவது பு₃த்₃த்₄யர்த்த₂மாய், அத்₄யவஸியென்றபடி-என்கை. "இந்த பு₃த்₃தி₄யாகிறது த்யாஜ்யகோடியில் உத்தீர்ணமாய், உபாய கோடியில் அநநுப்ரவிஷ்டமாய், ப்ராபகாந்தர பரித்யாக₃ பூர்வகமாய் ப₂க₃வத்₃ரக்ஷகத்வாநுமதிருபமாய், சைதந்ய கார்யமாய், ப்ரார்த்த₂நாக₃ர்ப்ப₄மாய், ப₄கவந்முக₂விகாஸ ஹேதுவாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய் வ்யபி₄சாரவிளம்ப₃விது₄ரமாய் இருப்பதொரு அத்₄யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாநவிஶேஷம்" என்று பரந்தபடியில் இவர் அருளிச்செய்த இது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தே₄யம்.

'ஸாமாந்யோக்திவாசியான இது, மாநஸவாசிககாயிக ரூபமான க்ருதித்ரயத்தையும் காட்டவற்றாயிருக்க, மாநஸமான அத்யவஸாயமாத்ரத்திலே ஒதுக்குகிறதென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'வாசிக காயிகங்களும்' என்று தொடங்கி.

சூ. 240. வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகை யாலே மாநஸமான அநுஷ்டாநத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது— * "சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்" என்கிறபடியே கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வரணோக்திரூபமான வாசிகமும் அஞ்ஜல்யாதிரூபமான காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், "ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:" ஆகையாலே அவையிரண்டையுமொழிய, மாநஸமான அநுஷ்டாநமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை. ஆக, ப்ரதிபதமும் அர்த்தமும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, பூர்வார்த்தத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுவதித்து நிகமிக்கிறார் 'ஆக த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி' என்று தொடங்கி.

சூ. 241. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷ்யஞ்சொல்லி, உபாயத்வஞ் சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் 'ஸர்வதர்மாந்' என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, 'பரித்யஜ்ய' என்று த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, 'மாம்' என்று பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, 'ஏகம்' என்று உபாய நைரபேக்ஷ்

* திருவாய் 6-5-11.

யஞ்சொல்லி, 'ஶரணம்' என்று உபாயத்வஞ்சொல்லி, 'வ்ரஜ' என்று உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது—என்கை.

அநந்தரம், உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தமும் அருளிச்செய்வதாகக்கோலி, அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'அஹம்' என்று.

மூ. 242. அஹம்.

இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் ஈஶ்வரன் செய்தருளுகிற அம்ஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்' என்று.

மூ. 243. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது— அதிகாரிக்ருத்யமிறே பூர்வார்த்தத்திற் சொல்லிற்று; உபாயபூதனான தன்னுடைய க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறது இதிலேயிறே.

இனி, இப்பதத்துக்கு அர்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார் 'ஸர்வஜ்ஞனாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 244. ஸர்வஜ்ஞனாய், ஸர்வஶக்தியாய், ப்ராப்தனான நான்.

வ்யா:—அதாவது—193. "यस्सर्वज्ञः सर्ववित्" (யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்) என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் அறியுமவனாய், 194. "परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते" (பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே) என்கிறபடியே எல்லா ஸாமர்த்யத்தையும் உடையனாய், ஶேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான்—என்கை.

அல்லாத குணங்கள் எல்லாங்கிடக்க, இந்த குணவிஶேஷங்களை இவ்வஹம்ஶப்தம் காட்டுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார், 'இவன் கீழ்நின்ற நிலையும்' என்று தொடங்கி.

மூ.245. இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான கு3ணவிஶேஷங்களையும், தன் பேருகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான ப3ந்த4விஶேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—இச்சேதநனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணுமளவில். இவன் பூர்வத்தில் நின்றநிலையும். மேல் போகத்தக்க வழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வங்களாகிற கு3ணவிஶேஷங்களையும். இவன் கார்யஞ் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே தன்பேருகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான ஶேஷித்வரூப ப3ந்த4விஶேஷத்தையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது—என்கை. 'மாம்' என்கிற இடத்தில் ஆஶ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான கு3ணவிஶேஷங்கள் ப்ரகாஶித்தாற்போலே. 'அஹம்' என்கிற இடத்திலும கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான கு3ணவிஶேஷங்கள் ப்ரகாஶிக்குமிறே; வாத்ஸல்யாதி3கள் இல்லாதபோது ஆஶ்ரயணங் கூடாதாபோலே, ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3கள் இல்லாதபோது கார்யகரத்வம் கூ4டியாமையாலே. இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநஶக்திகளும் ப்ராப்தியுஞ்சொன்ன இது. பூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம்.

இப்பத3த்தில் 'மாம்' என்கிற இடத்தில். ஸாரதி2யாய் நின்ற பாரதந்த்ர்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார். 'தனக்காகக் கொண்ட' என்றுதொடங்கி.

மூ.246. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்2யவேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னையிட்டுப்பார்த்து, அஞ்சின அச்சந்தீரத் தானான தன்மையை 'அஹம்' என்று காட்டுகிறான்.

வ்யா:-அதாவது-'மாம்' என்று ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுநன், தன்னுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரத்ய வேஷத்தை 'ஸர்வாதிகனானவன் இப்படித் தாழநின்றது, தன் குணத்தாலேயிறே' என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில்செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ?' என்று தன்னையிட்டுப்பார்த்து, 'ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்னைப்பற்று என்னாநின்றான் ; இது என்னாகக் கடவது?' என்று அஞ்சின அச்சந்தீர, ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளையுங்கொண்டு நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிற தன்னுடைய யதாவஸ்தித வேஷத்தை 'அஹம்' என்று தர்சிப்பிக்கிறான்—என்கை.

ஏவம்பூதனானவன் பரதந்த்ரனானதும், தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச்செய்ததன்று என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழில்' என்று தொடங்கி.

மூ.247. கீழில் பாரதந்த்ர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லைநிலமிறே.

வ்யா:—அதாவது,—கீழ், ஸாரதியாய்நின்ற பாரதந்த்ர்யமும், நினைத்தது செய்யுமளவில் தனக்கொரு நிவாரகரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய ஸீமாபூமியிறே—என்கை.

அநந்தரம், த்விதீயபதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் 'த்வா' என்று, அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'அஜ்ஞனாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 248. த்வா-அஜ்ஞனாய், அசக்தனாய், அப்ராப்தனாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

வ்யா:—அதாவது—உன்கார்யங்கள் அறிகைக்குத் தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய் அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு ஶக்தியில்லாதவனாய். அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு ப்ராப்தியில்லாதவனாய். இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வத₄ர்மங்களையும் விட்டு என்னையே நிரபேக்ஷ உபாயமாகப் பரிக்₃ரஹித்திருக்கிற உன்னை—என்கை.

அநந்தரம், த்ருதீயபத₃த்தை உபாத₃ாநம் பண்ணுகிறார் 'ஸர்வபாபேப்₄ய:' என்று. இதுவும்-பாபமும் ப₃ஹுவசநமும் ஸர்வஶப்₃த₃முமாய் த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம்மூன்றையும்உட்கொண்டு இப்பத₃த்துக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் 'மத்ப்ராப்திப்ரதிப₃ந்த₄கங்கள்' என்றுதொடங்கி.

சூ.249.ஸர்வபாபேப்₄ய:-மத்ப்ராப்தி ப்ரதிப₃ந்த₄கங்கள் என்று யாவையாவை சிலபாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்.

வ்யா:— அதாவது-பாபமாகிறது-இஷ்டவிரோதி₄யாயும் அநிஷ்டஹேதுவாயும் இருக்குமதாகையாலும், மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதி₄களாகிறன ப₄க₃வல்லாப₄ விரோதி₄களாகையாலும். அதில் ஜ்ஞாநவிரோதி₄யும் ருசிவிரோதி₄யும் உபாயவிரோதி₄யும் பண்டே நிவ்ருத்தமாகையாலும், இனி உள்ளது ப்ராப்திவிரோதி₄யாகையாலே நீ என்னை ப்ராபிக்கைக்கு ப்ரதிப₃ந்த₄கங்கள் என்று யாவை யாவை சிலபாபங்களை உத்₃தே₃ஶித்து ப₄யப்படுகிறாய். அந்த அந்தப் பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும்—என்கை.

அதில் ப₃ஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் "பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும்" என்று தொடங்கி.

மூ. 250. *"பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்கிறபடியே அவித்₃யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄ங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது-*"பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்" என்று 'உத்பத்தி விநாஶாதி₃ யோக₃த்தாலே அஸத்ய ஶப்₃த₃வாச்யமான அசேதநவிஷயத்தில் ஆத்ம ஜ்ஞாநமும். அந்த தே₃ஹாத்மாபி₄மாநமடியான ஸாம்ஸாரிகது₃ஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும். அந்தக் கர்மமடியாக வரக்கடவதான மாம்ஸ அஸ்ருக₃ாதி₃ மலரூப தே₃ஹஸம்ப₃ந்த₄மும்' என்று சொல்லுகிறபடியே அவித்₃யையும் கர்மமும் வாஸநையும் ருசியும் ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄முமாகிற அவற்றைச் சொல்லுகிறது—என்கை. இவற்றில், அவித்₃யையாவது—ஜ்ஞாநாநுத₃ய ரூபமாயும், அந்யதா₂ஜ்ஞாந ரூபமாயும், விபரீதஜ்ஞாந ரூபமாயும் மூன்றுவகைப்பட்ட அஜ்ஞாநம். கர்மமாவது-புண்யபாபம்; மோக்ஷத்தைப்பற்ற பாபத்தோபாதி புண்யமும் த்யாஜ்யமாம்; 195. "पुण्यपापे विधूय" (புண்யபாபே விதூ₄ய) என்னக்கடவதிறே. வாஸனையாவது—அஜ்ஞாந வாஸனையும். கர்மவாஸனையும். ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ வாஸனையும். ருசியும்-விஷயபே₄த₃த்தாலே ப₃ஹுவிதை₄யாயிருக்கும். ப்ரக்ருதி ஸம்ப₃ந்த₄மாவது—ஸ்தூ₂லஸூக்ஷ்மரூபமாயிருந்துள்ள அசித் ஸம்ப₃ந்த₄ம்.

இனி. ஸர்வஶப்₃த₃ விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'த்ருணச்சே₂த₃' இத்யாதி₃யாலே;

மூ. 251. த்ருணச்சே₂த₃ கண்டூ₃யநாதி₃களைப்போலே ப்ரக்ருதிவாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன, லோகாபவாத₃ பீ₄தியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

* திருவிருத்தம்-1.

வ்யா:- அதாவது-துரும்பு நறுக்குகை, நினைவின்றவிடம் சொறிகை தொடக்கமானவைபோலே அபு3த்3தி4பூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராக4ங்க ளென்ன; நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது 'லோகம் நம்மை அபவாத3ஞ் சொல்லுமே' என்கிற ப4யத்தாலும் 'நம்மைக் கண்டு லௌகிகர் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர் களுக்கு விநாஶமாமே; ஐயோ!' என்கிற க்ருபையாலுஞ் செய்யும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களென்ன; ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்க ளாலே கலங்கி த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல் புந: ப்ரபத்திபண்ணுதல் செய்யுமவையென்ன; எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது—என்கை.

'ஸாத4நபு3த்3த்4யா செய்யாதவையும் வஸ்துக3த்யா ஸாத4நகோடியிலே அந்வயிக்கும்' என்னுமத்தை ஶங்கா பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் 'உந்மத்த' இத்யாதி3யாலே.

மூ. 252. 'உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்3ராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்க ளாமோ?' என்று நினைக்கவேண்டா.

வ்யா:— அதாவது-196. "उन्मादश्चित्तविभ्रमः" (உந்மாத3ஶ் சித்த விப்4ரம:) என்கிறபடியே சித்தவிப்4ரமம் பிறந்தானொரு வன், 'இன்னவூருக்குப் போகிறோம்' என்கிற நினைவு இன் றிக்கே ஒருவழியே போகாநின்றால், அவ்வழிக்கு ஓரூரோடே ஸம்ப3ந்த4முண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலேசென்று சேரு மாபோலே, ஸாத4நபு3த்3தி4ரஹிதமாக லோகாபவாத3 பீ4த்யாதி3களாலே செய்யப்படுகிற இவை—விட்ட உபா யங்களிலே அந்விதங்களாமோவென்று நினைக்கவேண்டா; அந்விதங்களாயே விடுமென்றபடி. "ஆந்ருஶம்ஸ்ய ப்ரதா4ந ராய் அநுஷ்டி2த்தாலும், ஏறிட்ட கட்டி ஆகாஶத்திலே நில்லாதாபோலே. அவையும் ஒரு ப2லத்தோடே ஸந்தி4ப் பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே, அவையும் பாபஶப்3த3வாச்ய மாகக் கடவது" என்றிறே தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது.

'அதுதானேயாகிறது:-புந:ப்ரபத்திக்கு தோ₂ஷம் எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'கலங்கி' என்றுதொடங்கி.

மூ.253.கலங்கி உபாயபு₃த்₃த்₄யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடு ஒக்கும்.

வ்யா:— அதாவது— ஸக்ருத் அநுஷ்டா₂நமொழியப் புநரநுஷ்டா₂நத்தை ஸஹியாத ப்ரபத்தி ஸ்வபா₄வத்தை அறியாதே கலங்கி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்காகவாதல் இஷ்ட ப்ராப்திக்காகவாதல் உபாயபு₃த்₃த்₄யா மீண்டு பண்ணும் ப்ரபத்தியும் 197."अथ पातकभीतस्त्वं"(அத₂ பாதக பீ₄கஸ்த்வம்) என்று உபாயாந்தரம்போலே பாதகஸமம்—என்கை.

அநந்தரம். சதுர்த்த₂பாத₃த்தை உபாத₃நம் பண்ணுகிறார் 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று. அதுக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் 'முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்' என்று.

மூ. 254. மோக்ஷயிஷ்யாமி–முக்தனுமபடி பண்ணக் கடவேன்.

வ்யா— அதாவது—இவற்றில் நின்றும் விடப்பட்டவனும்படி பண்ணக்கடவேன்—என்கை.

இனி, ணிஜர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் ணிச்சாலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 255. ணிச்சாலே–நானும் வேண்டா, நீயும் வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போங்காணென்கிறான்.

வ்யா:– அதாவது-"யிஷ்யாமி" என்கிற ணிச்சாலே ஸ்வயம்கர்த்தாவாகையன்றிக்கே தான் ப்ரயோஜககர்த்தாவாய் விடுவிக்கக்கடவேனென்கையாலே. நானும் இதுக்கு ஒரு யத்நம் பண்ணவேண்டா. நீயும் இதுக்கு ப்ரார்த்தி₂க்க வேண்டா; நீ என்னை ஆஸ்ரயித்த ராஜகுல மாஹாத்ம்யத்

தாலே உன்னைக்கண்டு தாமே ப4யப்பட்டு, *"காணேவொருங் கிற்றுக் கண்டிலமால்" என்கிறபடியே போனவழி தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போங்காணென்று அருளிச்செய்கிறான்—என்கை.

இப்படி அருளிச்செய்ததன் கருத்தை வெளியிடுகிறார் 'என்னுடைய' என்று தொடங்கி.

மூ. 256. என்னுடைய நிக்3ரஹப2லமாய் வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோ? என்கை.

வ்யா:— அதாவது— பாபங்களாகிறன, குப்பையில் ஆமணக்குப்போலே எழுந்து, பாம்புபோலே மிடற்றைப் பிடிப்ப தொன்றன்றிறே; சேதநன் பண்ணின கர்மங்கள் க்ஷணத்4வம்ஸிகளாகையாலே, அப்போதே நசித்துப்போம்; அஜ்ஞனாகையாலே கர்த்தாவான இவனும் மறந்துபோக, ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் உணர்ந்திருந்து ப்ராப்தகாலங்களிலே தப்பாமல் நிறுத்து அநுப4விப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்3ரஹரூபமாகையாலே, அந்த நிக்3ரஹ ப2லமாய் வந்தவை, நிக்3ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான அநுக்3ரஹத்தை நான் பண்ணினால் அவ்விஷயத்திற்பின்னை கிடக்குமோ? என்கை இதுக்குக்கருத்து—என்றபடி.

'தன்னடையே விட்டுப்போம்' என்கிற இடத்தில் அபி4ப்ரேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அநாதி3காலம்' என்று தொடங்கி.

மூ.257. அநாதி3காலம் பாபங்களைக்கண்டு நீ பட்ட பாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

வ்யா:- அதாவது- அநாதி3யான காலமெல்லாம் து3:க்க2 வஹமான பாபங்கள் வந்து மேலிடப்புக்கால், அவற்றைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மத3ாஶ்ரயண ராஜகுல

* பெரியதிருவ-54.

மாஹாத்ம்யமுடைய உன்னைக்கண்டு அவைதான் குடல் கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன்-என்கை. "அவை தானே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது, இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க் கழிந்தது என்று தோற்றுதபடி போக்குகை; அதாகிறது—இவை ஸ்ம்ருதிவிஷயமானாலும், தன்னுடைய ஸ்வாப4ாவிக வேஷத்தைப்பார்த்து ஸ்வப்நங் கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழிந்த தென்றிருக்கையும். ஸ்ம்ருதியாலே து3:க்க2ம் அநுவர்த்தியா திருக்கையும்" என்று தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச் செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தே4யம்.

"மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற உத்தமனில் அபி4ப்ரேதமான ஓரர்த்த2 விஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார். இனி என்று தொடங்கி.

மூ. 258. இனி உன்கையிலும் உன்னைக்காட்டித் தாரேன். என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?

வ்யா:—அதாவது-இத்தனை காலமும் 'நம் கார்யத்துக்கு நாம் கடவோம்' என்று நீ திரிகையாலே, தன் கார்யம் தானே செய்துகொள்ளுகிறானென்றிருந்த இத்தனை போக்கி, 'எனக்கு நீ ஶரீரதயா ஶேஷம்' என்று அறிந்து என் பக்கலிலே ந்யஸ்த ப4ரனான பின்பு உன்னுடைய பாபவிமோசநார்த்த2மான யத்நம் நீ பண்ணிக்கொள்ளென்று உன் கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன்; எனக்கு ஶரீரபூ4தனான உன்னுடைய அவித்3யாரூபமாலிந்யத்தை ஶரீரியான நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?—என்கை. 'என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ' என்றது. யத்நப2லித்வங்கள் இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுகைக்காக. ஆகையால், உன்னுடைய விரோதி4யில் கிடப்பதொன்றில்லை என்றபடி. "விரோதி4 நிவ்ருத்தியும், அபீ4ஷ்டப்ராப்தியும் இரண்டும் ப2லமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்னில்,

ஒன்றைச்சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை; 198 "मामेवैष्यसि" (மாமேவைஷ்யஸி) என்று. கீழில் உபாயத்துக்குச்சொன்ன ப₄லமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு ப₄லம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்றிலலை என்னவுமாம்; ஆனால், விரோதி₄நிவ்ருத்தி தன்னைச் சொல்லுவானென்? என்னில்.—அது அதி₄கமாகையாலே சொல்லிற்று. விரோதி₄ நிவ்ருத்தி பிறந்தால் ப₄லம் ஸ்வதஸ்ஸித்₃த₄மாயிருக்கையாலே. தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவிறே" என்று ஸங்க்₃ரஹேண ஶ்ரிய:பதிப்படி ரஹஸ்யத்திலும், விஸ்தரேண பரந்தபடி தனிசரமங்களிலும் அருளிச்செய்த ஶங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தே₄யம்.

அநந்தரம். சரமபத₃த்தை உபாத₃ாநம் பண்ணுகிறார் 'மாஶுச:' என்று. அதுக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார், 'நீ உன்கார்யத்திலே' என்று தொடங்கி.

ஸூ. 259. மாஶுச:-'நீ உன்கார்யத்திலே அதி₄கரியாமையாலும், நான் உன்கார்யத்திலே அதி₄கரித்துக் கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஶோகநிமித்தம் இல்லைகாண்' என்று அவனுடைய ஶோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது—'நீ உன்கார்யத்திலே அதி₄கரித்து நின்றாயாகில், 'நம்கார்யத்துக்கு என்செய்வோம்?' என்று கரைந்து ஶோகிக்க ப்ராப்தம்; நான் உன்கார்யத்திலே அதி₄கரியாதிருந்தேனாகில், 'நம்கார்யத்தில் இவன் உதா₃ஸீநனாயிராநின்றான்; நாம் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்?' என்று ஶோகிக்க ப்ராப்தம்; இங்ஙனன்றிக்கே யத்நப₄லித்வங்கள் இரண்டும் உனக்கு இல்லாதபடியான ஸ்வரூபபாரதந்த்ர்யத்தை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே அதி₄கரியாதொழிகையாலும். உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் யத்நப₄லித்வங்கள் இரண்டும் என்னதாம்படி

ஸ்வாமியான நான் உன் பக்கத்தில் தடையறுக்கையாலே உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஶோகிக்கைக்கு நிமித்தம் இல்லை காண்' என்று, முன்பு ஶோகாவிஷ்டனாய் நின்ற அவனுடைய ஶோகத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான்—என்கை.

இத்தால், 'அஹம் த்வா' என்கிற பதங்களாலே சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகரக்ஷ்யபூதரான இருவருடைய ஸ்வபாவத்தையும் அநுவதித்துக்கொண்டு ஶோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனிமேல், நிவர்த்தகனானதன்னுடையவும், நிவர்த்யங்களான பாபங்களினுடையவும் ஸ்வபாவங்களைச் சொல்லி, ஶோகாபநோதநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தை' என்றுதொடங்கி.

மூ. 260. நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்யங்கள் உன்னை வந்து மேலிடாதென்று சொல்லி, உனக்கு ஶோகநிமித்தம் இல்லைகாண் என்கிறான்.

வ்யா:—அதாவது—"அஹம்" என்று ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணவிஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு விரோதி நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, "த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ணிச்சால் நிவர்த்யங்களான பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு தானே அஞ்சி ஓடிப்போமொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரித்திருக்கிற உன்னை வந்து மேலிடாது என்னுமிடம்சொல்லி, அநந்தரம் "மாஶுச:" என்கையாலே'இப்படியான பின்பு உனக்கு ஶோகிக்க நிமித்தமில்லை' என்கிறான்—என்கை.

இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தான் ஒருப்பட்டு நிற்கிறபடியை அறிவித்து, இவனுடைய

ஶோகத்தைப் போக்குகிறமையை அபி₄யுக்தோக்தியை நித₃ர்ஶநமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் 'எத்திறல' என்று தொடங்கி.

மூ. 261. * 'எத்திறலிடர்க்கடற்கிடத்தியேழை நெஞ்சமே' என்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது—திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ஸர்வேஶ்வரன் இத்தலையில் விரோதி₄யைப்போக்கி அடிமைகொள்வதாக என்றுகொடு வந்து புகுந்திருக்கிறபடியையச்சொல்லி. 'இனி எதுக்காக நீ து₃:க்க₂ஸாக₃ரத்திலே அழுந்துகிறாய்?' என்றாற்போலே. ஈஶ்வரனும் இப்போது இத்தலையில் ஸகலபாபங்களையும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டமையை அறிவித்து, 'இனி எதுக்காக ஶோகிக்கிறாய்?' என்று இவனைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறான்—என்கை.

இனி, இவனுடைய ஶோகம் மறுவலிடாமல் போக்குகைக்கு உறுப்பானதொரு ப₄க₃வத₃பி₄ப்ராய விஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பாபங்களை நான் பொறுத்து' என்று தொடங்கி.

மூ. 262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ ஶோகிக்கக்கடவையோ?

வ்யா:—அதாவது—நீ செய்த பாபங்களை நான் முந்துற என்னுடைய க்ஷமாவிஷயமாக்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே பின்னை உன்பக்கல் எனக்கு உண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே † "செய்த குற்றம் நற்றமாகவேகொள்" ‖ "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்கிறபடியே அவைதன்னைப் பாபமாக நினையாதே புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, இனி நீ ஶோகிக்கக்கடவையோ?—என்கை.

---

* திருச்சந்த-115. † திருச்சந்த-111. ‖ பெரியாழ்திரு 4-9-2.

ஆக, இவ்வுக்தரார்த்த₄த்தில் அஞ்சுபத₃த்தாலும்-நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தையும், நிவர்த்யாஶ்ரயத்தையும், நிவர்த்யங்களான பாபங்களையும், அவற்றினுடைய நிவ்ருத்தி ப்ரகாரத்தையும், தத்கார்யமான ஶோகநிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனி, இந்த ஶ்லோகார்த்த₂த்தில் ருசி ஒருவனுக்கு உண்டாகையில் உள்ள அருமையையும், இந்த ஶ்லோகந்தனக்கு இன்னாரிலே நோக்கு என்னுமத்தையும், இதில் விஶ்வாஸோத்பத்தியின் அருமையையும், ஈஶ்வரன் தான் முதலிலே இத்தை உபதே₃ஶியாமைக்கு ஹேதுவையும் வேத₃புருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதி₄க்கைக்கு ஹேதுவையும், உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபேண த்யஜிக்குமளவில் தோ₃ஷமில்லை என்னுமத்தையும், அவைதான் முக₂ாந்தரேண அங்விதங்கள் ஆகையாலே ஸ்வரூபேண த்யக்தங்கள் அன்று என்னுமிடத்தையும், பேற்றுக்கு ஸாத₄நம் இன்னது என்னுமத்தையும், ப₂லஸித்₃தி₄க்கு இவன்பக்கல் வேண்டும் அம்ஶத்தையும், ஈஶ்வரனுக்கு இவனுடைய ஸுக்ருதம அபேக்ஷிதம் என்னுமத்தையும், இவ்வர்த்த₂த்தில் ஆஸ்திக்யாதி₃கள் உண்டாய்ப் பிழைத்தல் இல்லையாகில் நஶித்தலிதகளை என்னுமத்தையும், வ்யவஸாயஹீநன் இதில் அந்வயித்தால் விநாஶபர்யந்தமாம் என்னுமத்தையும், இதுக்கு அதி₄காரிகள் இன்னார் என்னுமத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

அவற்றில் ப்ரத₂மத்தில், இதில் ஒருவனுக்கு ருசிபிறக்கையில் உள்ள அருமையை த₃ர்ஶிப்பிக்கைக்காக ஓர் ஐதிஹ்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக' என்று தொடங்கி.

மூ. 263. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா:—அதாவது—தத்வநிர்ணயம் பண்ணின உய்யக் கொண்டார் பக்திநிஷ்டராயிருக்கையாலே, அவரை ப்ர பத்திநிஷ்டராம்படி பண்ணவேணுமென்று, அவருக்குஇந்த ஶ்லோகார்த்தத்தை அருளிச்செய்த அளவிலே, 'அர்த்தஸ் ஸ்திதி அழகிதாயிருந்தது; ஆகிலும், அத்தைவிட்டு இத்தைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கு இல்லை'என்ன, "வித்வானாகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்; பகவத்ப்ரஸாதமும் இல்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை" என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது-என்கை.

இனி, இந்த ஶ்லோகத்துக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இதுக்கு ஈஶ்வர ஸ்வா தந்த்ர்யத்திலே நோக்கு' என்று.

மூ. 264. இதுக்கு ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே நோக்கு.

வ்யா:—அதாவது—ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும், தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த ஶ்லோகத்துக்கு ஶாஸ்த்ர விஹிதமான ஸகலதர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக விடுவித்து, இச்சேதநனுக்குத் தானே நிரபேக்ஷ ஸாதநமாய், ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்போகட்டு, ஸ்வ ப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸ்வாதீந ஸகலப்ரவர்த் தகனான ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே தாத்பர்யம்—என்கை.

இனி, இதில் விஶ்வாஸோத்பத்தியில் அருமையை அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

மூ.265. "இதுதான் அநுவாதகோடியிலே" என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி வார்த்தை.

வ்யா:— அதாவது—இந்த ஶ்லோகார்த்தந்தான் அநு வாதத்தினுடைய கோடியிலே என்று ஆப்ததமரான வங்கிப் புரத்து நம்பி அருளிச்செய்யும் வார்த்தை—என்கை.

'அது எத்தாலே' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அர்ஜுநன்' என்று தொடங்கி.

மூ. **266.** அர்ஜுநன், க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத்தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதி4கரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே.

வ்யா:—*அதாவது—இதுக்கு அதி4காரியான அர்ஜுநன் பா3ல்யமே தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அக4டிதக4டநா ஸாமர்த்2ய ப்ரகாஶகமான அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும்,* *199* "एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः। नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मथुरां पुरीम्॥" (ஏஷ நாராயண: ஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:। நாக3பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக3தோ மது2ராம் புரீம்॥) *200.* "पुण्या द्वारवती यत्र तत्रास्ते मधुसूदनः। साक्षाद्देवः पुराणोऽसौ स हि धर्मः सनातनः॥" (புண்யா த்3வாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மது4ஸூத3ந:। ஸாக்ஷாத்3தே3வ: புராணோऽஸௌ ஸஹி த4ர்மஸ் ஸநாதந:॥) *201.* "यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः। तत्र कृत्स्नं जगत् पार्थ तीर्थान्यायतनानि च॥" (யத்ர நாராயணோ தே3வ: பரமாத்மா ஸநாதந:। தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜக3த் பார்த2 தீர்த்2தா2ந்யாயதநாநி ச॥) *202.* "ये च वेदविदो विप्राः ये चाध्यात्मविदो जनाः। ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम्॥" (யே ச வேத3விதோ3 விப்ரா: யே சாத்4யாத்மவிதோ3 ஜநா:। தே வத3ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்॥) *203.* "पवित्राणां हि गोविन्दः पवित्रं परमुच्यते। पुण्यानामपि पुण्योऽसौ मङ्गलानाञ्च मङ्गलम्॥" (பவித்ராணாம் ஹி கோ3விந்த3: பவித்ரம் பரமுச்யதே। புண்யாநாமபி புண்யோऽஸௌ மங்க3ளாநாஞ்ச மங்க3ளம்॥) *204.* "कृष्ण एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः। कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम्॥" (க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய:। க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூ4தம் இத3ம் விஶ்வம் சராசரம்॥) *என்றும் இத்யாதி3களாயிருந்துள்ள பராவரதத்த்வ*

யாதா$_2$த்ம்ய வித்துக்களான ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், ப$_3$ால்யாத்ப்ரப்$_4$ருதி புரவாஸத$_3$ஶையோடு வநவாஸத$_3$ஶையோடு வாசியற க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்துக்குக் கடவனாய் நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலும், 'இவன் சொல்லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்' என்று விஶ்வஸித்தபின்பு 'ஆனால் என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே—என்கை.

இது தன்னை முதலிலே உபதே$_3$ஶியாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'புறம்பு' என்று தொடங்கி.

மூ. 267. புறம்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சை ஶோதி$_4$க்கைக்காக.

வ்யா:—அதாவது—205. "यच्छ्रेयः स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्॥" (யச்ச்$_2$ரேய: ஸ்யாந் நிஶ்சிதம் (ப்$_3$ரூஹி தந்மே ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி$_4$ மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்) என்ற இவனுக்கு உபாயோபதே$_3$ஶம்பண்ணத் தொடங்குகிறவளவிலே முதலிலே இத்தை உபதே$_3$ஶியாதே உபாயாந்தரங்களைப் பரக்க நின்று உபதே$_3$ஶித்தது எல்லாம் 'அவ்வளவிலே பர்யவஸித்துவிடுமோ? அவற்றினுடைய தோ$_3$ஷத$_3$ர்ஶநத்தாலே இவ்வுபாயோபதே$_3$ஶத்துக்கு அதி$_4$காரியாமோ? என்று இவனுடைய ஹ்ருத$_3$யத்தை ஶோதி$_4$க்கைக்காக—என்கை.

'ஆனால், இவனன்றோ இப்படி ஹ்ருத$_3$ய ஶோத$_4$நார்த்த$_2$மாக உபாயாந்தரங்களை உபதே$_3$ஶித்தவன்? வேத$_3$புருஷன் அவற்றை விதி$_4$ப்பானென்?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'வேத$_3$புருஷன்' என்று தொடங்கி.

மூ. 268. வேத$_3$புருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதி$_4$த்தது, கொண்டிப் பசுவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப் போலே, அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக.

வ்யா:—அதாவது—ஆப்தசமனான வேதபுருஷன் 206. "विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत" (விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத) 207. "ओमित्यात्मानं ध्यायथ"(ஓமித்யாதமாநம் த்யாயத) 208."आत्मानमेव लोकमुपासीत" (ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத) 209. "आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः" (ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யஶ் ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:) இத்யாதிகளாலே உபாயாந்தரங்களை மோக்ஷஸாதநமாக விதிக்கது-பட்டி தின்று திரிகிற பசுவுக்கு இடைஞ்சு வரப்படுகைக்காகக் கழுத்திலே தடியைக் கட்டிவிடுவாரைப் போலே. அஹங்காரமமகாரவஶ்யனாய்க் களித்துத் திரிகிற இவனுக்கு. 210. "जन्मान्तरसहस्रेषु तपोज्ञानसमाधिभिः" (ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி:) என்கிறபடியே காயக்லேஶரூபமான கர்மாநுஷ்டாநம் இந்த்ரியஜயம் முதலான அருந்தேவைகளாலே செறுப்புண்டு அந்தக்களிப்புப் போய் பகவத்பாரதந்த்ர்யமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக—என்கை.

'ஆனால். இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநோதய ஹேதுவான இவற்றைவிட்டால் குற்றமாகாதோ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'ஸந்யாஸி' என்று தொடங்கி.

மூ. 269. ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமா போலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வாராது.

வ்யா:— அதாவது-சரமாஶ்ரமத்திலே அந்விதனானவன் பூர்வாஶ்ரம தர்மங்களை விடுகிறபோலே. அந்யோபாயங்களினுடைய ஸ்வரூபவிரோதித்வாதிகளாலே ஸித்தோபாயத்திலே இழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்தவன் இவ்வுபாயாந்தரங்களை விட்டால் தோஷமாகாது-என்றபடி.

'இவைதான் ஆகாராந்தரத்தாலே அந்விதங்களாகையாலே, இவற்றில் இவன் தனக்கு ஸ்வரூபத்யாகமும் இல்லை'

என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இவன் தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்' என்று.

மூ. 270. இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்.

வ்யா:—அதாவது—ஸாத$_4$நாந்தரபரித்யாக$_3$ பூர்வகமாக ஸித்$_3$த$_4$ஸாத$_4$ந பரிக்$_3$ரஹம் பண்ணின இவ்வதி$_4$காரிதான். கர்மஜ்ஞாநாதி$_3$கள் ஆகிற இவைதன்னை ஸ்வரூபேண த்யஜித்திலன் —என்கை.

'அது எங்ஙனே?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'கர்மம்' என்று தொடங்கி.

மூ.271. கர்மம்-கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம்-ஸ்வரூபப்ரகாஶத்திலே புகும்; ப$_4$க்தி-ப்ராப்யருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி-ஸ்வரூபயாதா$_2$த்ம்யஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

வ்யா:-அதாவது-ஸ்வவர்ணாஶ்ரமோசிதமாக இவன் அநுஷ்டி$_2$க்கும் விஹித கர்மம், ஸாத$_4$நபு$_3$த்$_3$த்$_4$யாவன்றிக்கே ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தாலே பரார்த்த$_2$மாக அநுஷ்டி$_2$க்கையாலே, ஈஶ்வரனுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே. தத்ப்ரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்திலே அந்தர்ப$_4$விக்கும். / "நுண்ணறிவு" என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாகப் பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கும் உறுப்பான ஸூக்ஷ்ம ஜ்ஞாநம். ஸாத$_4$நபு$_3$க்$_3$தி$_4$ கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாஶத்திலே அந்தர்ப$_4$விக்கும். 211. "भक्त्या त्वनन्यया शक्यः" (ப$_4$க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:) என்கிறபடியே ப$_4$க$_3$வத்ப்ராப்திக்கு ஸாத$_4$நமான ப$_4$க்தி அந்த ஸாத$_4$நபு$_3$த்$_3$தி$_4$ போனவாறே போ$_4$ஜநத்துக்கு க்ஷுத்துப்போலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக்கக்கடவதான ருசியிலே அந்தர்ப$_4$விக்கும். ஸித்$_3$தோ$_4$பாய

/ திருவாய் 5-7-1.

வரணரூபையான ப்ரபத்தி ஏகபத₃த்திலே சொல்லுகிற படியே ஸாத₄நபூ₄ரவம் கழிந்தவாறே அத்யந்தபரதந்த்ரதயா அநந்யஶரணமாயிருந்துள்ள ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதா₂த்ம்யஜ்ஞாநத்திலே அந்தர்பூ₄விக்கும—என்கை.

'ப₄க்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டையுங் கழித்தால் இவன் தனக்குப் ப₂லஸாத₄நமாவது எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஒருப₂லத்துக்கு' என்றுதொடங்கி.

மூ.272. ஒரு ப₂லத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதே₃ஶிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய ப₄க₃வத்ப்ரஸாத₃மே உபாயமாகக்கடவது.

வ்யா:-அதாவது-ப₄க₃வத் ப்ராப்தியாகிற ஒருப₂லத்துக்கு 212. "जन्मान्तरसहस्रेषु तपोज्ञानसमाधिभिः। नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते॥" (ஜநமாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதி₄பி₄:। நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே ப₄க்தி: ப்ரஜாயதே) என்கிறபடியே அநேக ஜந்மங்களிலே கர்ம ஜ்ஞாநாதி₃களாகிற அங்க₃ங்களாலே ஸாதி₄க்கப்படுமதாகை யாலே அரிதாயிருந்துள்ள ப₄க்திமார்க்க₃த்தையும், "ஸர்வ த₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸக்ருத₃நுஷ்டே₂யமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள ப்ரபத்திமார்க்க₃த்தையும் உபதே₃ஶிக்கையாலே, ஸாத₄நகௌ₃ரவ லாக₄வங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே தத் தத்₃வ்யாஜேந ப₂லப்ரத₃னாகாநின்றுள்ள அவனுடைய ப்ர ஸாத₃மே ப்ரதா₄நமாகையாலே, ப₄க்திபரபத்திகளாகிற இவையிரண்டுமொழிய ப₄க₃வானுடைய ப்ரஸாத₃ம் உபாய மாகக் கடவது—என்கை.

'ஆனாலும், பேற்றுக்கு இவன் பக்கலிலும் ஏதேனும் உண்டாகவேண்டாவோ?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'பேற்றுக்கு' என்றுதொடங்கி.

மூ. 273: பேற்றுக்கு வேண்டுவது—விலக்காமையும், இரப்பும.

வ்யா:— அதாவது— ப2லஸித்3தி4க்குச் சேதநன் பக்கல் உண்டாகவேண்டுவது-ஸ்வயத்நத்தாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காதொழிகையும், அது புருஷார்த்த2மாகைக்கு உறுப்பான இரப்பும—என்கை.

'இங்ஙனன்றிக்கே, இவன்பக்கலிலும் சிலஸுக்ருதம் உண்டானால் ஆகாதோ?' என்ன, அது உபாயபூ4தனுக்கு அநிஷ்டமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சக்ரவர்த்தித் திருமகன்' என்றுதொடங்கி.

மூ. 274. சக்ரவர்த்தித் திருமகன், பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன், புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்.

வ்யா:— அதாவது—213. "रामो विग्रहवान् धर्मः" (ராமோ விக்3ரஹவாந் த4ர்ம:) என்கிற சக்ரவர்த்தித்திருமகன் 214. "यदि वा रावणः स्वयं"(யதி3வா ராவணஸ் ஸ்வயம்) என்று 'பாபிஷ்ட2னான ராவணன்தானாகிலும் அழைத்துவாரும்' என்கையாலே பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடல் அல்லாமையாலே. 'பாபத்தோடே வரிலும் அமையும்' என்றான்; 215. "कृष्णं धर्मं सनातनं" (க்ருஷ்ணம் த4ர்மம் ஸநாதநம்) என்கிற இவன் 'ஸர்வத4ர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கையாலே- பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்—என்கை. ஆகையால், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்க3 அஸஹனான உபாயபூ4தனுக்கு இவன்பக்கல் ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்று கருத்து.

இவ்வர்த்த2த்தில் இழிந்தவனுக்கு—ஆஸ்திகனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நசித்தல் ஒழிய, மத்4யமஸ்தி2தி

யில்லை என்னுமதத்தைப் பூர்வாசார்ய வசநத்தாலே அறி விக்கிறார் 'ஆஸ்திகனாய்' என்று தொடங்கி.

சூ.275. "ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விஸ்வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் நஸித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையில்லை" என்று பட்டர்க்கு எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

வ்யா:—அதாவது—"இவ்வர்த்தத்தில் அந்விகனை வன் பகவத்ப்ரபாவத்தால் 'இது ஸத்யம்' என்று ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசியும், 'இது தப்பாது' என்கிற விஸ்வாஸமுமுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல். ஸாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ?' என்று நாஸ்திகனாய் இத்தை அநாதரித்து நசித்தவித்தனையொழிய, நடுவிலொரு நிலையில்லை" என்று ஸகலஸாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆப்ததமரான எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை—என்கை.

'வ்யவஸாயஹீநனுக்கு இதில் அந்வயம் விநாஸத்துக்கு உடலாம்' என்னுமதத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'வ்யவஸாயம்' என்று தொடங்கி.

சூ. 276. வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம், ஆமத்தில் போஜநம்போலே.

வ்யா:-அதாவது-இதிற் சொல்லுகிற த்யாக ஸ்வீகாரங்களுக்கு ஈடான வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதிலுண்டான அந்வயம், அஜீர்ணதஸையிற் பண்ணின போஜநம் மரணஹேதுவாமாபோலே விநாஸஹேதுவாய்ப் பர்யவஸிக்கும்—என்கை.

இதுதனக்கு அதிகாரிகள் இன்னாரென்னுமதத்தை அருளிச்செய்கிறார்'விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பரென்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்' என்று.

மூ. 277. *"விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்கிற படியே அதிகாரிகள் நியதர்.

வ்யா:— அதாவது-*"செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்று 'கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியராய், அது தன்னை அர்த்தக்ரியாகாரியாய்க்கொண்டு கோயிலிலே சாய்ந்தருளினவர்தாம். அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலேநின்று அருளிச்செய்த யதார்த்தமுமாய்ச் சீரியதுமாய் ஸுலபமுமான "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு, தந்நிஷ்டராயிருப்பர்' என்கிறபடியே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்கள்—என்கை.

இவ்வாத்தநிஷ்டரான ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்தியில் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படுமவற்றை அருளிச்செய்து இதுதன்னை நிகமிக்கிறார் 'வார்த்தையறிபவர்' என்றுதொடங்கி.

மூ. 278. †"வார்த்தையறிபவர்" என்கிற பாட்டும் ‖ "அத்தனாகி" என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்

சரமச்லோகப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிய முமுக்ஷுப்படி முற்றிற்று.

வ்யா—அதாவது—† "வார்த்தையறிபவர்-பேர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தையெண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றியாவரோ" என்று "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ-ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற நல்வார்த்தையை அறியுமவர்கள் பரணிக்கூடு / வரிந்தாற்போலே இவ்வாத்

---

* நாச்-திரு 10-10. † திருவாய் 7-5-10. ‖ திருச்சந்த 115.
/ (பா) பரந்தாற்போலே.

மாவைச் சூழப்பொதிந்துகிடக்கிற ஜந்மங்களோடும். அவை புக்கவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதி4யோடும். அங்ஙனேயாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவிழுந்தாற்போலே வரும் ஜரையோடும். அங்ஙனேயாகிலும் இருக்கவொண்ணாதபடி இவனுக்கு அநபி4மதமான விநாசமுமாகிற இவற்றை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தள்ளி. அவைபோன அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற மஹாது2:க்க2த்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி. பாத3ரேகை2 போலே தன் திருவடிகளின் கீழே சேரும்படி பண்ணி. புநராவ்ருத்தியறும்படி அவன் பண்ணும் ரக்ஷையை அநுஸந்தி4த்து வ்யவஸிதராய்க்கொண்டு தங்களுக்கு ஆஶ்ரயணீயனாய் விரோதி4நிவர்த்தகனான ஆஶ்சர்யபூ4தனுக்கு ஒழிய வேறொருவர்க்கு ஆளாவரோ?—என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த "வார்த்தையறிபவர்" என்கிற பாட்டும். "மூத்தனார் முகுந்தனார் ஒத்தொவ்வாத பல் பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான்-அத்தனாகி யன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்ப் புகுந்து-நம்முள் மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே! எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி" என்று 'ஹேயப்ரத்யநீகராகையாலே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரக3ந்த4ராய். முக்திபூ4மிப்ரத3ரானவர் ஸகல தே3ஹவர்த்திகளான ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞானைகாகாரதயா ஒத்து. தே3வாதி3பே4த3த்தாலே ஒவ்வாமலிருக்கும் பலவகைப்பட்ட ஜந்மங்களைப்போக்கி. நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் கொள்ளும் அடிமையைக் கொள்ளுகைக்காக ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவாயும். ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும். அடிமைகொள்ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும். இப்படி ஸர்வவித4 ப3ந்து4வுமாய். நம்முடைய தண்மையையும் தம்முடைய பெருமையையும் பாராதே நம்முடைய ஸர்வப4ரத்தையும் தாமேயேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராக ஹேயமான நம்முள்ளே புகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினார்; அறிவிலியான நெஞ்சே! நம்முடைய ஹிதம் அறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞராயோ அவன் அஜ்ஞனோ. ஹிதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்

பிக்கைக்கு நாம் ஶக்தராயோ அவன் அஶக்தனோயோ, கார்யஞ்செய்து கொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ அவன் அப்ராப்தனோயோ. தன் மேன்மைபாராதே தாழநின்று உபகரிக்குமவனாயிருக்க எத்தாலே நீ து₃:க்க₂ஸாக₃ரத்திலே கிடக்கிறது?' என்று திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்த "அத்தனாகி" என்கிற பாட்டும் இந்த ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த₂மாக அநுஸந்தே₄யம்—என்கை.

ஆக, இத்தால் ஸ்வீகாராங்க₃தயா த்யாஜ்யமான த₄ர்ம விஶேஷங்களையும், அந்த த₄ர்மங்களினுடைய த்யாக₃ப்ரகாரத்தையும், அந்த த₄ர்மத்யாக₃ பூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்₄யாதி₃ கு₃ணயோக₃த்தையும், அக்கு₃ணவிஶிஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாய அஸஹத்வ லக்ஷணமான நைரபேக்ஷ்யத்தையும், நிரபேக்ஷ வஸ்துவினுடைய உபாயபா₄வத்தையும், அத்தை உபாயதவேந ஸ்வீகரிக்கையையும், ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி₃கு₃ணயோக₃த்தையும், அக்கு₃ணவிஶிஷ்ட வஸ்துவிலே ந்யஸ்தப₄ரனான அதி₄காரியையும், அதி₄காரிக்கு விரோதி₄யான பாபஸமூஹத்தையும், அப்பாபவிமோசந ப்ரகாரத்தையும், அப்பாபவிமோசகனைப் பற்றின அதி₄காரியுடைய நைர்ப₄ர்யத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

சரமஶ்லோகப்ரகரண வ்யாக்₂யானம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஶரண்ம்.

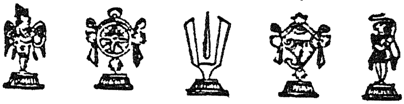
ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்₂யானம்

ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:



முமுக்ஷூப்படி வ்யாக்$_2$யான ப்ரமாணத்திரட்டு

1. அஸந்நேவ ஸ ப$_4$வதி அஸத்$_3$ ப்$_3$ரஹ்மேதி வேத$_3$ சேத் ।
அஸ்தி ப்$_3$ரஹ்மேதி சேத்$_3$ வேத$_3$ । ஸந்தமேநம் ததோ விது$_3$ ।

['ப்$_3$ரஹ்மத்தை அறிகிறான்' என்பது (ஒருவனுக்கு) இல்லையாகில், அவன் (இருந்தும்) இல்லாதவனாகவே ஆகிறான். 'ப்$_3$ரஹ்மத்தை அறிகிறான்' என்பது (ஒருவனுக்கு) உள்ளதாகில், அதனால் இவனை உள்ளவனாக (நல்லோனாக) அறிகிறார்கள்.]

2. லக்ஷ்மீநாத$_2$ஸமாரம்பா$_4$ம் நாத$_2$யாமுநமத்$_4$யமாம் ।
அஸ்மதா$_3$சார்யபர்யந்தாம் வந்தே$_3$ கு$_3$ருபரம்பராம் ॥

[லக்ஷ்மீநாத$_2$னிடமிருந்து தொடங்குவதும், நாத$_3$முனிகளையும், யாமுனமுனிகளையும் நடுவிலுடையதும, எம்முடைய ஆசார்யருடன் முடிவதுமான கு$_3$ருபரம்பரையை வணங்குகிறேன்.].

3. ஸ்வஜ்ஞானம் ப்ராபகஜ்ஞானம் ப்ராப்யஜ்ஞானம் முமுக்ஷுபி$_4$:।
ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதே$_3$யம் ஏதத$_3$ந்யந்ந கிஞ்சந ॥

[தன் (ஆத்மஸ்வரூப) ஜ்ஞானமும், உபாயஜ்ஞானமும், புருஷார்த்த$_2$ ஜ்ஞானமும், ஆகிய மூன்றுவகை அறிவுகள் முமுக்ஷுக்களால் கொள்ளத்தக்கவை. வேறெதுவும் வேண்டியதில்லை.]

4. மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:

[மனனம் செய்பவனைக் காப்பாற்றுவது என்னும் காரணத்தாலே மந்திரம் எனப்படுகிறது.]

1. தை-ஆந-6. 2. ஆழ்வான் முக்தகம். 3.
4. வ்யுத்பத்தி.

5. தேஹாஸக்தாத்மபுத்திர் யதி பவதி பதம் ஸாது வித்யாத் த்ருதீயம்
ஸ்வாதந்த்ர்யாந்தோ யதி ஸ்யாத் ப்ரதமமிதரஶேஷத்வதீஶ்சேத் த்விதீயம் ।
ஆத்மத்ராணோந்முகஶ்சேந்நம இதி ச பதம் பாந்தவாபாஸலோல:
ஶப்தம் நாராயணாக்யம் விஷயசபலதீஶ்சேச் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்ந:॥

[ப்ரபந்நனானவன். தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தியையுடையவனானால் (தான் ஜ்ஞாநாகாரனென்று காட்டும் ப்ரணவத்தின்) மூன்றாவது பதமான மகாரத்தை நன்கு அறியக்கடவன். தான் சுதந்திரன் என்னும் எண்ணத்தாலே அறிவு கெட்டிருந்தானாகில் (தன்னை ஈஶ்வரஶேஷமென்றறிவிக்கிற ப்ரணவத்தின்) முதற்பதமான அகாரத்தையும். மற்றவர்களுக்குத் தன்னை அடிமையென்று எண்ணினானாகில் (அவனுக்கே அடிமையென்று அறிவிக்கும் ப்ரணவத்தின்) இரண்டாவது பதமான உகாரத்தையும். தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் ஈடுபட்டானாகில் (தன்னைத்தான் ரக்ஷிக்கமுடியாதெனக்காட்டும்) நம: என்னும் பதத்தையும், ஆபாஸ (மேலெழத்தோன்றும்) பந்துக்களிடம் ஈடுபட்டானாகில் (எல்லாவுறவும் அவனேயென அறிவிக்கும்) நாராயணன் என்னும் ஶப்தத்தையும், ஶப்தாதி விஷயங்களில் ஈடுபட்ட புத்தியையுடையவனாகில் (பகவத்கைங்கரிய ரஸத்தைப் பிரார்த்திக்கும்) 'ஆய' என்னும் சதுர்த்தியையும் நன்கு அறியக்கடவன்.]

6. ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச ।
ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்த:ஸ்தம் யச்சாந்யதபி வாங்மயம் ॥

[ருக். யஜுஸ். ஸாமம். அதர்வணம் என்னும் வேதங்களும். மற்றுள்ள உபப்ரும்ஹண வாக்குகளுமாகிய எல்லாம் அஷ்டாக்ஷரத்தில் அடங்கியுள்ளன.]

7. மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம் ।
பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந: ॥

[மந்திரங்களுள் மேலான மந்திரமும். ரஹஸ்யங்களுள் மேலான ரஹஸ்யமும். பாவனங்களுள் பரமபாவனமும் பழையதான (அஷ்டாக்ஷரமெனும்) மூலமந்திரமேயாகும்.]

---

5. அஷ்டஶ்லோகீ-4. 6. வ்ருத்தஹாரீதஸ்ம்ருதி 6-48.
7. நாரதீயகல்பம். அஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மவித்யை 1-11.

8. கு₃ரும் ப்ரகாஶயேத்₃ தீ₄மாந் மந்த்ரம் யத்நேந கோ₃பயேத் ।
அப்ரகாஶப்ரகாஶாப்₄யாம் க்ஷீயேதே ஸம்பத₃ாயுஷீ ॥

[அறிவாளியாயிருப்பவன் கு₃ருவை வெளிப்படுத்தக்கடவன்; மந்திரத்தை மிகமுயன்று (அநதி₄காரிகளிடமிருந்து) மறைக்கக்கடவன்; (ஆசாரியனை) வெளிப்படுத்தாததாலும், (மந்திரத்தை) வெளிப்படுத்துவதாலும் (முறையே) செல்வமும் ஆயுளும் நஶிக்கும்.]

9. தை₃வாதீ₄நம் ஜக₃த் ஸர்வம் மந்த்ராதீ₄நம் து தை₃வதம் ।
தந்மந்த்ரம் ப்₃ராஹ்மணாதீ₄நம் தஸ்மாத்₃ ப்₃ராஹ்மண தை₃வதம் ॥

[எல்லாவுலகும் தெய்வத்திற்கு வஶப்பட்டது. தெய்வமோவெனில் மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்படுவது; அந்த மந்திரம் ஆசார்யவஶத்திலிருப்பது. ஆகையால் ஆசாரியனே (சேதனனுக்கு) தெய்வமாவான்.]

10. மந்த்ரே தத்₃தே₃வதாயாஞ்ச தத₂ா மந்த்ரப்ரதே₃ கு₃ரௌ ।
த்ரிஷு பு₄க்தி: ஸத₃ா கார்யா ஸா ஹி ப்ரத₂மஸாத₄நம் ॥

[மந்திரத்தினிடத்தும், அதன் தே₃வதையிடமும் அப்படியே அம்மந்திரத்தையளித்த ஆசாரியனிடமும் (ஒன்றொழியாமல்) இம்மூன்றினிடமும் எப்போதும் பக்தி செய்யப்படவேண்டும்; அந்த ப₄க்தியே (ப₄க₃வத் ப்ராப்திக்கு) முதல் உபாயமாகும்.]

11. த₃ாஸபூ₄தா: ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: ।
நாந்யத₂ா லக்ஷணம் தேஷாம் ப₃ந்தே₄ மோக்ஷே ததை₂வ ச ॥

[எல்லா ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களன்றோ. ஸம்ஸாரத்திலும் மோக்ஷத்திலும் அவர்களுக்கு வேறுவகை லக்ஷணமில்லை]

12. பதிம் விஶ்வஸ்யாத்மேஶ்வரம் ।

[உலகிற்குப் பதியும், தனக்குத் தானே ஈஶ்வரனுமாயிருப்பவன் நாராயணன்.]

---

8. ஶேஷஸம்ஹிதை 14-50. 9. விஹகே₃ந்த்₃ரஸம்ஹிதை படலம்-22. 10. விஷ்ணுதத்வம். 11. ஹாரீதஸ்ம்ருதி. 12. தை-நா.

13. ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்3ரஹ்மணி ஸ்தி2தம் |
உப4யோரேஷ ஸம்ப3ந்தோ4 ந பரோSபி4மதோ மம ||

[உடைமையாயிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவில் இயற்கையாயிருப்பது; உடையவனாயிருக்கும் தன்மை ப்3ரஹ்மத்திடம் இயற்கையாயிருப்பது. இருவர்க்கும் இதுவே ஸம்ப3ந்த4ம்; வேறெதையும் நான் ஒப்பவில்லை.]

14. ஸம்ஸார ஸாக3ரம் கோ4ரமநந்த க்லேஶபா4ஜநம் |
த்வாமேவ ஶரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: ||

[கொடியதாய், அளவற்ற துன்பத்திற்கு இருப்பிடமான ஸம்ஸாரக்கடலை உன்னை ஶரணடைந்தே மனிதர்கள் தாண்டுகிறார்கள்.]

15. ப்ராப்யஸ்ய ப்3ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துஶ்ச ப்ரத்யகா3த்மந: |
ப்ராப்த்யுபாயம் ப2லம் ப்ராப்தேஸ் ததா2 ப்ராப்திவிரோதி4 ச ||
வத3ந்தி ஸகலா வேதா3ஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா: |
முநயஶ்ச மஹாத்மாநோ வேத3வேதா3ர்த்த2வேதி3ந: ||

[அடையத்தக்க பரம்பொருளின் தன்மை, அடைபவனான ஜீவாத்மாவின் தன்மை, அடையும் வழி, அடைந்து பெறும் பயன், அடைவதற்குத் தடை ஆகியவற்றை இதிஹாஸ புராணங்களோடு கூடிய எல்லா வேத3ங்களும் வேத3ஶப்3தா3ர்த்த2ங்களையறியும் மஹாபுருஷர்களான முனிவர்களும் உரைக்கின்றனர்.]

16. ஈஶேஶிதவ்ய ஸம்ப3ந்தா4த3நித3ம்ப்ரத2மாத3பி |
ரக்ஷிஷ்யத்யநுகூலாந்ந இதி யா ஸுத்3ருடா4 மதி: ||
ஸ விஶ்வாஸோ ப4வேத்

[அநாதி3யாயிருக்கும் உடையவனுக்கும் உடைமைக்கு முள்ள உறவால், அன்புடைய நம்மை அவசியம் ரக்ஷித்தே தீருவான் என்னும் உறுதியான எண்ணமே மஹாவிஶ்வாஸம் எனப்படுகிறது.]

---

13. ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம். 14. ஜிதந்தே 1-4 15. ஹாரீத ஸ்மிருதி 8-141. 16. லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-70.

17. ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே₂ ப்₄ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி₄: |
ஜீவே து₃:க்க₂ாகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே ||

[ஸம்ஸார சக்கரத்தில் தன் கருமங்களால் இவ்வண்ணம் சுழன்று துன்புற்ற ஜீவனிடத்தில் விஷ்ணுவுக்கு விவரிக்க முடியாததொரு கருணை உண்டாகிறது.]

18. 14-வது இலக்கம் காண்க.

19. ஸம்ஸாரார்ணவமக்₃நாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் |
விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித₃ஸ்தி பராயணம் ||

[ஸம்ஸாரக்கடலில் முழுகி. (முதலைகள்போன்ற) விஷயங்களாலே பீடிக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவர்களுக்கு விஷ்ணுவாகிற (ஸர்வவ்யாபியான) ஓடத்தைத்தவிர வேறு கரைசேர சிறந்த உபாயமில்லை.]

20. ஆஸ்திகோ த₄ர்மஶீலஶ்ச ஶீலவாந் வைஷ்ணவ: ஶுசி: |
க₃ம்பீ₄ரஶ் சதுரோ தீ₄ர: ஶிஷ்ய இத்யபி₄தீ₄யதே ||

[ஶாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனும். (அதிற்சொன்ன) த₄ர்மாநுஷ்டா₂னத்தில் ஈடுபட விருப்பமுள்ளவனும். (அதற்குத்தக்க) நடத்தையுடையவனும். விஷ்ணு ப₄க்தியுடையவனும். தற்பெருமையில்லாத பரிசுத்தனும் (ஆசார்ய ப₄க்தியில்) ஆழங்காணமுடியாதவனும் (ஆசார்ய ஶுஶ்ரூஷையில்) வல்லவனும் (ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில்) மனோதை₄ர்யமுள்ளவனுமானவனே ஶிஷ்யன் எனப்படுகிறான்.]

21. ஶரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம கு₃ணாநஸூந் |
கு₃ர்வர்த்த₂ம் த₄ாரயேத்₃ யஸ்து ஸ ஶிஷ்யோ நேதர: ஸ்ம்ருத: ||

[ஶரீரத்தையும். பொருளையும். அறிவையும். வஸிக்குமிடத்தையும். செயல்களையும், கு₃ணங்களையும், பிராணன்களையும் ஆசார்யனுக்காக எவன் த₄ரிக்கிறானோ அவனே ஶிஷ்யனெனத் தக்கவன். வேறுவிதமாக இருப்பவன் சீடனல்லன்.]

---

17. அஹிர்பு₃த்₄ந்யஸம்ஹிதை 14-28. 19. விஷ்ணுத₄ர்மம் 1-59. 20. 21. ஜயஸம்ஹிதை.

22. ஸத்$_3$பு$_3$த்$_3$தி$_4$ஸ் ஸாது$_4$ஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸ் தத்வபோ$_3$தா$_4$பி$_4$லாஷீ
ஶுஶ்ருஷுஸ் த்யக்தமாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரஶ்நகாலப்ரதீக்ஷ: |
ஶாந்தோ தா$_3$ந்தோநஸூயு: ஶரணமுபக$_3$த: ஶாஸ்த்ரவிஶ்வாஸஶாலீ
ஶிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித$_3$பி$_4$மதஸ் தத்வத: ஶிக்ஷணீய: ||

[நல்லறிவையுடையவனும், நல்லோர்களை அநுவர்த்திப்பவனும், அறிவுக்கேற்ற நடத்தையுடையவனும், தத்துவஞானம் பெறுவதில்விருப்பமுள்ளவனும், ஆசார்யஸேவையைவிரும்பியிருப்பவனும், அஹங்காரமற்றவனும், (ஆசாரியனை) அடிவணங்குவதில் ஈடுபட்டவனும், கேள்விகேட்கும் ஸமயத்தை அறிந்து கேட்பவனும், மனவடக்கமும் புலனடக்கமுமுள்ளவனும், பொறாமையற்றவனும், ஆசார்யக்$_3$ருஹத்தை அடைந்தவனும், ஶாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், (முற்கூறிய விஷயங்களில்) பரீக்ஷை செய்யப்பட்டவனும், (ஆசார்யன் செய்த) உபகாரத்தை மறவாத மஹான்களுக்கு இனியவனுமான ஶிஷ்யன் உண்மையை உபதே$_3$ஶிக்கத் தக்கவன்.]

23. ஶாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் ப$_3$ஹுக்லேஶம் பு$_3$த்$_3$தே$_4$ஶ் சலநகாரணம் |
உபதே$_3$ஶாத் ஹரிம் பு$_3$த்$_3$த்$_4$வா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு ||

[சாஸ்திரங்களாலுண்டாகும் அறிவு மிகுந்த சிரமத்தை உண்டாக்கக்கூடியது; பு$_3$த்$_3$தி$_4$க்குக் கலக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; (ஆகையால்) உபதே$_3$ஶத்தால் பரமபுருஷனை (உபாயமாக) அறிந்து, (ஶாஸ்திரஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதிக்கும்) எல்லாக் கருமங்களையும் கைவிடக்கடவன்.]

24. ஆஸ்தாம் தே கு$_3$ணராஶிவத்$_3$ கு$_3$ணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம்
ஸங்க்$_2$யா பௌ$_4$மநிகேதநேஷ்வபி குடீகுஞ்ஜேஷு ரங்கே$_3$ஶ்வர |
அர்ச்ய: ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதீ$_4$நாகி$_2$லாத்மஸ்தி$_2$தி:
ப்ரீணீஷே ஹ்ருத$_3$யாளுபி$_4$ஸ் தவ தத: ஶீலாத் ஜட$_3$பூ$_4$யதே ||

[அரங்கநகரப்பனே! (எல்லையிலாத) உமது கு$_3$ணஸமூஹங்களைப்போலவே குணங்களை வெளிவிடும் அவதாரங்களின் எண்ணிக்கையும் (ஒருபுறம்) இருக்கட்டும். பூ$_4$மியிலுள்ள திருக்கோயில்களிலும், வீடுகளிலும், பர்ணசாலைகளிலும் அனைவராலும் அர்ச்சிக்கத்தக்கவராய், எல்லா அபசாரங்களை

---

22. ந்யாஸவிம்ஶதி-7. 23. 24. ர-ஸ்த 2-74.

யும் பொறுப்பவராய். எல்லா நிலைகளும் அர்ச்சகருக்குப் பராதீ₄னமாயிருக்கப்பெற்றவராய் உகக்கிறீர். அந்த ஶீலகு₃ணத்தைக்கண்டு நல்லமனமுடையோர் மயக்கமடைகிறார்கள்.]

25. ப₃ஹவோ ந்ருப கல்யாணகு₃ணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே
[அரசனே! உன்னுடைய பிள்ளைக்குப் பல நற்குணங்கள் உள்ளன.]

26. தவாநந்தகு₃ணஸ்யாபி ஷடே₃வ ப்ரத₂மே கு₃ணா:
[எல்லையில்லாத கு₃ணங்களையுடையவனாக இருந்தபோதிலும் உனக்கு ஆறு கு₃ணங்களே முதன்மையானவை.]

27. ப₃ஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந ।
தாந்யஹம் வேத₃ ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த₂ பரந்தப ॥
[அர்ஜுனா! எனக்கு அளவிறந்த பிறப்புக்கள் ஏற்பட்டுவிட்டன. உனக்கும் அப்படியே. நான் அவையனைத்தையும் அறிவேன். நீ அறியாய்.]

28. அநந்தா வை ப₄க₃வந்மந்த்ரா:
[பகவந் மந்திரங்கள் கணக்கற்றவை.]

29. நாராயணாய வித்₃மஹே வாஸுதே₃வாய தீ₄மஹி
தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத₃யாத்
[நாராயணனை அடைய விரும்புகிறோம்; (அதன்பொருட்டு) வாஸுதே₃வனாகிற அவனை உபாஸிக்கிறோம்; அந்த உபாஸனையை விஷ்ணுவானவர் வளரச்செய்யட்டும்.]

30. யதா₂ ஸர்வேஷு தே₃வேஷு நாஸ்தி நாராயணாத் பர: ।
ததா₂ ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத் பர: ॥
[எல்லா தே₃வர்களுக்குள்ளும் நாராயணனைக்காட்டிலும் மேலானவனில்லாததுபோலே. எல்லா மந்திரங்களுக்குள்ளும் அஷ்டாக்ஷரத்தைக்காட்டிலும் மேலானதில்லை.]

---

25. ரா-அ 2-26. 26 விஷ்ணுத₄ர்மம். 27. கீ₃தை 4-5. 28. தைத்-ப்₃ராஹ். 29. தைத்-நாராயணவல்லி. 30. நாரதீ₃யம்-அஷ்டாக்ஷரப்₃ரஹ்மவித்₃யை 1-41.

31. பூ₄த்வோர்த்₄வபா₃ஹுரத்₃யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்₃ரவீமி வ: |
ஹே புத்ரஶிஷ்யா: ஶ்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர: ||

[புத்திர ஶிஷ்யர்களே! இங்கே இப்போதே கைதூக்கி சத்தியம் செய்து சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். திருவஷ்டாக்ஷரத்தைக்காட்டிலும் மேலான மந்திரமில்லை.]

32. விஶ்வம் நாராயணம்

[எல்லாமாயிருப்பவன் நாராயணனே.]

33. நாராயணபரம் ப்₃ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: |
நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: ||
யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜக₃த்யஸ்மிந் த்₃ருஶ்யதே ஶ்ருயதேऽபி வா |
அந்தர் ப₃ஹிஶ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி₂த: ||

[நாராயணனே பரப்₃ரஹ்மம்; நாராயணனே பரதத்வம்; பரஞ்சோதியும் நாராயணனே; பரமாத்மாவும் நாராயணனே; இவ்வுலகில் காண்பனவும் கேட்பனவுமான அனைத்தின் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்.]

34. ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீந் ந ப்₃ரஹ்மா நேஶாநோ நேமே த்₃யாவாப்ருதி₂வீ

[(ப்ரளயகாலத்தில்) நாராயணன் ஒருவனேயிருந்தான்; பிரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை; இந்த ஆகாச பூ₄மிகளும் இல்லை.]

35. சக்ஷுஶ்ச த்₃ரஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண: |
ஶ்ரோத்ரஞ்ச ஶ்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண: ||

[கண்ணும் காண்பனவும் நாராயணனே; காதும் கேட்பனவும் நாராயணனே.]

36. தி₃ஶஶ்ச ப்ரதி₃ஶஶ்ச நாராயண:

[தி₃க்குகளும். விதி₃க்குகளும் நாராயணனே.]

37. யஸ்யாத்மா ஶரீரம் யஸ்ய ப்ருதி₂வீ ஶரீரம்

[எவனுக்கு ஆத்மா ஶரீரமோ. எவனுக்கு பூ₄மி ஶரீரமோ]

---

31. நாரஸிம்ஹ புராணம் 18-32. 32. தை-நாரா 33. தை-நாரா. 34. மஹோபனிஷத். 35, 36, 37. ஸுபா₃லோபனிஷத்.

38. யஸ்ய ம்ருத்யு: மரீரம்

[எவனுக்கு ம்ருத்யுமப்₃த₃வாச்யமான மூலப்ரக்ருதி மரீரமோ.]

39. ஏஷ ஸர்வபூ₄தாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா தி₃வ்யோ தே₃வ ஏகோ நாராயண:

[எல்லா பூ₄தங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகவும், தே₃ாஷமற்றவனுகவும், பரமபத₃த்திலிருப்பவனுகவுமுள்ள தே₃வன் நாராயணன் ஒருவனே.]

40. 30-ஆவது இலக்கம் காண்க.

41. ஸர்வ வேதா₃ந்த ஸாரார்த்த₂ஸ் ஸம்ஸாரார்ணவதாரக: ।
கதிரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணாம் அபுநர்ப்ப₄வ காங்க்ஷிணாம் ॥

[மறுபிறப்பின்மையை விரும்பும் மனிதர்களுக்கு எல்லா வேதா₃ந்தங்களின் ஸாரப்பொருளும், ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டுவிப்பதுமான அஷ்டாக்ஷரமே புகலாகும்.]

42. ஆர்த்தா விஷண்ணா: மிதி₂லாம்ச பீ₄தா:
கோ₄ரேஷு ச வ்யாதி₄ஷு வர்த்தமாநா: ।
ஸங்கீர்த்ய நாராயண மப்₃த₃ மாத்ரம்
விமுக்த து₃:க்க₂ா: ஸுகி₂நோ ப₄வந்தி ॥

[செல்வமிழந்து வருந்துமவர்களும், செல்வம் பெருமல் துன்புறுமவர்களும், ஆத்மாநுப₄வமில்லாமல் சிதைகின்றவர்களும், ப₄க₃வத₃நுப₄வம் பெருமல் பயப்படுமவர்களும், கோ₄ரமான வியாதிகளில் துன்புறுகின்றவர்களும் நாராயண மப்₃த₃த்தை மாத்திரம் ஸங்கீர்த்தனம் செய்தவுடன் துன்பம் நீங்கி இன்புறுகிருர்கள்.]

43. நாராயணேதி மப்₃தே₃ாSஸ்தி வாக₃ஸ்தி வமவர்த்திநீ ।
தத₂ாபி நரகே கோ₄ரே பதந்தீதி கிமத்₃பு₄தம் ॥

[நாராயணனெனும் சொல் உள்ளது; வாக்கெனும் இந்திரியம் வமத்திலுள்ளது. அப்படியும் கொடிய நரகில் வீழ்கின்றனரே! என்ன ஆச்சரியம்!]

38, 39. ஸுபா₃லோபநிஷத். 41. நாரதீ₃யம் அஷ்டாக்ஷர ப்₃ரஹ்மவித்₃யை 1-41. 42. பா₄ரதம்-ஸஹஸ்ரநாமாத்₄யாயம். 43. விஹகே₃மவரஸம்ஹிதை 24-12, கா₃ருட₃புராணம் பூ 220-9.

44. கிம் தத்ர ப₃ஹுபி₄ர் மந்த்ரை: கிம் தத்ர ப₃ஹுபி₄ர் வ்ரதை: |
நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்த₂ ஸாத₄க: ||

[பல மந்திரங்களால் என்ன பயன்? பல விரதங்களால் என்ன பயன்? 'நமோ நாராயணாய' என்னும் மந்திரமே எல்லாப்பயன்களையும் ஈடேற்றிவைக்கின்றதே.]

45. மஹத்யாபதி₃ ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ ப₄க₃வாந் ஹரி:

[பேராபத்து வந்தபோது ஹரியை நினைக்கவேண்டும்.]

46. ஶங்க₂ சக்ரக₃தா₃பாணே த்₃வாரகாநிலயாச்யுத |
கோ₃விந்த₃ புண்ட₃ரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஶரணாக₃தாம் ||

[ஶங்க₂ம், சக்கரம், க₃தை₃ ஆகிய ஆயுத₄ங்களைக் கையிலுடையவனே! துவாரகையில் வாழும் அச்சுதனே! கோ₃விந்த₃னே! தாமரைக்கண்ணா! ஶரணமடைந்த என்னை ரக்ஷிப்பாய்.]

47. கோ₃விந்தே₃தி யதா₃க்ரந்த₃த் க்ருஷ்ணா மாம் தூ₃ரவாஸிநம் |
ருணம் ப்ரவ்ருத்₃த₄மிவ மே ஹ்ருத₃யாந் நாபஸர்ப்பதி ||

[வெகுதூரத்திலிருந்த என்னை த்ரௌபதியானவள் 'கோ₃விந்த₃ா' என்று கூப்பிட்டது விருத்₃தி₄யடைந்த கடன் போலே என் நெஞ்சிலிருந்து அகல்கின்றதில்லை.]

48. ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் ச ஸ்தோபம் ஹேளநமேவ வா |
வைகுண்ட₂நாமக்₃ரஹணமஶேஷாக₄ஹரம் விது₃: ||

[(வேறொருவருடைய) பெயரிட்டழைக்கும்போதும், பரிஹாஸத்திற்காகவும், அர்த்த₂மில்லாமலும், ஏளனமாகவும் வைகுண்ட₂னுடைய பெயரைச் சொல்லுவதுங்கூட எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குவதென்று அறிகிறார்கள்.]

49. இஹலௌகிகமைஶ்வர்யம் ஸ்வர்க்க₃ாத்₃யம் பாரலௌகிகம் |
கைவல்யம் ப₄க₃வந்தஞ்ச மந்த்ரோயம் ஸாத₄யிஷ்யதி ||

[இவ்வுலகச் செல்வத்தையும் சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வத்தையும் ஆத்மாநுப₄வமாகிற கைவல்யத்தையும் ப₄க₃

44. நாரதீ₄யம்-அஷ்டாக்ஷரப்₃ரஹ்மவித்₃யை 1-40, ப்₃ரஹ்மபுராணம் 57-24. 45. பார-ஸபா₄பர்-த்₃யூதபர் 90-42. 46. பார-ஸபா₄-த்₃யூத 90-43. 47. பார-உத் 47-39. 48. பா₄க₃வதம் 6-2-14. 49. வ்ருத்₃த₄ஹாரீதஸ்ம்ருதி 6-50.

வத₃நுப₄வத்தையும் (அதையதை விரும்புவார்க்கு) இந்த மந்திரம் ஸாதி₄த்துக் கொடுக்கும்.]

50. 15-வது இலக்கம் காண்க.

51. ஓமித்யேகாக்ஷரம் । நம இதி த்₃வே அக்ஷரே । நாராயணாயேதி
பஞ்சாக்ஷராணி । இத்யஷ்டாக்ஷரா ச₂ந்த₃ஸா கா₃யத்ரீ சேதி ।

['ஓம்' என்பது ஓரக்ஷரம்; 'நம:' என்பது இரண்டக்ஷரங்கள்; 'நாராயணாய' என்பது ஐந்தக்ஷரங்கள்; இப்படி இம்மந்திரம் எட்டு அக்ஷரமாகிறது. கா₃யத்ரீ ச₂ந்த₃ஸ்ஸையுடையதாகவுமாகிறது.]

52. ஓமித்யக்₃ரே வ்யாஹரேத் । நம இதி பஶ்சாத் ।
நாராயணாயேத்யுபரிஷ்டாத் ॥

['ஓம்' என்று முதலில் சொல்லக்கடவன்; 'நம:' என்று அடுத்தபடியாகவும், அதற்குமேல் 'நாராயணாய' என்றும் சொல்லக்கடவன்.]

53. ப்ரணவாத்₃யம் நமோமத்₄யம் நாராயணபதா₃ந்திமம் ।
மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் வித்₃யாத் ஸர்வஸித்₃தி₄கரம் ந்ருணாம் ॥

[ஓங்காரத்தை முதற்பதமாகவும், நமஶ்ஶப்₃த₃த்தை நடுப்பத₃மாகவும் நாராயணபத₃த்தைக் கடைசியிலும் கொண்டதே அஷ்டாக்ஷரமென்று அறியக்கடவன்; இது மனிதர்களுக்கு எல்லா ஸித்₃தி₄களையும் அளிப்பது.]

54. பூ₄ரிதி ருக்₃வேதா₃த₃ஜாயத । பு₄வ இதி யஜுர்வேதா₃த் ।
ஸுவரிதி ஸாமவேதா₃த் । தாநி ஶுக்ராண்யப்₄யதபத் ।
தேப்₄யோऽபி₄தப்தேப்₄யஸ் த்ரயோ வர்ணா அஜாயந்த ।
அகார உகார மகார இதி । தாநேகதா₄ ஸமப₄ரத் ।
ததே₃ததோ₃மிதி ॥

['பூ₄:' என்பது ருக்₃வேத₃ஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'பு₄வ:' என்பது யஜுர்வேத₃ஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'ஸுவ:'

51,52. நாராயணோபநிஷத். 53. 54. அத₂ர்வவேத₃ம் கோ₃பத₂ப்₃ராஹ்மணம்,பூர்வபா₄க₃ம்ப்ரபா-1,ப்₃ராஹ்மணம்-6

என்பது ஸாமவேத₃ஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'பூ₄: பு₄வ: ஸுவ:' என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளாகிற அந்தப் பரிசுத்த மான, பொற்கட்டிகளை உருக்கினான் பிரஜாபதி; உருகின அவற்றிலிருந்து (அவற்றின் ஸாரமான) 'அ' 'உ' 'ம' என்னும் எழுத்துக்கள் உண்டாயின. அவற்றை ஒன்று கூட்டினான். அதுதான் இந்த ஓங்காரமாயிற்று.]

55. அகாரஞ்சாப்யுகாரஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி: |
வேத₃த்ரயாந் நிரப்₃ருஹத் பூ₄ர்பு₄வஸ் ஸுவரிதி ச ||

[பிரஜாபதி மூன்று வேத₃ங்களிலிருந்து (அவற்றின் ஸார மான) பூ₄:, பு₄வ:, ஸுவ: என்னும் மூன்று வியாஹ்ருதிகளை யும். (அவற்றின் ஸாரமான) 'அ', 'உ', 'ம' என்னும் எழுத்துக் களையும் எடுத்தான்.]

56. நாமரூபஞ்ச பூ₄தாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் |
வேத₃ஶப்₃தே₃ப்₄ய ஏவாதௌ₃ தே₃வாதீ₃நாம் சகார ஸ: ||

[ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தே₃வமநுஷ்யதிர்யக் ஸ்த₂ாவரங்க ளாகிற நாலுவகை யோனிகளிற் பிறந்த ஜீவராஶிகளுக்கும் நாமரூபங்களையும், தொழில் முறைகளையும் வேத₃ஶப்₃த₃ங் களிலிருந்தே ப்ரஜாபதி படைத்தான்.]

57. ப்ரணவாத்₃யாஸ் ததா₂ வேதா₃: ப்ரணவே பர்யவஸ்தி₂தா: |
வாங்மயம் ப்ரணவஸ ஸர்வம் தஸ்மாத் ப்ரணவமப்₄யஸேத் ||

[எல்லா வேத₃ங்களும் ப்ரணவத்தை முதலிற்கொண்டவை; ப்ரணவத்தில் முடிகின்றன. எல்லாச் சொற்களும் ப்ரணவமா யிருக்கும்; ஆகையால் ப்ரணவத்தைக் கற்கவேண்டும்.]

58. விநிர்ஜக்₃முர் முகே₂ப்₄யஸ்து ப்₃ராஹ்மணோऽவ்யக்தஜந்மந: |
ஓங்காரப்ரப₄வா வேதா₃: ஜக்₃முஸ் தே ச ரஸாதலம் ||

[காண்பரிய நாராயணனிடமிருந்து பிறந்த பிரமனின் நாலு முகங்களிலிருந்து ஓங்காரத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட நான்கு வேத₃ங்களும் தோன்றின. (பிறகு) அவை ரஸா தலத்தை அடைந்தன.]

---

55. மநு 2-76. 56. வி-பு 1-5-63. 57. லக்₄வத்ரிஸ்ம் ருதி 1-9. 58. விஷ்ணுத₄ர்மம் 67-6.

59. யத்₃வேத₃ாதெ₃ள ஸ்வர. ப்ரோக்தோ வேத₃ாந்தே ச ப்ரதிஷ்டி₂த. |
தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்யய பர: ஸ மஹேஶ்வர: ||

[யாதொரு ஸ்வரமாகிய ஓங்காரம் வேத₃த்தின் முதலில் ஓதப்படுகிறதோ. வேத₃த்தின் முடிவிலும் நிலைநிற்கிறதோ. தன் காரணத்தில் (அகாரத்தில்) அடங்கிய அந்த ஓங்காரத்திற்குப்பொருளாயிருப்பவுனே மஹேஶ்வரன்.]

60. அகாரோ வை ஸர்வா வாக்

[எல்லா வார்த்தையும் 'அ' என்னும் எழுத்தேயாம்; (அதன் விகாரமாம் என்றபடி.)]

61. ஸமஸ்த ஶப்₃த₃மூலத்வாத₃காரஸய ஸ்வப₄ாவத: |
ஸமஸதவாச்ய மூலத்வாத் ப்₃ரஹ்மணோऽபி ஸ்வப₄ாவத: ||
வாச்யவாசக ஸமப₃ந்த₄ஸ் தயோரர்த₂த₂ாத் ப்ரதீயதே ||

[இயல்பாகவே அகாரம எல்லாச் சொற்களுக்கும் மூல காரணமாயிருக்கையாலும். இயல்பாகவே பரம்பொருளும் எல்லாப்பொருள்களுககும் மூலகாரணமாயிருக்கையாலும். அவ்வகாரத்திற்கும். அப்பரம்பொருளுக்கும் சொல்லும் (அதன்) பொருளுமாயிருக்கும் சம்பந்தம் சொற்பொருள் தன்மையால் தோன்றுகிறது.]

62. யதோ வா இமாநி பூ₄தாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி |
யத்ப்ரயந்த்யபி₄ஸம்விஶந்தி | தத்₃விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்₃ரஹ்மேதி |

[இந்தப் பொருள்கள் யாதொன்றினிடமிருந்து தோன்றுகின்றனவோ. தோன்றியவை யாதொன்றினுல் வாழ்கின்றனவோ. அழியும்போது யாதொனறை அடைகின்றனவோ அதுவே ப்₃ரஹ்மமாகையால் அதை அறிவாய்.]

63. ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்க்க₃கர்த்தா
ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச |
ப்₃ரஹ்மாத்₃யவஸ்த₂ாபி₄ரஶேஷமூர்த்திர்
விஷ்ணுர் வரிஷ்டோ₂ வரதோ₃ வரேண்ய: ||

[ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுமவனும் விஷ்ணுவே; ஸ்ருஷ்டியைச் செய்பவனும் அவனே; அவனே (இவற்றைக்) காப்பாற்றுகிறுங்

59. தை-நாரா 10-24. 60. க₃ாருட₃ம். 61. வாமநம்.
62. தை-ப்₄ருகு₃ 1-1. 63. வி-பு 1-2-70.

அவனே (ப்ரளயகாலத்தில் இவற்றை) உண்கின்றான். அவனே காப்பாற்றவும் படுகிறான். (உண்ணவும் படுகிறான்.) மிகச் சிறந்தவனும், வரமளிப்பவனும், வரிக்கப்படுபவனுமான விஷ்ணுவே பிரமன் முதலான நிலைகளாலே எல்லா உலகையும் ஶரீரமாகக் கொண்டிருக்கிறான்.]

64. லக்ஷ்ம்யா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஶோ தே₃வ்யா காருண்யரூபயா |
ரக்ஷகஸ் ஸர்வஸித்₃தா₄ந்தே வேதா₃ந்தேபி ச கீ₃யதே ||

[கருணையே வடிவெடுத்தவளான லக்ஷ்மீதே₃வியோடு கூடிய இருடீகேசனே (பாஞ்சராத்ரத்திலுள்ள மந்த்ர ஆக₃ம தந்த்ர தந்த்ராந்தரங்களெனப்படும்) எல்லா ஸித்₃தா₄ந்தங்களிலும் வேதா₃ந்தங்களிலும் ரக்ஷகனாகக் கூறப்படுகிறான்.]

65. ஶ்ரயத இதி ஶ்ரீ:

[எம்பெருமானை (எப்போதும்) ஆஶ்ரயித்திருக்கிறாளாகையால் 'ஶ்ரீ' எனப்படுகிறாள்.]

66. ஶ்ரீயத இதி ஶ்ரீ:

[(அனைவராலும்) ஆஶ்ரயிக்கப்படுகிறாளாகையால் 'ஶ்ரீ' எனப்படுகிறாள்.]

67. அநந்யா ராக₄வேணாஹம் பா₄ஸ்கரேண ப்ரபா₄ யதா₂

[சூரியனை விட்டுப் பிரியாத ஒளிபோலே நான் ஸ்ரீராமபிரானை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவள்.]

68. அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பா₄ஸ்கரேண ப்ரபா₄ யதா₂

[சூரியனை விட்டுப்பிரியாத ஒளிபோல சீதை என்னை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவள்.]

69. தவ ஸ்பர்ஶாதீ₃ஶம் ஸ்ப்ருஶதி கமலே மங்க₃ளபத₃ம்
தவேத₃ம் நோபாதே₄ருபநிபதிதம் ஸ்ரீரஸி யத: |
ப்ரஸூநம் புஷ்யந்தீமபி பரிமளர்த்₄ம் ஜிக₃தி₃ஷூர்
ந சைவந்த்வாதே₃வம் ஸ்வத₃த இதி கஶ்சித் கவயதே ||

---

64. லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28-14. 65. 66. ஸ்ரீஶப்₃த₃வ்யுத்பத்தி. 67. ரா-ஸு 21-16. 68. ரா-யு 121-15. 69. ஸ்ரீகு₃ண ரத்நகோஶம்-29.

[கமலையே! உன்னுடைய உறவாலே ஈச்வரன் 'மங்களம்' என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாகிறான். 'ஸ்ரீ:' என்னும் பெயரையே உடையவளாயிருப்பதால் உன்னை மங்களபதம் ஒரு காரணத்தால் குறிப்பதன்று; (இயற்கையாகவே குறிப்பது). பூவுக்குப் பெருமையளிக்கும் நறுமணச் சிறப்பைக் கவிபாட முற்பட்ட எவனும், (மணத்தாலே பூ இனியதாகிறது என்பதுபோலே). இன்னதாலே மணம் இனியதாகிறது என்று கவிபாடுவதில்லை.]

70. தாதர்த்யே சதுர்த்தீ

[நான்காம் வேற்றுமையுருபு 'அதற்காக' என்னும் பொருளுடையது]

71. ஸர்வம் பரவஶம் து:க்கம் ஸர்வமாத்மவஶம் ஸுகம் ।
இதி வித்யாத் ஸமாஸேந லக்ஷணம் ஸுகது:க்கயோ: ॥

[பிறர்க்கு வசப்பட்டிருப்பது எல்லாவகையிலும துன்பமளிப்பது; தன் வசத்திலிருப்பது எல்லாவகையிலும் இன்பமளிப்பது; இன்பதுன்பமளிப்பவற்றின் லக்ஷணத்தை இவ்வாறு சுருக்கமாக அறியலாம்.]

72. ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத் ।

[அடிமைசெய்தல் நாய்த்தொழில் எனப்படுகிறது; ஆகையால் அதை அடியோடு விலக்கவேண்டும்.]

73. 13-வது இலக்கம் காண்க.

74. ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சா யதி தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி ।
ஆத்மதாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபாவஞ்ச ஸதா ஸ்மர ॥

[நீ உய்வதில் உனக்கு விருப்பமுள்ளதாகில், உன் இருப்பிலே இஷ்டமிருந்ததாகில், ஆத்மாவின் அடிமைத் தன்மையையும் ஹரியின் தலைமையையுமே இயற்கையானதாக எப்போதும் நினைப்பாயாக.]

75. 11-வது இலக்கம் காண்க.

---

70. இலக்கணநூலார்வழக்கு. 71. மநு4-160. 72. மநு4-6.
74. விஷ்ணுதத்வம்.

76. யோந்யதா₂ ஸந்தமாத்மாநமந்யதா₂ ப்ரதிபத்₃யதே ।
கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா ॥

[பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவை தன் வசப் பட்டதாக எவன் அறிகிறானே. ஆத்மாவைத் திருடும் அந்தத் திருடனால் என்ன பாவந்தான் செய்யப்படவில்லை.]

77. 1–வது இலக்கம் காண்க.

78. தே₃வ பூ₄தம் தது₃ ப₄வ்யமா இத₃ம் தத₃க்ஷரே பரமே வ்யோமந்

[பரம்பொருளே இறந்தகாலப் பொருள்; அதுவே வருங் காலப்பொருள். நிகழ்காலப் பொருளாகவுமிருக்கும் அது அழியாத பரமாகாசத்தில் (பரமபதத்தில்) உள்ளது.]

79. ததே₃வாக்₃நிஸ் தத்₃ வாயுஸ் தத் ஸூர்யஸ் தது₃ சந்த்₃ரமா:

[பரம்பொருளே அக்னியாகும்; அதுவே வாயு; அதுவே சூரியன்; அதுவே சந்திரன்.]

80. அகாரஶ்சித்ஸ்வருபஸ்ய விஷ்ணோர் வாசக இஷ்யதே ।
உகாரஶ்சித்ஸ்வரூபாயா: ஶ்ரியோ வாசீ தத₂ா விது₃: ॥
மகாரஸ்து தயோர் தா₃ஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம் ॥

[அகாரம் ஞானமயனை விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதெனப் படுகிறது; அப்படியே உகாரம் ஞானஸ்வரூபிணியான ஸ்ரீதே₃வியைச் சொல்லுவதென அறிகிறார்கள். மகாரம் அவ் விருவர்க்கும் அடிமையான ஜீவனைச் சொல்லுகிறது; இதுவே ப்ரணவ லக்ஷணம்.]

81. அகாரேணோச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேஶ்வரோ ஹரி: ।
உத்₃த்₄ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்யதே ஸதா₃ ।
மகாரஸ்து தயோர் விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ் ஸதா₃ ॥
ஆத்மந: ஶேஷபூ₄தஸ்ய வாசக: ஶ்ருதிசோதி₃த: ॥

[ஸர்வலோகேஶ்வரனாய் ஸர்வவ்யாபியான ஹரி அகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறான்; விஷ்ணுவினால் (திருமார்பில்) உத்₃த₄ரிக் கப்பட்ட லக்ஷ்மீதே₃வி உகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறாள்;

76.பா₄ர-ஆதி₃ 74-28. 78.79.தை-நா-2. 80.பாஞ்சராத்ரம்.
81. பாஞ்சராத்ரம்.

அந்தணரே! ஸ்ரீநாராயணர்சளான அவர்களுக்கு எப்போதும் அடிமையாயிருக்கும் ஜீவனுக்கு மகாரம் வாசகம் என்று வேத$_3$த்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது]

82. பூ$_4$தானி ச கவர்க்கே$_3$ண சவர்க்கே$_3$ணேந்த்$_3$ரியாணி ச |
டவர்க்கே$_3$ண தவர்க்கே$_3$ண ஜ்ஞாநக$_3$ந்த$_4$ாத$_3$யஸ்தத$_2$ா ||
மந: பகாரேணைவோக்தம் ப$_2$காரேண த்வஹங்கருதி: |
ப$_3$காரேண ப$_4$காரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே ||
ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஶ: ப்ரகீர்த்தித: ||

['க', 'ख', 'ग', 'घ', 'ङ', என்னும் கவர்க்க$_3$ம் ஐந்தினுலும் பூ$_4$மி முதலிய ஐந்து பூ$_4$தங்களும். சவர்க்க$_3$ம் ஐந்தினுலும் ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், டவர்க்க$_3$ம் ஐந்தினுல் ஞானேந்திரியமைந்தும். தவர்க்க$_3$ம் ஐந்தினுல் க$_3$ந்த$_4$ம் ரஸம் முதலான ஐந்து பூ$_4$தகு$_3$ணங்களும். பகாரத்தினுல் மனமும். 'फ' எனும் எழுத்தால் அஹங்காரமும் 'ब' 'भ' என்னும் எழுத்துக்களால் (முறையே) மஹானும். ப்ரக்ருதியும் சொல்லப்படுகின்றன இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான ஜீவன் (இருபத்தைந்தாம் அக்ஷரமான) மகாரத்தினுல் சொலலப்படுகிறுன்.]

83. பஞ்சவிம்ஶோऽயம் புருஷ:

[இந்தப் புருஷன் இருபத்தைந்தாமவன்.]

84. பஞ்சவிம்ஶ ஆத்மா ப$_4$வதி

[ஆத்மா இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாவான்.]

85. விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:

[ஜீவன் ஞானஸ்வரூபன்.]

86. விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்

[சீடனே! அறிபவனுன ஜீவனை எதனுல் அறியலாம்.]

87. உக்தார்த்த$_2$ விஶதீகார யுக்தார்த்த$_2$ாந்தா பே$_3$ாத$_4$நம் |
மதம் விவரணம தத்ர மஹிதாநாம் மநீஷிணும் ||

---

82. பாத்$_3$மோத்தரபுராணம் 254-25. 26 27. 83.
84 யஜுர்-அஷ்டகம் 1-2-47. 85. ப்ரஶ்னோபநிஷத் 4-9.
86. ப்$_3$ருஹ 6-5-15. 87. வாதி$_3$கேஸரிகாரிகை.

[சொல்லப்படும் பொருளைத் தெளிவுபடுத்தி, தக்க பொருள்களை உணர்த்துவதே வியாக்கியானமாகும் என்று மேன்மை மிக்க பெரியோர்களின் கொள்கை.]

88. நாகிஞ்சித்குர்வத: ஶேஷத்வம்

[கைங்கரியஞ் செய்யாதவனுக்கு ஶேஷத்வமில்லை.]

89. அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தி:

[கைங்கர்யம செய்யாதவனுக்கு ஶேஷத்வம் பொருந்தாது.]

90. த்வம் மேஹம் மே குதஸ்தத் தத₃பி குத இத₃ம் வேத₃மூலப்ரமாணாத்
ஏதச்சாநாதி₃ ஸித்₃த₄ாத₃நுப₄வவிப₄வாத் ஸோபி ஸாக்ரோஶ ஏவ।
க்வாக்ரோஶ: கஸ்ய கீ₃தாதி₃ஷு மம விதி₃த: கோத்ர ஸாக்ஷீ ஸுதீ₄: ஸ்யாத்
ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ இதி ந்ருகலஹே ம்ருக்₃யமத்₄யஸ்த₂வத் த்வம் ||

[ஈச்வரன்:—நீ எனக்கு (உரியவன்); ஜீவன்:—நான் எனக்கு (உரியவன) ஈச்-அது எப்படி? ஜீவன்:-நீர் சொல்லியதுதான் எப்படி? ஈச்:—நான் சொன்னது வேத₃மூலமான ஓங்காரமாகிற ப்ரமாணத்தாலே (நிரூபிதமாகிறது); ஜீவன்:—நான் சொல்லியதும் அநாதி₃யான அநுப₄வப் பெருமையால் ஸித்₃தி₄க்கிறது. ஈச்:—அந்த அநுப₄வம ஆக்ஷேபிகக்ப் பட்டிருக்கிறது. ஜீவன்:—யார் எங்கு ஆக்ஷேபித்தார்கள்? ஈச்:—கீ₃தை முதலிய ஶாஸ்திரங்களில் என் ஆக்ஷேபம் ஸுப்ரஸித்₃த₄ம் ஜீவன்:-அதற்கு ஸாக்ஷி யார்? ஈச்:-ஞானியே ஸாக்ஷியாவான். ஜீவன்:-ஐயோ! உன்னிடம் பக்ஷபாதமுள்ள அவனெப்படி ஸாக்ஷியாக முடியும்? என்று இவ்வண்ணமாக ஜீவனோடு ஏற்பட்ட வழக்கில் (ஸாக்ஷியில்லாமையால்) ஸத்யம்செய்து உம்கட்சியை ஸ்தா₂பிதத்துக்கொள்ளுகிறவர் போலே தேவரீர் (துளஸிமாலையணிந்து திருமஞ்சனம் செய்து கொள்ளுமவராய்) காட்சியளிககிறீர்.]

91. சேதநஸ்ய யதா₃ மம்யம் ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி।
மம இதயக்ஷரத்₃வந்த்₃வம் ததா₃ மம்யஸ்ய வாசகம் ||

[தன்னிடத்திலும், தன்னையொட்டியிருக்கும் பொருள்களிடத்திலும் என்னுடையது என்னும் எண்ணம் எப்போது

88. & 89. மீமாம்ஸகர் வழக்கு. 90. பட்டர் முக்தகம்.
91. அஹிர்பு₃த்₄ந்யஸம்ஹிதை 52-25.

ஏற்படுகிறதோ அப்போது 'மம' (என்னுடையது) என்னும் அவ்விரண்டு எழுத்துக்களும் (ஜீவனுடைய) (அஹங்கார) மமகாரத்தைக் காட்டுகின்றன.]

92. த்₃வ்யக்ஷரஸ்துப₄வேந் ம்ருத்யுஸ் த்ர்யக்ஷரம் ப்₃ரஹ்மண: பத₃ம் |
மமேதி த்₃வ்யக்ஷரோ ம்ருத்யுர் ந'மமேதி ச ஶாஶ்வதம் ||

[இரண்டு அக்ஷரங்கள் ஆத்மாவுக்கு யமன்: மூன்று அக்ஷரங்களோ அழிவின்மையைத் தருவது. (அவையெவை யென்னில்:) 'மம' என்னும் இரண்டக்ஷரமும் ஆத்மாவை அழிப்பது. 'ந மம' என்னும் மூன்றெழுத்துக்கள் அழிவின்மையை அளிப்பது.]

93. ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப₄க₃வத இத₃ம் சந்த்₃ரவத₃நே
த்வத₃ாஶ்லேஷோத்கர்ஷாத் ப₄வதி க₂லு நிஷ்கர்ஷ ஸமயே |
த்வமாஸீர் மாத: ஸ்ரீ: கமிதுரித₃மித்த₂ந்தத்வவிப₄வ:
தத₃ந்தர்ப₄ாவாத் த்வாம் ந ப்ருத₂க₃பி₄த₃த்தே ஶ்ருதிரபி ||

[சந்திரனையொத்த முகமுடைய ஸ்ரீதே₃வித்தாயே! ப₄க₃வானுடைய இந்த ஸ்வரூபமும் ஸ்வாதந்திரியமும் ப்ரதத்துவ நிர்ணய ஸமயத்தில் உன்னோடு சேர்ந்திருக்கும் பெருமையைக் கொண்டு அறுதியிடப்படுகிறது. உனக்கு இனியவனான பிரானுக்கு நீர் ஸ்வரூபநிரூபகபூ₄தையாயிருக்கும் பெருமையையுடையீர். (இப்படி) அவரோடு ஒன்றி நிற்கையால் தேவரீரை வேத₃ம் தனித்துப் படிப்பதில்லை.]

94. 74—வது இலக்கம் காண்க.

95. ஸ்வாபி₄மத நித்ய நிரவத்₃யாநுரூப ஸ்வரூப ரூப கு₃ண விப₄வைஶ்வர்ய
ஶீலாத்₃யநவதி₄காதிஶயாஸங்க்₂யேய கல்யாண கு₃ண க₃ண ஸ்ரீவல்லப₄!

[(ஸர்வேஶ்வரனை)தனக்கு இனியதும்,எப்போதுமுள்ளதும், குற்றமற்றதும், தனக்கேற்றதுமான ஸ்வரூபம், ரூபம், ரூப கு₃ணங்கள், விப₄வங்கள், ஐஶ்வர்யம், ஶீலம் முதலான எல்லையற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற மங்க₃ளகு₃ணக் கூட்டங்கள் ஆகியவற்றையுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு இனிய

92. ப₄ார-ஶாந்தி 13-4; ஆஶ்வமேத₄ 51-29. 93. ஸ்ரீகு₃ண ரத்நகோஶ-28. 95. ஶரணாக₃திக₃த்₃யம்-3.

வனே! இப்படிப்பட்ட பூமிப்பிராட்டிக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் நாயகனே!]

96. போ₄க்₃யா வாமபி நாந்தரீயகதயா புஷ்பாங்க₃ராகை₃: ஸமம்
நிர்வ்ருதத ப்ரணயாதிவாஹநவிதௌ₄ள நீதா: பரீவாஹதாம் |
தே₃வி த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹீ தே₃வ்ய: ஸஹஸ்ரம் தத₂ா
யாபி₄ஸ் த்வம் ஸ்தநப₃ாஹுத்₃ருஷ்டிபி₄ரிவ ஸ்வாபி₄: ப்ரியம்
ஶ்லாக₄ஸே ||

[ஸ்ரீதே₃வியே! பதிபத்னிகளாகிற உங்களிருவர்க்கும் புஷ்ப சந்த₃நாதி₃களைப்போல் இன்றியமையாதவ்ராயிருப்பதினால் இனியவர்களாயிருப்பவர்களாய். கரைபுரண்ட காதல் வெள்ளப்பெருக்கிற்கு வெட்டிவிடப்பட்ட மடைபோல் நியமிக்கப் பட்டிருப்பவர்களாய் விளங்குகின்றனர் உன்னையொட்டியிருக்கும் நீளாதே₃வியோடுகூடிய பூ₄தே₃வியும் மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான தே₃வியரும். உம்முடைய கொங்கை, திருக்கைகள், திருக்கண்களுக்கு ஆகியவற்றால் காந்தனை உகப்பிப்பதுபோலே இவர்களாலும் அவனை உகப்பிக்கிறீர்.]

97. அண்ட₃ாநாந்து ஸஹஸ்ராணும் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச |
ஈத்₃ருஶாநாம் தத₂ா தத்ர கோடிகோடி ஶதாநி ச ||

[ஆயிரமண்டங்களின் ஆயிரங்களும், பதினாயிரங்களும், அப்படியே இப்படிப்பட்ட அண்டங்களின் கோடி கோடி நூறுகளும் ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் உள்ளன.]

98. நாரஸ் த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகத்₂யதே |
க₃திராலம்ப₃நம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: ||

[நாரஶப்₃த₃த்தாலே (அழிவில்லாத) ஜீவஸமூஹம் முழுவதும் சொல்லப்படுகிறது; அதற்கு அடைவிக்கும் உபாயமாகவும் அடையப்படும் ப்ராப்யமாகவும்இருப்பதால் நாராயணனெனப் படுகிறான்.]

99. நாரஶப்₃தே₃ந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே பு₃தை₄: |
தேஷாமயநபூ₄தத்வாந் நாராயண இஹோச்யதே ||

96. ஸ்ரீகு₃ண-26. 97. வி-பு 2-7-27. 98. பாத்₃மோத்தர புராணம் 254-52. 99.

[அறிவாளிகளால் ஜீவஸமூஹம் நாரஶப்₃த₃த்தால் சொல்லப் படுகிறது; அவர்களுக்கு ப்ராப்யப்ராபகமாகிற அயனமா தால் நாராயணனெனப்படுகிறான்.]

100. தத்₃ விஷ்ணோ: பரமம் பத₃ம் | ஸதா₃ பஶ்யந்தி ஸூரய:|

[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபத₃த்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்.]

101. பிதரம் மாதரம் தா₃ராந் புத்ராந் ப₃ந்தூ₄ந் ஸகீ₂ந் கு₃ரூந்|
ரத்நாநி த₄நதா₄ந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச க்₃ருஹாணி ச ||
ஸர்வத₄ர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாமஶ்ச ஸாக்ஷராந் |
லோகவிக்ராந்தசரணௌ ஶரணம் தேऽவ்ரஜம் விபோ₄ ||

[எம்பிரானே! தந்தை, தாய், மனைவி, மக்கள், உறவினர், நண்பர், ஆசாரியர்கள், ரத்தினங்கள், தனதானியங்கள், வயல்கள், வீடுகள், எல்லா உபாயங்கள், கைவல்யமுள்ளிட்ட எல்லா உபேயங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் வாஸனையோடு விட்டு தேவரீருடைய உலகமளந்த பொன்னடிகளையே ஶரணமடைந்தேன்.]

102. யஸ்ய தே₃வே பரா ப₄க்திர் யதா₂ தே₃வே ததா₂ கு₃ரௌ |
தஸ்யைதே கதி₂தா ஹ்யர்த்தா₂: ப்ரகாஶந்தே மஹாத்மந: ||

[எவனுக்குப் பரதெய்வத்திடம் மேலான ப₄க்தியுள்ளதோ, தெய்வத்திடம் போலே ஆசாரியனிடமும் மேலான ப₄க்தியுள்ளதோ அந்த மஹாபுருஷனுக்கே உபதே₃ஶிக்கப்பட்ட இவ்வர்த்த₂ங்கள் விளங்கும்.]

103. அஹமஸ்ம்யபராதா₄நாமாலயோऽகிஞ்சநோऽக₃தி: |
த்வமேவோபாயபூ₄தோ மே ப₄வேதி ப்ரார்த்த₂நாமதி: ||
ஶரணாக₃திரித்யுக்தா ஸா தே₃வேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் ||

["நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன்; (உன்னைத்தவிர) வேறு உபாயமற்றவன்; வேறு உபேயமுமற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக" என்று

---

100. யஜுஸ்-காண்டம்4-2-29 ருக்₃வேத₃ விஷ்ணுஸூக்தம். 101. விஹகே₃ந்த்₃ரஸம்ஹிதை-படலம்-22. 102. ஶ்வேதாஶ்வதரம் 6-23. 103. அஹிர்பு₃த்₄ந்யஸம்ஹிதை 36-38.

ப்ரார்த்திக்கும் புத்தியே 'ஶரணாகதி'யெனப்படுகிறது. அது இந்த தேவனிடத்தில் செய்யப்படட்டும்.]

104. ந தர்மநிஷ்டோऽஸ்மி ந சாத்மவேதீ
ந பக்திமாம்ஸ் த்வச்சரணாரவிந்தே।
அகிஞ்சநோऽநந்யகதி: ஶரண்ய
த்வதபாதமூலம் ஶரணம் ப்ரபத்யே॥

[ஶரணமடையத்தக்கவனே! நான் கர்மயோகத்தில் நிலையுடையேனல்லேன்; ஜ்ஞானயோகத்திலுமப்படியே; உன் திருவடிகளில் பக்தியோகத்திலும் நிஷ்டையில்லை; உன்னைத் தவிர வேறு உபாயமில்லாதவன்; வேறு ப்ராப்யமில்லாதவன்; உன் திருவடிவாரத்தை ஶரணமடைகிறேன்.]

105. ஶ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா:

[லக்ஷ்மீதேவிக்கு 'ஶ்ரீ' என்பது முதல் திருநாமம்.]

106. அ இதி பகவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபிதாநம் அபிதததா கிம் நாம மங்களம் ந க்ருதம்

[பகவான் நாராயணனின் முதல் திருநாமமான அகாரத்தை முதலிற்சொன்ன இவராலே என்ன மங்களம்தான் செய்யப்படவில்லை?]

107. போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஶ்வரம்।
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஶாந்திம் ருச்சதி॥

[யஜ்ஞங்களையும் தவங்களையும் அனுபவிப்பவனும், எல்லாவுலகங்கட்கும் பெரிய ஈஶ்வரனும், எல்லா உயிர்களுக்கும் நண்பனுமாக என்னை அறிந்து ஶாந்தியை அடைகிறான்.]

108. ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோऽஸ்தி ந ப்ரிய:।
யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்॥

---

104. ஸ்தோ-ர-22. 105.
106. மஹாபாஷ்யம்-1, 107. கீதை 5-29. 108. கீதை 9-29.

[எல்லா உயிர்கட்கும் நான் ஸமமானவன்; எனக்கு விரோதியுமில்லை; பிரியமானவனுமில்லை; என்னை பக்தியோடு உபாஸிப்பவர்கள் என்னிடத்திலுள்ளனர்; அவர்களிடத்திலும் நான் இருக்கிறேன்.]

109. பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகஸி ஜநே
ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்த்யா பவதி ச கதாசித் கலுஷதீ: ।
கிமேதந் நிர்தோஷ: க இஹ ஜகதீதி த்வமுசிதை:
உபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா ததஸி ந: ॥

[தாயே! குற்றம் நிறைந்த ஜீவன் விஷயத்தில் படிப்படியாகத் திருத்தி நன்மை செய்வதற்காக உமது நாதன் சிலசமயம் கோபங்கொள்கின்றார்; "ஏனிந்தக் கோபம்?" என்றுகூறி உசிதமான உபாயங்களின்மூலம் குற்றங்களை அவர் மறக்கும்படிசெய்து அவருடைய திருவடியிலே சேர்ப்பிக்கிறீர். அதனாலேயே எங்களுக்குத் தாயாகிறீர்.]

110. தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் ।
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ॥

[த்வேஷிகளும், கொடியவர்களும், மனிதரிற் கடையானவர்களும், அமங்களமானவர்களுமான அவர்களை ஸம்ஸாரத்திலேயே அஸுரஸம்பந்தமுள்ள பிறப்புக்களிலேயே எப்போதும் தள்ளுகிறேன்.]

110*. மத்பக்தம் ஶ்வபசம் வாபி நிந்தாம் குர்வந்தி யே நரா: ।
பத்மகோடிஶதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்தரே ॥

[நாய்மாமிசம் தின்னும் சண்டாளனாயினும் என் பக்தனை எவர்கள் நிந்தனை செய்கின்றனரோ அவர்களை நூறுகோடி பத்மகாலங்கள் கழிந்தாலும் பொறுக்கமாட்டேன்.]

111. 109-வது இலக்கம் காண்க.

112. த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா

[எல்லாவுலகிற்கும் தேவரீர் தாயாகிறீர்; தேவதேவனான ஹரி தந்தையாகிறார்.]

---

109. ஸ்ரீகுண-52. 110. கீதை 16-19. 110*. வராஹ புராணம். 112. வி-பு 1-9-1.

113. அகி₂லஜக₃ந்மாதரம்......ஶரணமஹம் ப்ரபத்₃யே
[எல்லாவுலகிற்கும் தாயான ஸ்ரீதே₃வியை ஶரணடைகிறேன்]

114. அஸ்யேஶாநா ஜக₃தோ விஷ்ணுபத்நீ
[விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாயும். (அதனாலேயே) இவ்வுல கிற்குத் தலைவியாகவும் இருப்பவள்.]

115. ஏவமுக்தா து வைதே₃ஹீ ஹநூமந்தம் யஶஸ்விநம் |
ராஜஸம்ஶ்ரய வஶ்யாநாம் குர்வந்தீநாம் பராஜ்ஞயா ||
விதே₄யாநாஞ்ச தா₃ஸீநாம் க: குப்யேத் வாநரோத்தம ||
[இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சீதையானவள், புகழ்படைத்த அனுமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்:— வானரர் தலைவ! ராவணனான அரசனைப் பற்றியிருப்பதால் அவனுக்கு வசப் பட்டிருப்பவர்களும் அவனுடைய ஏவலினால் (எனக்குக் கொடுமை) செய்தவர்களும், அவனால் நியமிக்கப்பட்டவர் களும், (அவனுக்கு) அடிமைகளாகவுமுள்ள ராக்ஷஸிகளின் மேல் யார்தான் கோபங்கொள்ளுவார்கள்?]

116. பாபாநாம் வா ஶுபா₄நாம் வா வதா₄ர்ஹாணாம் ப்லவங்க₃ம |
கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந் நாபராத்₄யதி ||
[வானரனே! பாபிகளாயினும், நல்லோராயினும், கொல்லத் தக்கவராயினும், அவர்கள் திறத்து நல்லோரால் கருணை காட்டப்படவேண்டும். குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனு மில்லையே.]

117. ஶ்ரிய:பதி: நிகி₂லஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஸ்வேதர ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணாநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக₃க ஸ்வரூப:
[திருவின் நாயகனாய், தாழ்வுகளனைத்துக்கும் எதிர்த்தட்டா யிருப்பவனாய், மங்க₃ளகு₃ணங்களுக்கு ஒரே இருப்பிடமான வனாய், தன்னையொழிந்த எல்லாப் பொருள்களிலும் சிறந்த வனாய், அளவற்ற ஞானம் ஆனந்த₃ம் ஆகியவற்றையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனாயிருப்பவன்.]

---

113. ஶரணாக₃திக₃த்₃யம்-1. 114. யஜுர்-கா 4-4-37.
115. ரா-யு 116-38. 116. ரா-யு 116-44. 117. கீ₃தா பா₄ஷ்ய அவதாரிகை.

118. யத் ப்3ரஹ்மகல்ப நியுதாநுப4வேப்யநாஶ்யம்
தத் கில்பி3ஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ க்ஷணார்த்தே4 |
ஏவம் ஸதா3 ஸகலஜந்மஸு ஸாபராத4ம்
க்ஷாம்யஸ்யஹோ தத3பி4ஸந்தி4விராமமாத்ராத் ||

[எந்தப் பாபமானது பிரமனுடைய ஆயுளைப்போன்று லக்ஷம் மடங்கு காலம் அநுப4வித்தாலும் அழியாதோ, அப்படிப் பட்ட பர்வத்தை ஜீவன் இங்கு அரைக்கணத்தில் செய் கிறான். இப்படி எல்லாப் பிறப்புகளிலும் எப்பொழுதும் குற்றம்புரிந்த அடியேனை 'இனிப் பாவஞ் செய்யமாட்டேன்' என்று பாபத்தில் விருப்பம் தவிர்ந்தவுடன் பொறுத்தருளு கிறாய். என்ன ஆச்சர்யம்!]

119. 64–வது இலக்கம் காண்க.

120. ஸ தம் நிபதிதம் பூ4மௌ ஶரண்ய: ஶரணாக3தம் |
வதா4ர்ஹமபி காகுத்ஸ்த2: க்ருபயா பர்யபாலயத் ||

[ஶரணமாக அடையத்தக்க அந்தக் காகுத்தன் பூமியில் விழுந்து ஶரணமடைந்த அந்தக் காகாஸுரனைக் கொலை செய்யத் தக்கவனாயிருந்தபோதிலும் கருணையோடு காப்பாற்றினான்.]

121. மித்ரபா4வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத2ஞ்சந ||
தோ3ஷோ யத்3யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத3க3ர்ஹிதம் ||

[நண்பனின் வேஷத்தோடு வந்தடைந்தவனையும் நான் ஒரு போதும் விடமாட்டேன். அவனுக்கு தோ3ஷமிருந்தாலும் மிகநன்று; நல்லோர்களுக்கு அது பழிக்கத்தக்கதன்று.]

122. ஸக்ருதே3வ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே |
அப4யம் ஸர்வபூ4தேப்4யோ த3தா3ம்யேதத் வ்ரதம் மம ||

[ஒருகால் ஶரணமடைந்தவன் பொருட்டும், 'நான் உனக் குரியேன்' என்று யாசிப்பவன் பொருட்டும், எல்லாப் பிராணிகளிடத்தினின்றும் அப4யமளிக்கிறேன். இது என் னுடைய விரதம்.]

---

118. ஶ்ரீவைகுண்ட2ஸ்தவம் 61. 120. ரா-ஸு 38-35.
121. ரா-யு 18-3. 122. ரா-யு 18-34.

123. சரமஶ்லோகம்.

124. உபாயே க்₃ருஹரக்ஷித்ரோ: ஶப்₃த₃: ஶரணமித்யயம் |
வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைககவாசக: ||

[உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களை யுடையது 'ஶரணம்' என்னும் சொல். இப்போது இந்த ஶரணஶப்₂த₃ம் 'உபாயம்' என்னும் பொருளையே கூறுகிறது.]

125. வைகுண்டே₂ து பரே லோகே ஶ்ரியா ஸார்த்த₄ம் ஜக₃த்பதி: |
ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா ப₄க்தைர் பா₄க₃வதைஸ் ஸஹ ||

[வைகுண்ட₂மெனும் மேலான உலகில் ஸ்ரீதே₃வியோடுகூட ஜக₃த்ஸ்வாமியாய், அறிதற்கரியவரான விஷ்ணு கு₂ணநிஷ்டா₂ர்களோடும், கைங்கர்யநிஷ்டா₂ரோடும் எழுந்தருளியிருக் கிறார்.]

126. யோ வேத₃ நிஹிதம் கு₃ஹாயாம் பரமே வ்யோமந்
ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்₃ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி

[அநந்தனான ப்₃ரஹ்மத்தை பரமபத₃த்திலிருப்பவனாகவும், ஹ்ருத₃யகு₃ஹையிலிருப்பவனாகவும் எவன் அறிகிறானோ, அந்த உபாஸகன் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த பரம்பொருளோடு எல்லாக் கல்யாணகு₃ணங்களையும் அநுப₄விக்கிறான்.]

127. 100–வது இலக்கம் காண்க.

128. கமலநயந வாஸுதே₃வ விஷ்ணோ
த₄ரணித₄ராச்யுத ஶங்க₂சக்ரபாணே |
ப₄வ ஶரணமிதீரயந்தி யே வை
த்யஜ ப₄ட தூ₃ரதரேண தாநபாபாந் ||

[தூதனே! "கமலக்கண்ணனே! வாசுதேவனே! விஷ்ணுவே! பூ₄மியை த₄ரித்தவனே! அச்யுதனே! (எனக்கு) உபாயமாவாய்!" என்று எவர்கள் சொல்லுகின்றனரோ, பாபமற்ற அவர்களை வெகுதூரத்தில் விலகிச் செல்வாய்.]

129. அஞ்ஜலி: பரமா முத்₃ரா க்ஷிப்ரம் தே₃வப்ரஸாதி₃நீ

[மிகச்சிறந்த சின்னமான அஞ்ஜலி விரைவில் ஈஶ்வரனை உகப்பிக்கிறது.]

---

124. அஹிர் 36-36. 125. சைவபுராணம். 126. தை-ஆந2-2. 128 வி-பு3-7-33. 129. கா₃ருட₃புராணம்-பூர்வக₂ண்ட₃ம் 11-26.

130. ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷோ ஜாயதே ராஜஸிம்ஹ
நாஸ்த்யஜ்ஞாநாதே₃வமாஹுர் நரேந்த்₃ர ।
தஸ்மாத் ஜ்ஞாநம் தத்த்வதோऽந்வேஷணீயம்
யேநாத்மாநம் மோக்ஷயேஜ் ஜந்மம்ருத்யோ: ॥

[அரசர் தலைவனே! மோக்ஷம் ஜ்ஞாநத்தாலேயே உண்டாகிறது; அஜ்ஞானத்தால் உண்டாகாது. இவ்வாறு அறிவாளிகள் உரைக்கின்றனர். ஆகையால் எந்த அறிவினால் பிறப்புகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்வானோ அந்த அறிவு உள்ளபடி தேடத்தக்கது.]

131. ஸக்ருதே₃வ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த₂: க்ருதோऽயம் தாரயேந் நரம் ।
உபாயாபாயஸம்யோகே₃ நிஷ்ட₂யா ஹீயதேऽநயா ॥

[ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யமான இந்த ப்ரபத்தி ஒருதடவை செய்யப்பட்டாலும் மனிதனை (ப₄வக்கடலினின்றும்)தாண்டுவிக்கும். மற்ற உபாயங்களையும் (தகாத செயல்களாகிற) அபாயங்களையும் அநுஷ்டித்த₂ால்இந்த ப்ரபத்தி நிஷ்டை₂ நழுவுகிறது.]

132. 122-வது இலக்கம் காண்க.

133. 101-வது இலக்கம் காண்க.

134. அபாயஸம்ப்லவே ஸத்₃ய: ப்ராயஶ்சித்தம் ஸமாசரேத் ।
ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத் புந: ஶரணம் வ்ரஜேத் ॥
உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேऽப்யேவமேவ ஹி ॥

[(தகாத செயல்களாகிற) அபாயாநுஷ்ட₂ானம் உண்டானால் உடனே ப்ராயஶ்சித்தம் செய்யவேண்டும். மறுபடியும் ஶரணமடைவது ப்ராயஶ்சித்தமாகும். மற்ற உபாயங்களை உபாயமாக எண்ணி அநுஷ்டி₂த்தாலும் இதுவே ப்ராயஶ்சித்தமாகும்.]

135. ப₄வாம்ஸ்து ஸஹ வைதே₃ஹ்யா கி₃ரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே ।
அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்₃ரத: ஸ்வபதஶ்ச தே ॥

[தேவரீர் வைதேஹியோடுகூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விளையாடுவீர். தேவரீர் விழித்திருக்கும்போதும், கண்வளரும்போதும் உமக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்வேன்.]

---

130. ப₄ார-ஶாந்தி 323; மோக்ஷத₄ர்மம் 3-87. 131. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்17-90. 134.லக்ஷ்மீதந்த்ரம்17-91. 135.ரா-அ31-25.

136. ஸ ப்₄ராதுஸ் சரணௌ கா₃டா₄ம் நிபீட்₃ய ரகு₄நந்த₃ந: ।
ஸீதாமுவாசாதியஶா: ராக₄வம் ச மஹாவ்ரதம் ॥

[பெரும்புகழையுடைய இலக்குவன் தமையனுடைய திருவடிகளை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டு பிராட்டியிடம் விண்ணப்பித்தான்; (பிறகு) ஶரணாக₃தரக்ஷணமாகிற பெரிய விரதத்தையுடைய ஸ்ரீராமபிரானிடமும் விண்ணப்பித்தான்.]

137. ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: ஸம்யதாஞ்ஜலி: ।
ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்த₂மித₃ம் வசநமப்₃ரவீத் ॥

[ராமபிரானால் இவ்வண்ணஞ் சொல்லப்பட்ட இலக்குவன் கைகூப்பியவனாய் சீதாபிராட்டியின் முன்னிலையில் காகுத்தனைநோக்கி இந்த வார்த்தையைச் சொல்லலுற்றான்.]

138. 100-வது இலக்கம் காண்க.

139. 126-வது இலக்கம் காண்க.

140. ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்₃த்₄வாऽऽநந்தீ₃ ப₄வதி

[இந்த ஜீவன் ரஸஸ்வரூபனாகிய பரம்பொருளை அடைந்து ஆனந்தமுடையவனாகிறான்.]

141. 71-வது இலக்கம் காண்க.

142. 72-வது இலக்கம் காண்க.

143. யேந யேந தா₄தா க₃ச்ச₂தி தேந தேந ஸஹ க₃ச்ச₂தி
தத்₃ யதா₂ தருணவத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா மாதரம்
ச₂ாயா வா ஸத்வமநுக₃ச்சே₂த் ததா₂ப்ரகாரம் ॥

[எப்படி, இளங்கன்றையுடைய பசு கன்றையும், கன்று பசுவையும், நிழல் பிராணியையும் பின் தொடர்கின்றனவோ அப்படியே, எப்படி எப்படிப் பரமபுருஷன் செல்லுகின்றானோ அப்படி அப்படியே (முக்தனும்) கூடப் போகிறான்.]

144. வாஸுதே₃வ தருச்சா₂யா நாதிஶீதா ந க₄ர்மதா₃ ।
நரகாங்கா₃ரஶமநீ ஸா கிமர்த்த₂ம் ந ஸேவ்யதே ॥

---

136. ரா-அ 34-2. 137. ரா-ஆ 15-6. 140. தை-ஆந-7.
143. பரமஸம்ஹிதை. 144. விஹகேந்த்₃ரஸம்ஹிதை 24-14;
கா₃ருட₃ புராணம் பூர்வக₂ண்ட₃ம் 222-25.

[மிகக்குளிர்ந்ததாயுமல்லாமலும், மிகுந்த வெப்பத்தையும் தராமலும், நரகமாகிற நெருப்பின் வெப்பத்தைத் தணிப்பது மாயிருக்கும் வாஸுதேவனுகிற மரநிழல் ஏன் அடையப் படவில்லை?]

145. ஏதத் ஸாம கா₃யந்நாஸ்தே
[முக்தன் இந்த ஸாமகா₃னத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிருன்]

146. ஸஹிதாம்சாப்₄யத₄ாவந்த ததஸ்தே மாநவா த்₃ருதம் |
க்ருதாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதி₃ந: ||
[பின்பு, அந்த ஶ்வேதத்₃வீபவாஸிகளான மஹான்கள் கைகூப்பியவர்களாய், மகிழ்ச்சியுடையவர்களாய, 'நம:' என்றே சொல்லுமவர்களாய் ஒன்றுகூடி விரைவில் ஓடிஞர்கள்.]

147. 143-வது இலக்கம் காண்க.
148. 89-வது இலக்கம் காண்க.
149. ப₄வந்தமேவாநுசரந்நிரந்தரம்
ப்ரஶாந்த நிஶ்ஶேஷ மநோரத₂ாந்தர: |
கதா₃ஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர:
ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத₂ஜீவித: ||
[அடியேன் எப்போதும் தேவரீரையே பின்பற்றிநின்று, மற்ற ஆசைகளெல்லாம் அடியோடு அழியப்பெற்று, ஒரு படிப்பட்டதாய், நித்யமான கைங்கரியத்தையுடையவனுய், வாழ்வின் பயன் பெற்றவனுய், என்றுதான் தேவரீரையே மிகவும் உகப்பிக்கப்போகிறேன்?]

150. நித்யகிங்கரோ ப₄வாநி
[நித்யகைங்கரியம் செய்பவனுக ஆகக்கடவேன்.]

151. 88-வது இலக்கம் காண்க.
152. போ₄க்தாஹம் மம போ₄க்₃யம்
[நான் அனுப₄விப்பவன்; இது என்னுடைய போ₄க₃ம்.]

---

145. தை-ப்₄ருகு₃ 10-5. 146. பா₄ர-ஶாந்தி 344-45.
149. ஸ்தோ-ர-46. 150. ஶரணுக₃திக₃த்யம். 152.

153. அநாத்மந்யாத்மபு3த்3தி4ர்யா சாஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: |
ஸம்ஸாரதருஸம்பூ4தி பீ3ஜமேதத் த்3விதா4 ஸ்தி2தம் ||

[ஆத்மாவல்லாத தே3ஹத்தில் ஆத்மா என்னும் பு3த்3தி4யும், தனதல்லாத வஸ்துவில் தன்னுடையது என்னும் பு3த்3தி4யும். ஸம்ஸாரமாகிய வ்ருக்ஷத்தின் வ்ருத்3தி4க்கு இரு வகையாயிருக்கும் விதையாகும்.]

154. மநோவாக்காயை: அநாதி3கால ப்ரவ்ருத்தாநந்தாக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரண ப4க3வத3பசார பா4க3வதாபசாராஸஹ்யாபசார ரூப நாநாவிதா4நந்தாபசாராந், ஆரப்3த4கார்யாந் அநாரப்3த4கார்யாந் க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்யமாணாம்ஶ்ச ஸர்வாந் அஶேஷத: க்ஷமஸ்வ

[மனம், மொழி, மெய் என்னும் முக்கரணங்களாலும் அநாதி3 காலமாகத் தொடரும் கணக்கற்றவையான தகாதனசெய்வனவும், தக்கன செய்யாமையும், ப4க3வானிடம் செய்யும் குற்றமும், ப4க்தர்களிடம் செய்யும் குற்றமும், பொறுக்க வொண்ணாக் குற்றமுமாகிற பலவித எல்லையற்ற குற்றங்களையும், பயன் தரத்தொடங்கியவற்றையும், பயன் தரத்தொடங்காதவற்றையும், செய்தவற்றையும், செய்கிறவற்றையும், செய்யப்புகுமவற்றையும் ஆகிய இவையெல்லாக் குற்றங்களையும் ஒன்றுவிடாமல் பொறுத்தருளவேணும்.]

155. அநாதி3கால ப்ரவ்ருத்த விபரீத ஜ்ஞாநம் ஆத்மவிஷயம் க்ருத்ஸ்ந ஜக3த்3விஷயஞ்ச விபரீத வ்ருத்தஞ்ச அஶேஷவிஷயம் அத்3யாபி வர்த்தமாநம வர்த்திஷ்யமாணஞ்ச ஸர்வம் க்ஷமஸ்வ

[தன் விஷயமாகவும், மற்றுள்ள உலகின் விஷயமாகவும் அநாதி3காலமாகத் தொடரும் (ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைக்கும்) மாறுபட்ட அறிவையும் தகாத ஒழுக்கத்தையும், எல்லா விஷயத்திலும் இன்றுமிருப்பவையும் இருக்கப்புகுமவையுமான எல்லா விபரீதஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களையும் பொறுத்ருளுவாய்.]

156. மதீ3யாநாதி3 கர்மப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம் ப4க3வத்ஸ்வரூப திரோதா4நகரீம் விபரீதஜ்ஞாநஜநநீம் ஸ்வவிஷயாயாஶ்ச போ4க்3யபு3த்3தே4ர் ஜநநீம் தே3ஹேந்த்3ரியத்வேந போ4க்3யத்வேந ஸூக்ஷ்மரூபேண சாவஸ்தி2தாம் தை3வீம் கு3ணமயீம் மாயாம் தா3ஸபூ4தம் 'ஶரணாக3தோஸ்மி தவாஸ்மி தா3ஸ:' இதி வக்தாரம் மாம் தாரய

---

153. வி-பு 6-7-11. 154 155. 156. ஶரணாக3திக3த்3யம்.

[என்னுடைய அநாதி₃யான கருமப்பெருக்கால் உண்டானதும், ப₄க₃வானுடைய ஸ்வரூபத்தை (நானறியமுடியாதபடி) மறைப்பதும், மாறுபட்ட அறிவை விளைப்பதும், (ப்ரக்ருதியாகிற) தான் இனியதென்னும் அறிவை விளைப்பதும், தே₃ஹமாகவும், இந்திரியமாகவும், அநுப₄விக்கப்படும் இனியதாகத்தோற்றும் விஷயங்களாகவும் (ஸ்தூ₂லரூபமாகவும்), (ப்ரக்ருதி மஹான் முதலான) ஸூக்ஷ்மரூபமாகவுமிருப்பதும், தே₃வனுகிற உனக்கு விளையாட்டுக் கருவியாயிருப்பதும் ஸத்வரஜஸ்தமோகு₃ணமயமாயிருப்பதுமான ப்ரக்ருதியை, உனக்கடியவனாய், 'ஶரணமடைந்தேன்; உனக்குரியனாவேன்' என்று சொல்லுமவனான என்னைத் தாண்டுவிப்பாய்.]

157. 146-வது இலக்கம் காண்க.

158. ப்ரக்ஷாள்ய பாத₃ாவாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதி₄வத₃ர்ச்சயேத் |
ஸ்தி₂த்வார்க்₄யம் ப₄ாநவே த₃த்₃யாத் த்₄யாத்வா தே₃வம் ஜபேந்மநும் ||

[கால்களைக் கழுவிக்கொண்டபின்புதான் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும்; ஸ்நானம் செய்தபின்புதான் விதி₄ப்படி பூஜிக்க வேண்டும்; நின்றுகொண்டுதான் அர்க்₄யத்தை சூரியனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்; தே₃வனை தியானித்துக்கொண்டுதான் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும்.]

159. தஸ்மாத₃ஸக்தஸ் ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர |
அஸக்தோ ஹ்யாசரந் கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷ: |
கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்₄தி₄மாஸ்தி₂தா ஜநகாத₃ய: ||

[ஆகையால், (கர்மத்தில்) பற்றில்லாமலே எப்போதும் செய்யவேண்டிய கருமத்தைச் செய்வாயாக; பற்றில்லாமல் கர்மத்தைச் செய்பவன் ஆத்மாவை அடைகிறான். ஜனகன் முதலானோர் கர்மத்தினாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்தனரன்றோ.]

160. ஶ்ரேயாந் த்₃ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: பரந்தப |
ஸர்வம் கர்மாகி₂லம் பார்த்த₂ ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே ||

[எதிரிகளைக் காய்பவனே! (திரவியம், ஞானம் என்னும் இரண்டு பிரிவுகளையுடைய யஜ்ஞத்தில்) திரவியமயமான

---

159. கீ₃தை 3-19. 160. கீ₃தை 4-33.

யஜ்ஞத்தைக்காட்டிலும் ஞானமயமான யஜ்ஞம் சிறந்தது; குந்தீ புத்திரனே! எல்லாக்கருமமும், அதையொட்டிய மற்றெல்லாமும் ஞானத்தில் முடிவடைகின்றன.]

161. யதை₂தா₄ம்ஸி ஸமித்₃தோ₄sக்₃நிர் ப₄ஸ்மஸாத் குருதேsர்ஜுந ।
ஜ்ஞாநாக்₃நி: ஸர்வகர்மாணி ப₄ஸ்மஸாத் குருதே ததா₂ ॥
ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்₃ருஶம் பவித்ரமிஹ வித்₃யதே ।
தத் ஸ்வயம் யோகஸம்ஸித்₃த₄: காலேநாத்மநி விந்த₃தி ॥

[அர்ஜுனனே! கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பானது எப்படி விறகுகளைச் சாம்பலாக்குகிறதோ, அப்படியே அறிவாகிற நெருப்பு எல்லாக் கர்மங்களையும் சாம்பலாக்கிவிடுகிறது. ஞானத்தைப்போல் சுத்தப்படுத்தும் பொருள் இவ்வுலகில் இல்லையன்றோ. அப்படிப்பட்ட ஞானத்தை ஜ்ஞானம் கலந்த கர்மயோகமும் கைவந்தவன் நாள் செல்லச் செல்ல, தானே தன்னிடத்தில் அடைகிறான்.]

162. ப₄க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோ₄sர்ஜுந ।
ஜ்ஞாதும் த்₃ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ॥

[அர்ஜுனா! எதிரிகளை அழிப்பவனே! ஒரு பலனை எதிர்பாராத ப₄க்தியினாலேயே இம்மாதிரியான நான், உண்மையாக அறிவதற்கும், பார்ப்பதற்கும், நுழைவதற்கும் தக்கவன்.]

163. மந்மநா ப₄வ மத்₃ப₄க்தோ மத்₃யாஜீ மாம் நமஸ்குரு ।
மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜாநே ப்ரியோsஸி மே ॥

[என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்தவனாகவும், என்னுடைய ப₄க்தனாகவும், என்னை ஆராதிப்பவனாகவும் ஆவாயாக. என்னை நமஸ்கரிப்பாயாக, என்னையே அடைவாய்; இது ஸத்யம். உனக்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். எனக்குப் பிரியனன்றோ நீ.]

164. ஜந்ம கர்ம ச மே தி₃வ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: ।
த்யக்த்வா தே₃ஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோsர்ஜுந ॥

[அர்ஜுனா! என்னுடைய அப்ராக்ருதமான பிறப்பையும், சேஷ்டிதங்களையும் எவன் இப்படி உண்மையாக அறிகிறானோ,

161. கீ₃தை 4-37, 38. 162. கீ₃தை 11-54. 163. கீ₃தை 9-34. 164. கீ₃தை 4-9.

அவன் தே₃ஹத்தை விட்டு மறுஜன்மம் அடையான்; என்னை அடைகிருன்.]

165. இதி கு₃ஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரமித₃முக்தம் மயாऽநக₄ |
ஏதத்₃ பு₃த்₃த்₄வா பு₃த்₃தி₄மாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஶ்ச பா₄ரத ||
[இவ்வாருக (நானே புருஷோத்தமனென்பதைச் சொல்லும்) மிக ரஹஸ்யமான இந்தப் புருஷோத்தமவித்₃யையென்னும் ஶாஸ்திரம் என்னுலே சொல்லப்பட்டது. பா₄ரதவம்ஶத்தில் பிறந்து குற்றமற்று விளங்கும் அர்ஜுனனே! இதை அறிந்து கொண்டால் நல்லறிவையுடையவனுகவும், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனுகவுமாகலாம்.]

166. தே₃ஶோऽயம் ஸர்வகாமது₄க்
[இந்த தே₃ஶம் எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும்.]

167. வாஸுதே₃வாஶ்ரயோ மர்த்யோ வாஸுதே₃வ பராயண: |
ஸர்வபாபவிஶுத்₃தா₄த்மா யாதி ப்₃ரஹ்ம ஸநாதநம் ||
[வாஸுதே₃வனை அடைந்து, வாஸுதேவனையே மேலான புகலாகக்கொண்ட மனிதன், எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவனுய், பரம்பொருளை அடைகிருன்.]

168. க்₄ருதேந வாத₂ தைலேந தீ₃பம் யோ ஜ்வாலயேந் நர: |
விஷ்ணவே விதி₄வத்₃ ப₄க்த்யா தஸ்ய புண்யப₂லம் ஶ்ருணு ||
விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ராதித்₃த்யஸந்நிப₄: |
ஜ்யோதிஷ்மதா விமாநேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||
[எந்த மனிதன் விஷ்ணுவின் பொருட்டு, அன்போடு ஶாஸ்திரத்திற் சொன்ன முறைப்படி நெய்யினுலாவது அல்லது எண்ணெயினுலாவது திருவிளக்கை எரியும்படி செய்கிருனே அவனுடைய புண்ணியத்தின் பலனைக்கேள்; அவன் எல்லாப்பாபங்களையும் விட்டு, ஆயிரம் சூரியனுக்கு ஒப்பானவனுகி, ஒளிபெற்ற விமானத்தாலே விஷ்ணு லோகத்தில் பெருமை பெறுகிருன்.]

165. கீ₃தை 15-20. 166. கா₃ருட₃புராணம்-ஸ்ரீரங்க₃ மாஹாத்ம்யம் 1.1-5. 167. பா₄ர-ஆநுஶா 254-132. 168. நாரஸிம்ஹபுராணம் 33-27.

169. ஸந்த்₄யாஹீநோऽஶுசிர் நித்யமநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு ।
[ஸந்த்₄யாவந்த₃னம் பண்ணாதவன் பரிசுத்தியற்றவன்; எப்போதும் எல்லாக் கருமங்களிலும் தகுதியற்றவன்.]

170. சோத₃நாலக்ஷணோர்த்₂தோ₂ த₄ர்ம:
['இதைச் செய்; அதைச் செய்யாதே' என்றாற்போன்ற ஒரு விதி₄யினால் விதி₄க்கப்படும் பொருள் த₄ர்மம் எனப்படுகிறது.]

171. ப்₃ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம் கு₃ர்வங்க₃நாக₃ம: ।
மஹாந்தி பாதகாந்யாஹு: ஸம்ஸர்க₃ஶ்சாபி தை: ஸஹ ॥
[அந்தணனைக் கொல்லுதல், கள்குடித்தல், பொன்னைத் திருடுதல், ஆசார்ய பத்தினியைப் புணர்தல் ஆகிய இவையும், இவை செய்தவரோடு கூடுதலும் (பஞ்ச) மஹாபாதகங்கள் எனப்படுகின்றன.]

172. அத₂ பாதகபீ₄தஸ்த்வம் ஸர்வபா₄வேந பா₄ரத ।
விமுக்தாந்ய ஸமாரம்பே₄ நாராயணபரோ ப₄வ ॥
[பா₄ரதவம்சத்துதித்தவனே! இனி, நீ (மற்ற உபாயங்களை அநுஷ்டி₂த்தலாகிற) பாவத்தைச் செய்ய அஞ்சினாயாகில், முழுமனத்தோடு வேறு முயற்சிகளைக் கைவிட்டு நாராயணனிடமே உபாயபு₃த்₃தி₄யுள்ளவனாக இருப்பாயாக.]

173. ஶ்ராத்₃த₄போ₄ஜநகாலே து தீ₃போ யதி₃ விநஶ்யதி ।
புநரந்நம் ந போ₄க்தவ்யம் பு₄க்த்வா சாந்த்₃ராயணம் சரேத் ॥
[ஶ்ராத்₃த₄த்தில் புசிக்கும்போது விளக்குஅணைந்தால் உணவை மறுபடி புசிக்கலாகாது. புசித்தால், (அதற்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக) சாந்த்₃ராயணவிரதத்தை அநுஷ்டி₂க்கவேண்டும்.]

174. ஸ்நாத்வா பு₄ஞ்ஜீத
[ஸ்நானம் செய்துவிட்டே புசிக்கவேண்டும்.]

175. யோ வஜ்ரபாதாஶநி ஸந்நிபாதாத்
ந சக்ஷுபே₄ நாபி சசால ராஜா

169. த₃க்ஷஸ்ம்ருதி 1-12. 170. பூர்வமீமாம்ஸை 1-1-2.
171. மநுஸ்ம்ருதி 11-54. 172. விஷ்ணுத₄ர்மம் 66-71.
173. உஶந:ஸம்ஹிதை 5-50. 174. 175. ரகு₄-வ 59-140.

ஸ ராமபா₃ணாபி₄ஹதோ ப்₄ருஶார்த்த:
சசால சாபஞ்ச முமோச வீர: ||

[எந்த ராவணன் வஜ்ராயுத₄த்தால் அடிபட்டாலும், இடி விழுந்தாலும் மனக்கலக்கத்தை அடையவில்லையோ, ஶரீரம் நடுங்கப்பெறவுமில்லையோ, அந்த ராவணன் ஸ்ரீராம பா₃ணத்தாலே அடிக்கப்பெற்று மிகவும் கலங்கி நடுநடுங்கினான். வீரனாயிருந்தும் (நிராயுத₄பாணியை ராக₄வன் அடிக்க மாட்டான் என்னும் நினைவாலே) வில்லையும் கைவிட்டான்.]

176. க₃ச்ச₂ாநுஜாநாமி ரணார்தி₃தஸ்த்வம் ப்ரவிஶ்ய ராத்ரிஞ்சரராஜ லங்காம்|
ஆஶ்வாஸ்ய நிர்யாஹி ரதீ₂ ச த₄ந்வீ ததா₃ா ப₃லம் த்₃ரக்ஷ்யஸி மே ரத₂ஸ்த₂: ||

[ராக்ஷஸராஜனே! நீ யுத்தத்தில் களைப்படைந்துவிட்டாய்; திரும்பிப்போ; நானே அனுமதிக்கிறேன். லங்கையில் நுழைந்து, களைப்பாற்றிக்கொண்டு, ரத₂த்தையுடையவனாக வும், வில்லையுடையவனாகவும திரும்பி வா. ரத₂த்திலிருந்து கொண்டு அப்போது என்னுடைய ப₃லத்தைப் பார்ப்பாய்.]

177. ராமோ விக்₃ரஹவாந் த₄ர்ம: ஸாது₄: ஸத்யபராக்ரம: |
ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தே₃வாநாம் மக₄வாநிவ ||

[ராமன் த₄ர்மமே உருவெடுத்தவன்; நல்லொழுக்க முடையவன்; உண்மை வீரன்; தேவர்களுக்கு இந்திரனைப்போல் எல்லாவுலகிற்கும் இவன் அரசனாகிறான்.]

178. யே ச வேத₃விதோ₃ா விப்ரா: யே சாத்₄யாத்மவிதோ₃ா ஜநா: |
தே வத₃ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் த₄ர்மம் ஸநாதநம் ||

[வேத₃மறிந்த வேதி₃யர்களும், வேதா₃ந்தமுணர்ந்த வித்தகர்களும் மஹாபுருஷனை கிருஷ்ணனையே பழமையான த₄ர்மஸ்வரூபியென்று சொல்லுகிறார்கள்.]

179. ஹ்ருஷீகேஶம் ததா₃ா வாக்யமித₃மாஹ மஹீபதே |
ஸேநயோருப₄யோர் மத்₄யே ரத₂ம ஸ்தா₂பய மேச்யுத ||

[அரசனே! அப்போது அர்ஜுனன் கண்ணனைப் பார்த்து இவ்வாறு வார்த்தை சொன்னான்.—"அச்சுதனே! இரண்டு சேனைகளுக்குமிடையே என தேரை நிறுத்துவாய்" என்று.]

---

176. ரா-யு 59-144. 177 ரா-ஆ 37-13. 178. பார-ஆர-தீர்த்த₂ 86-26. 179. கீ₃தை 1-22.

180. ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி ஸர்வேஶோ ஸதா₃ காருணிகோ ऽபி ஸந் |
ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ||
[ஸர்வேஶ்வரன் எல்லாமறிந்தவனுயிருந்தபோதிலும், எப்போதும் கருணையுடையவனுயிருந்தபோதிலும், ஸம்ஸாரத்தை (நெறிவழுவாமல்) நடத்திக்கொண்டுபோக வேண்டியிருத்தலால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய ஜீவன் ('என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று) அபேக்ஷிப்பதாகிற ஒன்றை மாத்திரம் எதிர்பார்க்கிருன்.]

181. பரித்ராணுய ஸாதூ₄நாம் விநாஶாய ச து₃ஷ்க்ருதாம் |
த₄ர்மஸம்ஸ்த₂ாபநார்த்த₂ாய ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃ ||
[ஸாது₄க்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், வைதி₃கத₄ர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் யுக₃ந்தோறும் பிறக்கிறேன்.]

182. 178-வது இலக்கம் காண்க.

183. யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:
[எந்தப் பரமாத்மாவானவன் எல்லா வஸ்துக்களுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வப₄ாவங்களையும் அறிகிருனே, எவனுடைய ஸங்கல்பமானது ஞானமயமாயிருக்கிறதோ.........]

184. பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதை₄வ ஶ்ரூயதே ஸ்வாப₄ாவிகீ
ஜ்ஞாநப₃லக்ரியா ச
[இந்தப் பரமாத்மாவுக்குக்குப் பலபடிப்பட்டதும், மேலானதுமான ஶக்தியும், இயற்கையான ஞானமும், ப₃லமும் (ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய) காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது.]

185. ப₂லமத உபபத்தே:
[மோக்ஷப₂லன் ஈஶ்வரனுலேயே உண்டாகிறது; பொருத்தமிருக்கையாலே.]

186. ஸகே₂தி மத்வா ப்ரஸப₄ம் யது₃க்தம்
ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாத₃வ ஹே ஸகே₂தி |
அஜாநதா மஹிமாநம் தவேத₃ம்
மயா ப்ரமாத₃ாத் ப்ரணயேந வாபி ||

---

180. லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-78. 181. கீ₃தை 4-8.
183. முண்டக₃ 1-1-10. 184. ஶ்வே 6-8.
185. ப்₃ரஹ்மஸூத்ரம் 3-2-37. 186. கீ₃தை 11-41.

யச்சாபஹாஸார்த்த₂மஸத்க்ருதோஸி
விஹாரஶய்யாஸந போ₄ஜநேஷு |
ஏகோऽத₂வாப்யச்யுத தத்ஸமக்ஷம்
தத் க்ஷாமயே த்வாமஹமப்ரமேயம் ||

[அச்யுதனே! உன்னுடைய இந்த மஹிமையை அறியாத என்னால், கவனமின்மையாலும், அன்பினலும் (உன்னை) நண்பனென எண்ணி 'ஏ க்ருஷ்ண! யாதவா! நண்பா!' என்று (உன் விஷயத்தில்) சொலலப்பட்டது யாதொன்று உண்டோ, பரிஹாஸத்திற்காக விளையாடும்போதும், படுத்திருக்கும்போதும், உட்கார்ந்திருக்கும்போதும், உண்ணும்போதும், ஒருவனுயிருக்கும்போதும், பலர் முன்னிலையிலும் (நீஎன்னால்) அவமதிக்கப்பட்டது யாதொன்றுண்டோ அது அனைத்தையும், நான் அளத்தற்கரிய உன்னைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறேன்.]

187. தை₃வீ ஹ்யேஷா கு₃ணமயீ மம மாயா து₃ரத்யயா |
மாமேவ யே ப்ரபத்₃யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ||

[தே₃வனுகிற என்னால் நிர்மிக்கப்பட்டதும், முக்கு₃ணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை தாண்ட அரிதானது. என்னையே எவர்கள் ஶரணமடைகிறுர்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறுர்கள்.]

188. தமேவ சாத்₃யம் புருஷம் ப்ரபத்₃யே-
யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ

[ஆதி₃புருஷனை அவனையே ஶரணடைந்து, (அஜ்ஞான மழிதல் முதலான) இவையனைத்துக்கும் (ஸாத₄னமான) (முமுக்ஷுக்களுடைய) செயல்கள் பழங்காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.]

189. 103-வது இலக்கம் காண்க.

190. 124-வது இலக்கம் காண்க.

191. ஆக்ஷேபத: ப்ராப்தாத₃ர்பி₄த₄ர்மிகஸ்யைவ க்₃ராஹ்யத்வாத்

[அர்த்த₂பலத்தால் வருவதைக்காட்டிலும், ஶப்₃த₃ப₃லத்தால் வருவதே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகையால்.]

192. க₃த்யர்த்த₂ா பு₃த்₃த்₄யர்த்த₂ா:

---

187. கீ₃தை 7-14. 188. கீ₃தை 15-4. 191. ஸ்ரீப₄ாஷ்யாரம்ப₄ம்
192. இலக்கண நூல் வழக்கு.

[க₃தியைச் சொல்லும் ஶப்₃த₃ங்கள் (மானஸக₃தியான) பு₃த்₃தியையும் சொல்கின்றன.]

193. 183-வது இலக்கம் காண்க.

194. 184-வது இலக்கம் காண்க.

195. தத₃ா வித்₃வாந் புண்யபாபே விதூ₄ய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி

[பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவுடன் ப்₃ரஹ்மஜ்ஞானியானவன், புண்யபாபங்களைவிட்டு ப்ரக்ருதிஸம்₃பந்த₄மற்றவனாய் (புருஷோத்தமனுடன்) மேலான ஸாம்யத்தை அடைகிறான்]

196. உந்மாத₃ஶ் சித்த விப்₄ரம:

[உந்மாத₃மென்னும் சொல்லும் மனமயக்கமும் பர்யாயம் (ஒரு பொருளுடையவை.)]

197. 172-வது இலக்கம் காண்க.

198. 163-வது இலக்கம் காண்க.

199. ஏஷ நாராயண: ஶ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: |
நாக₃பர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாக₃தோ மது₂ராம் புரீம் ||

[பாற்கடலில்பள்ளிகொண்டவனான இந்தஶ்ரீமந்நாராயணனே பைந்நாகப்பாயை விட்டு மதுராபுரிக்கு வந்திருக்கிறான்.]

200. புண்யா த்₃வாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மது₄ஸூத₃ந: |
ஸாக்ஷாத் தே₃வ: புராணோऽஸௌ ஸ ஹி த₄ர்ம: ஸநாதந: ||

[புண்ணியமான த்₃வாரகையிருக்குமிடத்தில் மது₄ஸூத₃னனிருக்கிறான்; அவன்தான் இயற்கையான தே₃வனையும் பழையோனையுமிருப்பவன்; அவனே பழமையான த₄ர்மமாவான்]

201. யத்ர நாராயணோ தே₃வ: பரமாத்மா ஸநாதந: |
தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜக₃த் பார்த₂ தீர்த்தா₂ந்யாயதநாநி ச ||

[பார்த்தனே! பரம்பொருளும் பழையோனும் தே₃வனுமான நாராயணன் எங்கிருக்கிறானோ அங்குதான் எல்லாவுலகும் தீர்த்தங்களும் கோயில்களுமுள்ளன.]

202. 178-வது இலக்கம் காண்க.

---

195. முண்ட₃க 3-1-3. 196. அமர 1-200. 198. கீதை 8-65.
199. பா₄ர-ஆர-தீர்த்த₂ 86-24; ஹரிவம்ஶம் 133-62.
200. பா₄ர-ஆர 85-25. 201. பா₄ர-ஆர 88-27.

203. பவித்ராணாம் ஹி கோ₃விந்த₃: பவித்ரம் பரமுச்யதே |
புண்யாநாமபி புண்யோऽஸௌ மங்க₃ளாநாஞ்ச மங்க₃ளம் ||

[புனிதப்படுத்தும் பொருள்களில் மேலான புனிதப்பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறான் கோ₃விந்த₃ன்; புண்ணியங்களுக்கெல்லாம் புண்ணியமாயிருப்பவனும். மங்க₃ளங்களுக்கெல்லாம் மங்க₃ளமாயிருப்பவனுமவனே.]

204. க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: |
க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூ₄தமித₃ம் விஶ்வம் சராசரம் ||

[கண்ணனே உலகங்களையெல்லாம் படைப்பவனும் அழிப்பவனுமாவானன்றோ; ஸ்த₂ாவரஜங்க₃மரூபமான இவ்வுலகெல்லாம் கண்ணனுக்கே உரியதன்றோ.]

205. கார்ப்பண்ய தோ₃ஷோபஹததஸ்வபா₄வ:
ப்ருச்ச₂ாமி த்வாம் த₄ர்மஸம்மூட₄சேதா: |
யச்ச்₂ரேய: ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்₃ரூஹி தந்மே
ஶிஷ்யஸ் தேऽஹம் ஶாதி₄ மாம த்வாம் ப்ரபந்நம் ||

[குறுகிய மனப்பான்மையாகிற குற்றத்தால் நலங்கெட்ட நான் த₄ர்மம் இன்னதென்றறியாமல் உன்னைக் கேட்கிறேன். எனக்கு உறுதியாக எது நன்மைபயக்குமோ அதைச் சொல்லு. உனக்கு நான் சீடன். உன்னை ஶரணமடைந்த எனக்கு நல்லறிவை உண்டாக்குவாய்.]

206. தமேவ தீ₄ரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்₃ராஹ்மண: |
நாநுத்₄யாயாத் ப₃ஹூஞ் ஶப்₃தா₃ந் வாசோ விக்லாபநம் ஹி தத் ||

[வேத₃மோதியவன் அறிவுடையவனாய் அந்தப் பரமபுருஷனையே (ஶ்ரவணமாநங்களால்) அறிந்து தியானம் செய்யக் கடவன். (அவனையொழிந்தவற்றைச் சொல்லும்) பல சொற்களை மனத்தாலும் எண்ணவேண்டாம். அப்படி எண்ணுவது வார்த்தைகளை வாட்டுவதேயாகுமன்றோ.]

---

203. பா₄ர-ஆர 86-27 204. பா₄ர-ஸபா₄ 41-23.
205. கீ₃தை 2-7. 206. ப்₃ருஹ 6-4-21.

207. ஓமித்யேவ த்₄யாயத₂ாத்மாநம் ஸ்வஸ்தி வ: பாராய தமஸ: பரஸ்தாத்
[ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாலுள்ள அவனைப் பெறுவதற்கு, பரமாத்மாவை 'ஓம்' என்றே தியானியுங்கள்; உங்களுக்கு நன்மையுண்டாகும்.]

208. ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத
[காணத்தக்க பரமாத்மாவை உபாஸியுங்கள்.]

209. ஆத்மா வா அரே த்₃ரஷ்டவ்யஶ்
ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி₃த்₄யாஸிதவ்ய:
[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா தியானிக்கத்தக்கது; பார்க்கத்தக்கது.]

210. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதி₄பி₄: |
நராணும் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே ப₄க்தி: ப்ரஜாயதே ||
[ஆயிரக்கணக்கான பிறப்புகளில் கர்மஜ்ஞாநப₄க்தியோக₃ங்களை அநுஷ்டி₂த்துப் பாபம் நீங்கப்பெற்ற மனிசர்களுக்குக் கண்ணனிடம் ப₄க்தியானது உண்டாகிறது.]

211. 162-வது இலக்கம் காண்க.

212. 210-வது இலக்கம் காண்க.

213. 177-வது இலக்கம் காண்க.

214. ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட₂ த₃த்தமஸ்யாப₄யம் மயா |
விபீ₄ஷணோ வா ஸுக்₃ரீவ ! யதி₃ வா ராவண: ஸ்வயம் ||
[வானரர்களுள் சிறந்தவனான ஸுக்₃ரீவனே! இவனை அழைத்துவா; விபீ₄ஷணனாயிருந்தாலும், ராவணன் தானேயாயிருந்தாலும், இவனுக்கு என்னால் அப₄யமளிக்கப்பட்டது.]

215. 178-வது இலக்கம் காண்க.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதா₃ஸ விரசிதமான
முமுக்ஷுப்படி வ்யாக்₂யாந ப்ரமாணத்திரட்டு முற்றிற்று.
ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

---

207. முண்டக 2-2-6. 208. ப்₃ருஹ 3-4-15. 209. ப்ருஹ 6-5-6.
210. வச்₄வக்ரிஸ்மிருதி-1. 214. ரா-யு 18-35.

ப்ரமாண அநுக்ரமணிகை